

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WICKED VILLAIN
WICKED VILLAIN
WICKED VILLAIN
WICKED VILLAIN

SHORTS

SHORTS
SHORTS
SHORTS

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KATEE ROBERT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
KATEE ROBERT

KÖTÜ ADAM ŞORTLARI

KATEE ROBERT

TRINKETS AND TALES LLC

Copyright© 2020 by Katee Robert

Tüm hakları saklıdır.

Kapak resmi Katee Robert

tarafından yapılmıştır Baskı

ISBN: 978-1-951329-26-6

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen katee@kateerobert.com adresiyle iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

AYRICA KATEE ROBERT TARAFINDAN

Kötü Kötüler

Kitap 1: Umutsuz Önlemler

Kitap 2: Dersimi

Öğreniyorum Kitap 3:

Değerli Bir Rakip Kitap 4:

Canavar

Kitap 5: Deniz Cadısı Kitap

6: Kraliçe Gülü Alır

Bir Dokunuş Tabu

Kitap 1: Baban Yapacak

Kitap 2: Beni En İyi Arkadaşıma Hediye Etmek

Ys Adası

Kitap 1: Onun Yasak Arzusu

Kitap 2: Rakibinin Dokunuşu

Kitap 3: Onun Eziyetli Kalbi

Kitap 4: Onun İntikamcı

Kucaklaması

Thalanian Hanedanlığı Serisi (MMF)

Kitap 1: Gece Onlarındır

Kitap 2: Sonsuza Kadar

Onların Kitap 3: Sonsuza

Kadar Onların

Kitap 4: İkinci Şansları

Krallar Serisi Kitap 1:

Son Kral

Kitap 2: Korkusuz Kral

Gizli Günahlar Serisi 1.

Kitap: Şeytanın Kızı 2. Kitap:

Avlanma Alanı 3. Kitap:

Hayatta Kalan Kızlar

Beni Yap Serisi Kitap 1:

Beni İstet Kitap 2: Beni

Arzulat Kitap 3: Beni

Senin Yap Kitap 4: Beni

İhtiyaçlandır

O'Malley Serisi

Kitap 1: Evlilik Sözleşmesi Kitap

2: Düğün Anlaşması Kitap 3:

Ahlaksız Bir Teklif Kitap 4:

Yasak Sözler Kitap 5: Gizli

Cazibe Kitap 6: Piçin Pazarlığı

Hollywood'da Sıcak Serisi 1.

Kitap: Bağlayan Bağlar

Kitap 2: Hayvan Cazibesi

Kusursuz Aşk Serisi 1.

Kitap: Kusursuz Bir Aşk 2.

Kitap: Beni Bir Kez Kandır

3. Kitap: Senin İçin Bir

Aptal

Üniformasız Serisi 1. Kitap:

Bay Yanlış ile Yatakta

Kitap 1.5: Onun Olacak

Kitap 2: En İyi Arkadaşına Aşık Olmak

Kitap 3: Koruyacağı Sevgilisi

Kitap 3.5: Onun Olacak

Serve Serisi

Kitap 1: Kaderin Yanılgısı

Kitap 2: Kader Üzerine

Bahse Girmek Kitap 3:

Kaderi Korumak

Come Undone Serisi Kitap

1: Yanlış Yatak, Doğru Adam

Kitap 2: Bayan Doğru'nun

Peşinde Kitap 3: İki Yanlış, Bir

Doğru Kitap 3.5: Bay Doğru'yu

Baştan Çıkarmak

Diğer Kitaplar

Nedimeyi Baştan Çıkarmak

Eşiyle Tanışmak

Balo Kraliçesi

Siren'in Laneti

İÇİNDEKİLER

1. Meg'in Özü
2. Jasmine'in Kış Gündönümü
3. Bir Teklif
4. Halka Açılma, Bölüm 1
5. Halka Açılma, Bölüm 2
6. Tink'in Cezası
7. Zor Bir Gün
8. Bebek Konuşması
9. Yeraltı Dünyasında Sevgililer Günü
10. Çirkin Bir Düğün
11. Tartışma
12. Cennette Yedi Dakika
13. Carver City'de Bayanlar Gecesi
14. Tatlım, Biz Geldik
15. Herkül'ün Özü
16. Yazar Hakkında Geç Gece

Sohbetleri

MEG'İN ÖZÜR DİLEMESİ

JASMINE

"Jasmine."

Son bir saatimi harcadığım evrak işlerinden başımı kaldırıp bakıyorum.

geçiyor. Bu noktada, bana bir mola vermek için bile olsa, her kesinti hoş karşılanır. Herkes için şaşırtıcı olmayan bir şekilde, babam pek de iyi kayıt tutmazdı. Eğer Cafer'in hırsı ve organizasyon becerileri olmasaydı, tüm bu başarı imkânsız olurdu.

Zaten yorgun ve sinirliyim ve Cafer'in çalışma odasına dönüştürdüğüm odanın kapısından içeri girdiğini gördüğüm için çok mutluyum. Yüzgeçlerimi saçlarımda gezdiriyorum ve onu karşılamak için ayağa kalkıyorum. "Mutlu görünüyorsun."

"Sana bir sürprizim var."

Kalbim tekliyor ve yüzünü inceliyorum. "Bir sürpriz." Beni en son şaşırttığında, aynı anda içimde üç sikle kalakalmıştım. Bunun anısı tenimi ısıtıyor ve Cafer'in bakışlarının üzerimde daralmasına bakılırsa gözlerime de sinmiş olmalı.

Ellerini ceplerine sokuyor, bu da dizlerimin üzerine çökmek üzere olduğumun kesin bir işareti. "Eğer o gecenin tekrarını istersen, tek yapman gereken sormak."

Tam olarak bunu yapmak dilimin ucunda. Gündüzleri babamın işlerini yürüttüğüm yeni görevimi ne kadar seviyorsam, geceleri Jafar'la geçirdiğim zamanları da o kadar seviyorum.

Ama şu anda gece değil ve ne yazık ki çalışma odasından çıkmadan önce yapmam gereken çok fazla iş var. "Yakında."

Jafar birkaç dakika boyunca beni izliyor ve kamam için çığlık atan tüm igdlerime rağmen kıpırdamadan durmak, bakmasına izin vermek için her şeyimi harcıyorum. Bunun nasıl biteceğini biliyorum. Nasıl bittiğini *seviyorum*. Hissetmediğim bir i çekişi zorluyorum. "Bir sürprizin olduğunu söylemiştin. Hâlâ geçen çeyrekteki sipariş sevkیاتlarını gözden geçirmem gerekiyor."

"Bunu başkasına yaptırabilirsin."

Ona hak ettiği bakışı atıyorum. İşin aslına bakarsanız, o da benden daha iyi bir temsilci değil. Sevkیاتlarda bazı aksaklıklar var ve bunun sorumluluğunun bir kısmı Cafer'e ait olsa da tamamının ona ait olduğunu sanmıyorum. Babam kadar gevşek ya da onun kadar kalpsiz olmayı reddediyorum. "Cafer, bu akşama kadar bekleyebilir mi?"

"Hayır." Kapıya doğru uzanıyor. "Ne yazık ki zaman sınırimız var ve bu gece bir yere gitmesi gerekiyor."

O.

Kapı açılır ve işte oradadır. Meg. Bugün işe yaramaması gereken ama kesinlikle işe leopar bir tulum giymişti. Yine de Meg'in giyip de dudaklarımı yalatmayacağı tek bir şey olduğunu sanmıyorum. Kadının mag- netizmi tariflere meydan okuyor.

Odaya giriyor ve kapıyı dikkatlice arkasından kapatıyor. Bir şey söylemeliyim, bir şey yapmalıyım, bakmayı bırakmalı ve sadece aynı odada bulunarak üzerimde ördüğü bu büyüyü bozmalıyım. Bunu tam olarak başaramıyorum. Meg dudaklarını çekiştiren küçük bir gülümsemeyle beni inceliyor. "G sana yakışıyor. Yakışacağını biliyordum."

Bu beni çözdü. "Tek bir lanet şey bile bilmiyordun. Sen beni Ali'ye *verdi*."

Omuz silkiyor. "Bir anlaşma yaptı. Hades tasmamı tutuyor, bebeğim.

Arkadaşlık gibi basit bir şeyin eline su ."

"Arkadaş mıyız?" Sorunun ağzından kaçmasından nefret ediyorum ama artık çok geç. Aramızdaki boşlukta süzülüyor.

Başını yana doğru eğiyor. "Olabiliriz. Zamanla."

Affetme zamanım geldi. Henüz o noktaya gelmedim. İşlerin nasıl sonuçlandığı, kendi ayaklarımın üzerinde durmak için durumu nasıl idare ettiğim umurumda değil. Beni teslim ettiğinde bunun olacağını bilmiyordu. *Hades* de böyle olacağını bilmiyordu. Anlaşmanın kendi tarafı tamamlandığında ne olacağını umursadığından şüpheliyim. "Burada olduğunu biliyor mu?"

"Muhtemelen." Tek omzunu silkiyor. "Cömert davranmak istediğinde ipim yeterince uzun oluyor."

Muhtemelen ikiyüzlülük olacak ama hâlâ aralarındaki ilişkiyi tam olarak anlayabilmiş değilim. Ne de olsa Cafer ve ben kelimenin tam anlamıyla geleneksel sayılmayız. Bu ziyaretle neyi başarmak istediğini anlamaya çalışarak ona bakıyorum. O, benden bile daha fazla, onların yaptıklarına karşı kin besliyor. O oraya varmadan önce başıma gelebileceklerle karşı.

Bu işi olurluna bırakmaktan memnun görünüyor. Yine de rahat duruşu bir yalan. izlerken omuzlarındaki gerginliği ve koyu renk gözlerindeki soğukluğu okuyabilecek kadar iyi tanıyorum. Meg yanlış bir hareket yaparsa, onu buradan dışarı atar. Kaşlarımı çatıyorum. "Madem onu burada istemiyordun, neden benim için sürpriz oldu?"

Jafar bana doğru bir bakış attı. "O senin sürprizin değil." Meg şimdi sert bir bakış atıyor. "Normalde ayak işlerine bakan kız rolünü oynamazsın."

"Durum gerektirdiğinde yaparım." Onun bakışları altında birazcık soluyor. Tek bir nefes kadar sürüyor, o kadar yakından izlemesem fark edemeyeceğim kadar kısa. Sonra çenesini kaldırıyor, bir kez daha sağlam bir zeminde duruyor. "Buraya özür dilemeye geldim."

"Affedilmedin," diyor Jafar.

Kollarımı göğsümde kavuşturup ters ters bakıyorum. "Kendi adıma konuşabilirim, en azından bu konuda."

"Ali'nin şefkatli bakımında başına gelebilecek tüm zararları detaylandırmamı ister misin? Bunu fazlasıyla yapabilirim, Yasemin. Onun sunabileceği en kötü şeyi görmedin ve bu senin olduğun lanet bir mucize. Senin kendini koruyabileceğini bilemezlerdi." Meg'e doğru bir el sallıyor.

"O haklı," diyor kadın. "Affınızı hak etmiyorum ve bunu beklemiyorum ama yine de özür diliyorum."

Affetmeye hazır değilim.

İşin gerçeği bu. Hades Meg'in tasmaını gerçek anlamda ya da başka bir şekilde tutsa bile, yine de bana ihanet etmeyi seçti ve bu yakın zamanda atlabileceğim bir şey değil. Yine de... Masamın etrafında yürüyorum ve ona yaslanıyorum, böylece hepimiz daha eşit bir zemine oturuyoruz. "Bunu düşüneceğim."

"Teşekkür ." Gerçekten ciddi gibi görünüyor, ki bu beklediğimden de fazla. Yine de bu pişmanlığa güvenilmemesi gerektiğini biliyorum. İnsanlar hem sözleriyle hem de bedenleriyle yalan söyleme konusunda fazlasıyla yeteneklidir. *Ben* bunu fazlasıyla yapabiliyorum. Meg öne doğru yürüdü ve önümde zarifçe dizlerinin üzerine çöktü. Bana şaşırtıcı derecede tatlı bir gülümseme verdi. "Seninle çok eğlendim, Jasmine."

Boğazım aniden çok kurudu. "Ben de seninle çok eğlendim." Yaklaşıp eteğimi yukarı ittiğini hayal etmek çok kolay ... Kendimi zihinsel olarak sarsıyorum. Şu anda hangi pozisyonda olursa olsun, bunun için burada değil.

Cafer yaklaşıyor ve yanımdaki masaya tekrar yaslanıyor. Bana tam olarak dokunmuyor ama dokunmasına da gerek yok. Varlığı beni rahatlatıyor, derin bir nefes almamı sağlıyor. Meg'e bakıyor. "İlginç bir doğum şekli."

"Ne diyebilirim ki? Kalbimde bir şovmen var." Çantasından büyük kare şeklinde siyah kadife bir kutu çıkarıyor ve iki eliyle tutuyor. "Sürprizin, Jasmine." Kutuyu açıyor ve kalbim duruyor.

Bu bir elmas kolye.

Tasarımı aldatıcı bir şekilde basit, ortada buluşan tek sıra pırlanta ve sonunda büyük bir yakuta kadar uzanan bir kuyruk. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeylerden biri.

"Beğendin mi?"

Dönüp Cafer'e bakıyorum, sesindeki tuhaf tınıya kaşlarımı çatıyorum. Yüzünde sinir belirtisi yok ama önceki gerginlik geri gelmiş. Sanki nefesini tutuyormuş gibi. Tekrar kolyeye odaklanıyorum ve gerçek beni sarıyor. O bir kolye değil. Bu bir *tasma*.

Tam olarak bir yüzük değil, hayır, ama ona benzer bir şey. Kalıcı ve uzun vadeli bir sahiplik iddiası. Yeraltı Dünyası'ndaki herkes Jafar'ın bana sahip olduğunu, sadece ve sadece ona ait olduğumu bilir. Bu farklı bir şey. İnsanlar Yeraltı Dünyası'nda bir araya gelir ve ayrılırlar, sonra da hiçbir bağ olmadan dünyaya geri dönerler.

Bu beni bizim gibi insanlar için, kulüp dışında bunun ne anlama geldiğini bilecek insanlar için Jafar's olarak işaretliyor. Halkın içinde.

"Takmak ister misin?" Çok dikkatlisin, aşkım. Beni çok yakından izliyor. Beni ezmekten çok mutlu olduğu zamanlar var - ben ezilmekten çok mutlu olduğum zamanlar - ama bu onların arasında değil. Bu bir adım, ciddi bir adım, gözleri açık atılması gereken bir adım.

Muhtemelen onu bekletmeliyim ama bu oyunu oynamayı pek beceremiyorum. "Evet, baba."

Bakışlarını yüzümden ayırmadan kolyeyi alıyor ve başımın üzerine yerleştiriyor. Kolye düğüm gibi bir şeye bağlı ve onu ayarladıktan sonra kuyruğunu tutarak duraklıyor. Yakut avucunda parlıyor ve sonra göğüslerimin arasında durması için onu serbest bırakıyor. Hatta

Aslında oda sıcaklığında olduğunu bilmeme rağmen, bu kolye tarafından damgalanmış gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Onun dokunuşuyla.

"Çık dışarı, Meg."

Zarif bir şekilde ayağa kalkıyor. "Keyfini çıkarın."

Meg odadan çıkıp kapıyı usulca arkasından kapatırken gözlerimi Jafar'dan ayırmıyorum. İki parmağıyla çenemi kaldırıyor ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Hoşuna gitti."

"Bayıldım." Başparmağını ısııyorum ve kara gözlerinde sıcaklıkla ödüllendiriliyorum. "Teşekkür ederim, baba."

"Seni yakandan başka bir şeyle görmek istemiyorum."

Başka bir gün onu iter, ağzını bozar, beni zorlamasını sağlardım. Bugün o oyunu oynamak istemiyorum. Geri çekiliyorum ve gömleğimin düğmelerini açıyorum. Eteğim, sütyenim ve külotum da peşi sıra yere düşüyor, ta ki yakam hariç çıplak karşısında durana kadar. Nefesinin en ufak bir şekilde kesildiği o andan daha güçlü hissetmemiştim hiç. O da bundan benim kadar etkileniyor. Gece ya da gündüz, daha önce hiç başaramadığımız bir şekilde artık eşitiz.

Artık bir *geleceğimiz* var.

Dizlerimin üzerine çökerken bakışlarını tutuyorum, bunu tekrar tekrar seçtiğimi sessizce kabul ediyorum. Bunu yapmaya devam edeceğimi. *Onu* seçtiğimi.

Cafer uzun bir süre bana bakıyor, sessizlik sayısız olasılıkla dolu. Bir tanesine karar verdiği anı görebiliyorum. Eğiliyor ve beni kollarımın altından yakalayıp ayağa kaldırıyor. "Meg'in bunu telafi etmesine izin vermelisin."

"Hazır olduğumda onu affedeceğim," diye çıkışıyorum. Özel hayatımızda pek çok şeyi dikte edebilir, ama *bunu* değil. "Ve neden onun adına savunma yapma zahmetine girdiğini anlamıyorum. Ona benden bile daha çok öfkелisin."

"Evet, öyleyim." Uzun bir süre beni düşündü. "."

"Jafar-" Artık çok geç. Gitti, kapıdan kayboldu ve beni çalışma odamda yakamdan başka bir şey giymeden bıraktı. koşmak, başka pek çok şeyi kontrol ettiği gibi *bunu da* kontrol etmesine ihtiyacım olmadığını söylemek istiyorum. Ama bir yanım planlarının ne olduğunu bilmek istiyor.

Beni fazla bekletmedi. İki dakika sonra Meg'in peşinden odaya geri dönüyor. Jafar ona parmaklarını şıklattı. "Diz çok."

Geri çekilmesini bekliyorum. Bunu yaptığımız diğer tek seferde, dizginler Jafar'ın elinde olmasına rağmen Meg kesinlikle baskın bir pozisyondaydı. Ama o öyle değil. Sadece itaat ediyor. Cafer ancak o zaman teras bahçesine bakan büyük pencerelerin önüne yerleştirdiğim şezlonga doğru ilerliyor. Bu çalışma odasının en sevdiğim özelliklerinden biri. Şezlonga çöküyor ve parmaklarını bana doğru uzatıyor. "Buraya gel, bebeğim."

Meg'in etrafından dolanıyorum ve ona doğru yürüyorum. Beni yanına oturtuyor ve bir kolunu şezlongun arkasına atarak rahatmış gibi bir görüntü veriyor. "Yapman gereken bir kefaret var, Megaera."

"Evet." Gözlerini kaldırmıyor.

İlk defa, gerçekten söylediği kadar üzgün olup olmadığını merak ediyorum. Belki de o da herkes gibi bu karmaşanın . Masum mu? Hiç de değil. Ama hepimiz kafeslerde yaşıyoruz, ister kendimiz ister başkası yapsın. Belki o da benim hissettiğim gibi bir bağ hissetmiştir. Arkadaşlıktan öte bir şey, ama benim Jafar için hissettiğimden çok daha az.

Saçımın bir tutamını parmağına doluyor. "Bunu nasıl telafi edeceğini biliyorsun."

"İstiyorum." Bana doğru sürünüyor. Geçen gibi güçlü ve yırtıcı değildi. Meg bana gerçek bir gibi sürünüyor.

Zarif, evet, ama hiç aynı değil. Bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyorum.

Jafar bunu düşünmeme fırsat vermiyor. Bacaklarımdan birini kucağına atıp beni ona doğru açtı. "İyi yap, Meg. Bu ilki. Onun affını kazanamazsın ama dengeyi kendi lehine çevirebileceğinden emin olabilirsin."

Ona sert bir bakış attım. "Benim adıma pazarlık yapamazsın."

"Hayır, yapamam." Ellerimden birini ağzına götürüyor ve öpüyor. parmak eklemlerim, yıkıcı bir şekilde nazikçe. "Ama Meg'in yüzüne boşalmanı istiyorsam, yapacağın şey tam olarak bu olacak bebeğim."

"I-" Meg'in dilinin ilk sürtünmesi kelimelerimi çalıyor. Meg kalçalarını kavrayıp sanki aradığı kefareti orada bulabileceği gibi amımı yalarken Cafer'e yaslanıp onun gücünün beni sabitlemesine izin veriyorum. Sanki bunu gerçekten hak edebilirmiş gibi.

Cafer yer değiştiriyor, beni tutabilmek için bir kolunu arkama geçiriyor. Meme ucumu çimdikliyor, keskin acı nefesimi kesiyor. "Onu kızdırıyorsun Meg." Ses tonundaki sansür beni olabilecek en lezzetli şekilde titretiyor. Cafer boştaki eliyle aşağı uzanıyor ve parmaklarını onun siyah saçlarının arasından geçiriyor. "Onu buradan yala." Onu klitorisime doğru yönlendiriyor. "Dalga geçmeyi bırak."

Meg etrafta dolaşmayı bıraktı. Klitorisimi sertçe emiyor ve iki parmağını içime sokuyor. Direnmeye, dayanmaya çalışıyorum ama bu çok fazla. Sırtım eğiliyor ve orgazmım üzerime yuvarlanırken haykırıyorum. Jafar'a doğru yığılıyorum, sersemlemiş ve daha fazlasını istiyorum.

Hep daha fazlasını istiyorum.

Başını kaldırmak için Meg'in saçlarını kavırıyor. "Bu da bir başlangıç."

Dudaklarını yalıyor ve hafifçe gülümsüyor. "Yeniden dempsiyona giden uzun bir yol. En azından bu seferki zevkli." Uzanıp kısa bir süre çenemi tutuyor. "Gerçekten üzgünüm, Jasmine." Ayağa kalkıp odadan çıkıyor ve bu kez geri dönmüyor.

Cafer'in kucağına sürünüyorum ve o da beni kendine yakın tutuyor.
"Onu eninde sonunda affedeceğim."

"Biliyorum."

"Bu beni zayıf mı yapar?" Bana ihanet etti. Elimden gelen her şeyi ortaya koyarak onun peşinden gitmeye hazır olmalıydım. Bunun yerine, sadece yorgunum. Geleceğimde bir sürü kavga var. Bu işin peşini bırakabilirsem...

Yapacağım. Bugün değil. Ama eninde sonunda.

Yüzümü kaldırıp Jafar'ı öpüyorum. "Teşekkür ."

"Sana her zaman ihtiyacın olanı vereceğim, bebeğim. Her zaman."

BU KISA ORJİNAL OLARAK [Patreon](#)'um için Temmuz 2019 kısıası olarak ortaya çıktı. Her ay, kullanıcılar favori çiftlerini ve karakterlerini aday gösteriyor, birini oyluyor ve ben de kazananı içeren yepyeni bir kısa yazıyorum. Daha fazla bonus hikaye için lütfen [Patreon](#)'uma katılmayı düşünün.

YASEMİN'İN KIŞ GÜNDÖNÜMÜ

JASMINE

I Kendi bölgemi yönetmenin getirdiği politikayı seveceğim hiç aklıma gelmezdi. Güç mü? Evet, tabii ki bunu istiyorum. Tadına baktım ve bir daha asla daha fazla insandan çok piyon.

Ancak çift anlamlı iletişim kurmanın bana cazip gelen bir yanı var. İyi niyetli gibi görünen, ancak yüzeyin altında çok sayıda tehdit barındıran bir ifade. Aslında başka bir şey olan bir iltifat. Kelimelerle, keskin gülümsemelerle ve beden diliyle yaptığım bu sürekli savaşta başarılı oluyorum.

Bu gece de böyle bir fırsat.

Balo salonuna bakıyorum. Generallerim ve ortakları Jafar'ın adamlarıyla boğuşuyor. Neredeyse bir yıl sonra bile gerginlik içinde boğulacak kadar yoğun. Birbirlerine güvenmiyorlar ve ben de bunu değiştirmeye çalışmadım. Bu insanların yarısından fazlası Cafer'in babama karşı yaptığı darbeyi destekledi. Onlar benim arkadaşım değil ve onlara güvenilmez. Ancak, anahtarı çözdüğüm için inanılmaz derecede faydalılar.

Yine de, bu şarkı ve dansla geçen saatlerin ardından, yorgunluk beni ağırlaştırıyor. Sekiz saat uyku, banyo ve Jafar istiyorum; bu sırayla olması gerekmiyor.

Sanki düşüncelerim adamın kendisini çağırıyormuş gibi, takım elbiseli bir grup adamın arasından çıkıp bana doğru geliyor. Gözlerimin dolmasına izin veriyorum. Ne de olsa bu gösteriyi benim için yapıyor. Ve dışarıdan öyle görünmese bile, *oldukça iyi* bir gösteri. Aylar sonra bile bu adam nefesimi devam ediyor. Kömür rengi bir takım elbise ve orta kahverengi tenini mükemmel bir şekilde ortaya çıkaran koyu mor bir gömlek giyiyor. Her hareketi gelecekle ilgili vaatlerle dolu. Koyu renk gözlerinde yankılanan bir vaat.

Bana ulaşıyor ve kolayca dönerek sağ omzumdaki pozisyonunu alıyor, neredeyse dokunacak kadar yakın. Alçak sesi, odayı dolduran görece konuşma gürültüsüne rağmen bana kolayca ulaşıyor. "İyi iş çıkardın."

Bu övgü içimi ısıtıyor ama yüz ifademi soğuk tutuyorum. "Biliyorum."

Dudaklarına küçük bir gülümseme dokunur. "Bir saat içinde benimle çardakta buluş. O zamana kadar burası boşalmış olur."

Bu iddialı bir zaman çizelgesi. Saat ancak on bir ve en son böyle bir parti verdiğimde, neredeyse herkes ertesi gün güneş doğana kadar kaldı. O sırada hepsinin bilinci yerinde değildi ama bedensel olarak oradaydılar. "Çardakta uzun süre bekleyebilirsiniz."

Sadece gülümsüyor ve uzaklaşıyor. Kendini beğenmişliği aşırı derecede rahatsız edici, tıpkı bu etkinlikler sırasında serbestçe hareket edebilmesi gibi. Aslında bir tahtta oturmuş krallığımyı seyrediyorum. Çoğu zaman bu küçük güç oyunlarından, bir odadaki konumumu kullanarak hesap vermem gereken kişinin ben olduğumu gösterme şeklinden keyif alıyorum.

Bu gece olmaz.

Bu gece, yorgunluğum kadar işliyor.

Rahmetli babama duygusal bir adam demek affedilemez bir yaklaşım olurdu. Bırakın gerçek bir baba olmayı, gardiyanım olmaya bile zor zaman ayırırdı. Onu sevdiğim kadar, hatta daha fazla nefret ediyordum. Ama her

Kış gündönümünde bahçelerde birlikte yürürdük. Önce yeşil evleri, sonra da yıl dönümüyle birlikte uykuya geçen dışarıdakileri. Annemi hatırlamanın bir yolu, gerçi bazen anılarımın gerçek mi yoksa *başka* bir şeye duyduğum özlemin hayal ürünü mü olduğunu merak ediyorum.

Onu özleyeceğimi hiç düşünmemiştim. Onun kaybının annesizliğimi daha da derinleştireceğini hiç düşünmemiştim. Keder garip şekillerde işliyor sanırım. Babam korkunç bir adamdı. Beni bir kafese kapattı, beni kendi kişisel çıkarları için takas etmeyi planladı, beni sırayla taciz etti ve istismar etti. Zaman zaman onu özlemekten *nefret ediyorum*. Sadece birazcık, harika bir hayatın içinde bir kayıp kırıntısı.

Bu gece, kış gündönümünde, titreşim hiç olmadığı kadar güçlü.

Girişe doğru akın o kadar yavaş başlıyor ki, ilk başta farkına bile varmıyorum. Ama generallerim vedalaşmak için teker teker bana yaklaştıklarında, bunun sorumlusunun Cafer olduğunu anlıyorum. Göğsüm biraz olsun ısınıyor. Onunla yılın bu zamanının benim için ne anlama geldiği hakkında konuşmadık ama belli ki gün yaklaştıkça huzursuzluğumu hissetti.

Jafar'ın emir vermesinden tam elli dakika sonra, oda onun adamları dışında temizlendi. Kapıdan sıvışıp evin arka girişine, bahçelere ve birkaç dönüme yayılan devasa labirente doğru ilerliyorum. Yıllardır benim sığınağım.

Gün batımından bir süre sonra kar başladı ve hafif bir beyaz tabaka yolu kaplıyor ve uyuyan bitkilerin tozunu alıyor. Başımı arkaya eğip saatler sonra ilk gerçek nefesimi alıyorum, soğuk havanın ciğerlerimi kaplamasına ve düşüncelerimi temizlemesine izin veriyorum.

Bu bölgenin liderliğini kazandığımdan beri buraya pek gelmemiş olsam da ayaklarım yolu biliyor. Darbe ve ardından gelen ikinci darbeden sonra işleri yoluna koymak altı ay sürdü. Şimdi bile,

İşler çoğunlukla yolunda gittiğinde *zaman kalmıyor*. Günlerim rakamlar, müzakereler ve siyasetle dolu.

Bayıldım. Gerçekten seviyorum. Yarın, da çok seveceğim. Bu gece, sadece yorgunum.

Çardak labirentin arkasına sıkışmış. Merkezde değil ama kıvrımlı yollar boyunca dağılmış dört avludan birinde. Bu labirentte neredeyse evin kendisinde geçirdiğim kadar saat geçirdim. Rotamı çizmek çocuk oyuncağı ve tek bir yanlış dönüş bile yapmıyorum.

Tam saatinde avluya adım atıyorum ve kısa bir süre duruyorum. Ne beklediğimden emin değilim ama çardak karanlığa bürünmüştü. İçimi bir korku heyecanı kaplıyor ve daha önce içtiğim pahalı şarabın tadını çıkardığım gibi bunun da tadını çıkarıyorum. "Jafar?"

Arkamda bir fısıltı sesi. Kalçalarımı yakalayıp beni bedenine doğru çekmeden önce kendimi toparlamak için ancak bir anım oluyor. "Bana güvenli kelimeni söyle, bebeğim."

Cevabım anında ve nefes nefese. "Rajah."

"Bu gece kendimi cömert hissediyorum, bu yüzden bana neye ihtiyacın söylemene izin vereceğim." Ağzını boynumdan aşağı sürüklüyor. "Gaze- bo'ya gidebiliriz, ben de seninle güzelce ve yavaşça ilgilenebilirim." Tenime karşı sırtlıyor. "Ya da seni labirentte kovalayabilirim."

Ona yaslanıyorum, sağlamlığının gücünü arıyorum. "Kendini Minotor mu sanıyorsun baba?"

"Seni yakaladığımda yemekten çok daha fazlasını yapacağım."

Titriyorum. "Beni takip et."

Beni biraz itmesini, kulaklarımda çınlayan bir sayımla yoluma devam etmemi sağlamasını bekliyorum. Şimdiye kadar daha iyi biliyor olmalıydım. Cafer beni döndürüyor ve kolayca önümde diz çöküyor. "Kendini omuzlarıma yasla."

Ona ne halt ettiğini soramadan bileğimi tutuyor ve topuğumu yerinde tutan küçük kayışı çözüyor. İşlemi diğeriyle tekrarlar ve çıplak ayağımı soğuk ısıtıyor.

Kafasını kaldırmadan sorduğum soruya cevap veriyor. "Bu gecenin senin bileğini burkmanla bitmesini istemiyorum."

İstesem topuklu ayakkabılarla 5 km koşabileceğimi tartışmaya bile gerek duymuyorum. Bu yollar kaygan ve kar, zemindeki çukurları ve engebeleri ölçmeyi imkânsız kılıyor. "Sadece küçük bir donma o zaman?" "Benden kadar uzun süre kaçamayacaksın, bebeğim." Sesindeki ağır tehdit tüm bedenimi harekete geçiriyor. Uzun zamandır böyle oynamamıştık. Ev hiç boş kalmaz ve yatak odasının etrafında hızlı bir kovalamaca, bu gece bana teklif ettiği şeyle karşılaştırıldığında hiçbir şey değildir.

İlk kez birlikte olduğumuzda bana teklif ettiği şey.

"Beni asla yakalayamayacaksın" derken sesimdeki titremeyi tam olarak gideremiyorum.

"Bunun üzerine bahse girmek ister misin?" Kolayca ayağa kalkıyor. Ay gökyüzünde ancak bir hilal ve karanlık onun dış baskısını benden gizliyor, onu tehlikeli ve yasak bir şeye dönüştürüyor. "Eğer labirentin girişine varabilirsen-"

"Seni Alaric'i sikerken izlemek istiyorum." Un-derworld'e ilk yolculuğumuzdan beri Hades'in esasına oldukça aşina oldum. Alaric beni bile beceriksiz bir karmaşaya sürükleyecek kadar güzel bir anahtar. Bu tepkiyi çabuk atlattım ve artık kendimi aptal durumuna düşürmeden onu görebiliyorum. Çoğunlukla.

Cafer kalçalarımı hafifçe sıkıca kavırıyor. "Eğer hiç tereddüt etmeden bunları sıralayabiliyorsan, bir süredir bu fantezinin peşinden koşuyorsun demektir."

Bunu inkar etmenin bir anlamı yok. "Evet."

"Pekâlâ. Labirentin girişine varırsanız, Alaric'le birlikte sizin için bir gösteri yapacağım." Sırıttıyor, yetersiz ay ışığında dişleri parlıyor. "Ve eğer başaramazsan, bir hafta izin alacaksın."

Göz kırıyorum. Söylemesini beklediğim onca şey arasında bu yoktu "Ne?"

"Bütün bir hafta. Yedi gün. Carver City dışında bir yere gideceğiz ve bu süre boyunca hiçbir iletişim kurmayacaksınız."

Bu ihtimal beni hem heyecanlandırıyor hem de belli belirsiz midemi bulandırıyor. "Bu imkansız. Ya biz yokken bir şey olursa ve hemen buraya dönmemiz gerekirse? Ya birileri bir darbe daha düzenlerse ve-"

"Şartlar böyle bebeğim. Ya kabul et ya da bırak."

Gözlerimi kısıyorum. "Tam bir pisliksin." vermeyince, görünüşe göre beni beklemekten memnun, iç çekiyorum. "Peki. Kabul ediyorum."

Eğiliyor ve dudaklarını kulağımın kabuğuna değdiriyor. "Beşe kadar saymalısın."

"Beş mi? Ne, Jafar?"

"Beş." Ceketini omuz silkerek çıkarıyor ve çardağın korkuluklarına asmak için çardağa doğru ilerliyor. "Dört."

Koşmaya başladım, çıplak ayaklarım soğuk zemine çarpıyor, her bir etki sistemimde bir şok etkisi yaratıyordu. Şartları ortaya koymadan önce beni yakalamasına izin vermeyi yarım akıl etmiştim. Şimdi buna izin veremem.

"Bir." Sesi labirentin içinde yankılanıyor ve ben hızlanıyorum. İçgüdülerim mantıklı düşüncemin önüne geçiyor. Bu, istekli bir av ile sevgi dolu bir avcı arasındaki bir oyun değil. Bu, kurtulamayabileceğim bir kovalamaca. Korku boğazımı tıkıyor, nefesim ciğerlerimde ağırlaşıyor. Zihnim boşalıyor ve kendimi tanıdık adımlara bırakıyorum.

Sola. Sol. Sağa. Tekrar sola.

Başlangıç noktasını iyi seçmiş. Labirentin en kestirme çıkış yolunu kapattığı için, kaçmak için merkezden geçip diğer taraftan çıkmam gerekiyor. Dönüşler birbirinin içine giriyor. Sert nefes alış verişimden hiçbir şey duyamıyorum, yaklaşıp yaklaşmadığını anlayamıyorum, akılsızca kaçıktan başka bir şey yapamıyorum, tazıdan önceki tilki gibi.

Labirentin merkezine doğru iki adım atıyorum. Bunu yapabileceğimi, kaçabileceğimi düşündüğüm iki önemli adım.

Cafer beni belimden yakalıyor ve yere doğru çekiyor. Yol yerine çimenlerin üzerine düştüğüm gerçeğini ve elinin temas etmemesini sağlamak için başımı tuttuğu gerçeğini kesinlikle özlemiyorum. Bunu bilsem de, yanımda çok güvendiğim biri olduğunu bilsem de, yine de mücadele ediyorum. "Bırakın beni!"

"Sen daha iyi bilirsin." Çırpınan ellerimi başımın üzerinde tutuyor ve bir eline aktarıyor. "Sen benimsin, istediğimi yaparım."

Ona tekme atmaya çalışıyorum ama elbisem hareketlerimi engelliyor. Bir an için onun niyetini de engelleyebileceğini düşündüm ama bir yırtılma oldu ve soğuk belimden aşağıyı kırbaçladı. Lanet elbisemi yırttı. Daha sert çırpınıyorum. "Seni piç!"

"Evet." Külotumu çıkarıyor, beni kolayca alt ediyor, bunu onun için kolaylaştırmamaya kararlı olmama rağmen bedenimi kaprislerine göre hareket ettiriyor. Ve sonra eli orada, amımı avuçluyor, beni kendisininmişim gibi sahipleniyor. "Vücudun sana her zaman ihanet ediyor, bebeğim. Ne kadar 'hayır' diye bağırırsan bağır, şu anda parmaklarımı becermemek için kendinle savaşıyorsun."

Haklı olmasından
nefret ediyorum.
Haklı olmasına
bayılıyorum.

Bacaklarımı onun için açmakla taşaklarını tekmelemeye çalışmak arasında kaldım. Kalçalarımı büküp onu yerinden oynatmaya çalışıyorum. İşe yaramıyor. Tabii ki işe yaramıyor.

Cafer vücuduyla beni sarıyor ama ona ihtiyacım olan yerde hizalanmıyor. Beni soğuk zemine bastırıyor, eli bacaklarımın arasında ve tek bir parmağını içime sokuyor. "Sana her zaman ihtiyacın olanı vereceğim bebeğim. İstemeyecek kadar inatçı olsan bile."

"Ben bunu istemiyorum." Yalan da oyunun bir parçası ama beynim her şeyi birbirine karıştırıyor. Ben tatil *istemiyorum*. Düşünmek, üzerimdeki yükü hissetmek için zaman istemiyorum.

"Belki de değil." O parmağıyla beni yavaşça beceriyor. Çaresizliğimle alay ediyor. Arzularımla alay ediyor. "Ama buna ihtiyacın var."

Hareket ettiğinde hâlâ inkârımı oluşturuyordum. Beni yüzüstü çeviriyor ve elbisenin eteğini sonuna kadar . Tink'in onca başına gelenleri öğrendiğinde ne kadar kızacağını düşünüyorum ama sonra Cafer beni ellerimin ve dizlerimin üzerine çekiyor ve başka hiçbir şeye yer kalmıyor.

Hazırlanmam için bana zaman tanımıyor ve sikini derine soktuğunda neredeyse yüzümü donmuş çimlere çarpıyordum. Sadece omzumdaki sert tutuşu, beni sikine sabitlemesi beni kurtarıyor.

O zaman kelimelere, inkâra yer kalmıyor. Sadece sikiş var, sert ve ilkel ve sabah morluklarım olacak kadar kaba. Onlardan zevk alacağım, tıpkı avuçlarımdaki ve dizlerimdeki çimen lekelerinden zevk alacağım gibi.

Jafar beni ruhuma işlemek istercesine beceriyor. Sert, derin vuruşlar, beni horozuna geri çekerken, koğuşa doğru itiyor. Her biri boğazımdan çaresiz bir ses çıkarıyor. Oyunu unuttum, bununla savaşmam gerektiğini unuttum. Sadece hissedebiliyorum.

Kavrayışını değiştiriyor, elini kalçamdan klitorisime doğru kaydırıyor. Parmaklarından gelen soğuk şoku nefesimi kesiyor. "Şimdi, benim küçük sürtüğüm."

Kalçalarıyla açıyı değiştiren bir şey yapıyor, ta ki klitorisimin etrafında dönerken G-durağıma sürtünene kadar. "Boşaldığında adımı haykır ki herkes arzuladığın şeyin benim sikim olduğunu bilsin."

"Siktir git," diye soluyorum, tam olarak bunu yapacağımı bilsem bile. Beni aynı hem çok kirli hem de çok korunaklı hissettiriyor. Buna bayılıyorum. *Onu* seviyorum.

Ve sonra savaşacak yer kalmıyor. Bedenim kontrolü ele alıyor ve boşalıyorum. Parmaklarımı soğuk toprağa gömüyorum ve orgazmım bir gelgit dalgasının gücüyle içimde yuvarlanırken Ja- far'ın adını haykırıyorum. Her şeye rağmen beni becermeye devam ediyor, dalgaları daha da yükseğe çekmeye devam ediyor, ta ki kollarım pes edene ve beni yerden kaldıran sadece onun tutuşu olana kadar.

Cafer'in beni kollarına alıp labirentten geçirerek çardağın bulunduğu avluya götürdüğünü hayal meyal fark ediyorum. Beni eve geri götürmesini bekliyorum ama kendisi çardağa doğru ilerliyor. Sıcaklık çıplak tenimi yalıyor ve başımı kaldırdığımda bir ısıtıcı ve bir yığın battaniye olduğunu görüyorum. "Bu da ne?"

"şşşt." Bizi yere indiriyor ve elbisemin ana parçalarını çıkarıyor. Isıtıcıya rağmen hava soğuk, yüzden battaniyelerden birini vücuduma sarıp beni üzerine oturttuğunda minnettar oluyorum.

Pantolonunun ön tarafına uzanıp hâlâ sert olan sikini çekmeye başladım bile. Damarlarımda uğuldayan arzuya rağmen, günlerdir ilk kez kafamın net olduğunu hissediyorum. "Teşekkür ."

Ben onun sikine gömülürken elleri kalçalarımaya yerleşiyor. "Sana her zaman ihtiyacın olanı vereceğim bebeğim." Sesi biraz sertleşiyor. "Ve eğer Alaric'i becerirken beni izlemek istiyorsan, tek yapman gereken sormak."

"Seni Alaric'i sikerken izlemek istiyorum baba." Bu fanteziyi karanlığa dökerken bile kalçalarımı sallıyorum, onu daha derine götürüyorum.

"Başkalarının benimle oynamasına izin vermen hoşuma gidiyor. Hem de çok. Ama onun senin sikini yalamasını ve sonra da senin onun kıcını sikmeni izlemek istiyorum."

"Mmm." Alt dudağımı ısıyor. "Ben bunu yaparken sen de orada oturup elini kısa eteğinin içine sokacak ve kendini parmaklayacaksın."

"Evet, baba." Battaniyeyi onun omuzlarına da sarıyorum, bizi sıcacık bir sıcaklığın içine hapsediyor. Kendi küçük dünyamızda. Yavaş vuruşlarla sikine biniyorum, bu gecenin aldığı rüya gibi niteliği ortaya çıkarıyorum. Bu kovalamacadan iniş, yalvarmanın yavaş yükselişi, onun bana her yönden bu kadar yakın olduğunu hissetmek. O giyinikken çıplak olmayı sevdiğim zamanlar oluyor ama aniden ten tene ihtiyacım oluyor.

Titreyen parmaklarımla düğmelerine uzanıyorum, ama o benden önce davranıp ellerimi fırçalayarak onları çabucak hallediyor. Jafar bir kolunu belime doluyor ve bizi yuvarlıyor. Yaratıcı bir soyunma hareketinden sonra o da benim kadar çıplak kalıyor. Bacaklarımı kalçalarına, kollarımı da sırtına doluyorum.

Bu. İhtiyacım olan şey tam burada. Öncekinden farklı ama daha az değerli değil.

Bunun sonsuza dek sürmesini istiyorum, ama çok geçmeden bedenim bu seçimi benden alıyor. Boşalırken yüzümü omzuna bastırıyorum, ona . Bu sefer, Cafer beni uçurumun kenarına kadar takip ediyor.

Hafifçe yana dönüyor ve üzerimize bir battaniye çekiyor. Başımı göğsüne yaslıyorum, kalplerimiz yavaşlarken ve ter vücutlarımızda soğurken ona sıkıca sarılıyorum. Sonunda başımı kaldırıyorum ve ona kaşlarımı çatıyorum. "Tatil mi? *Gerçekten mi?*"

"Evet."

Bekliyorum ama daha fazla açıklama yapmakla ilgilenmiyor gibi görünüyor. "Ama neden?"

"Daha önce de söylediğim gibi, defalarca." Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Sana her zaman ihtiyacın olanı vereceğim. Hatta eğer

her benimle savaşıyorsun."

"Seninle dövüşmeyi seviyorum," diye cevap veriyorum otomatik olarak, ama zihnim dönüyor. O bana bir erteleme önerene kadar duvarların nasıl da üzerime kapanmaya başladığını fark etmemiştim. "Bunu çoktan planladın, değil mi?"

"Sabah uçuyoruz."

Dik dik bakıyorum. "Labirente trans halinde girip tüm planlarınızı mahvetseydim ne olurdu?"

Karanlık kahkahası, birkaç lezzetli orgazma rağmen vücudumu sıkıyor. "Labirentin girişine asla ulaşamayacaktın ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Sanırım öyle.

Uzun süre bu şekilde yatıyoruz ama Cafer sonunda beni ayağa kaldırıyor. Uzay ısıtıcısının arkasına sıkıştırılmış bir çantayı çıkarıp bana tozluk, kalın bir örme kazak, çorap ve bot giydirmeye başladığında hala eve çıplak dönmekten korkuyorum. Bir şapka ve ceket de kıyafeti tamamlıyor. Önce kendime sonra da ona bakıyorum. "Bu da ne böyle?"

Kendi giysilerini çabucak geri çeker ve ısıtıcıyı kapatır. "Bugün kış gündönümü."

"Evet," diyorum yavaşça.

Jafar bana bir bakış attı. Fazla ışık olmasa bile, içindeki cen- sor'u hissedebiliyorum. "Hadi ama Yasemin. Senin geleneklerini unuttuğumu düşünme."

Bilmem gerekirdi. Bunu fark edeceğini ve o etkileyici kıvrımlı beyninde bir kenara atacağını bilmeliydim. *Elbette* bunun ihtiyacım olan bir şey olduğunu benden önce fark etmişti. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Cafer elimi kolunun arasına sıkıştırıyor ve birlikte dışına doğru yürüyoruz. Eve doğru dönmek yerine

bahçelere taşınmak. Bu, babamla birlikte yolun neredeyse tam tersi bir yol ama bu iyi ve doğru hissettiriyor.

Yeni bir gelenek, eskinin üzerine inşa edilmiş ama farklı. Mükemmel.

BİR ÖNERİ

I Çok yorgunum. İliklerime kadar yerleşen bir yorgunluk. Bunun her gece uyuduğum uyku miktarıyla hiçbir ilgisi yok ve her şey yaşadığım stresle ilgili.

bir bölgeyi yönetmekten geliyor. Onlarca yıldır başında bir erkeğin olduğu bir bölgeyi yöneten bir kadın olmaktan.

Gözlerime dokunmamaya ve makyajımı lekelememeye dikkat ederek burnumun köprüsünü ovuyorum. İnsanları örnek almak zorunda kaldım. Kabuslarımı besleyen şeyler yapmak, Ali'nin ölümünün ruhumun en karanlık köşelerinde kaldığı gibi.

Jafar'ı görmeden önce hissediyorum. Sanki odadaki hava onun varlığına uyum sağlamak için değişiyor. O hep böyleydi, ama birlikte olduğumuz süre uzadıkça ona daha çok uyum sağlıyorum.

Arkamda duruyor ve sonra elleri omuzlarımda, başparmakları oradaki sıkı kaslara giriyor. "Bugünlük işimiz bitti."

"Bir toplantım daha var." En yeni bölge başkanı Cordelia ile bir video görüşmesi. Onunla aptalca bir akrabalık hissediyorum, ölen babasının hayattan daha büyük ayakkabılarını giyen başka bir kız çocuğu. Bu akrabalığın, bölgelerimiz birbirine karıştığında suları bulandırmasına izin vermeyeceğim.

bir sınırı paylaşıyorum ama bunu inkâr edemem. "Bunu erteleyemem. Bu Cordelia Belmont."

"Haklısın. Bunu erteleyemezsin." Bir düğüm buluyor ve başparmağını dizlerimi bükecek ve beni hafifçe inletecek kadar sertçe sokuyor. "Bana ihtiyacın var mı?"

Gülümsüyorum.

"Her zaman."

"Bebeğim."

Kollarında dönüyorum ve ellerimi göğsünde gezdiriyorum. "Bundan sonra uyuyamayacak kadar gergin olacağım."

Dudakları kıvrıldı. "Bu ince bir ima bile değildi."

"Hayır, değildi." Dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum, içine gömülme isteğime zorlukla direniyorum. Zamanım yok. Artık asla yeterli zaman yok. Birilerinin her zaman benden bir şeyler istemesi gerekiyor ve geceler benim tek rahatlama zamanım, duvarlarımı yıkıp Cafer'le *kendim* olabildiğim tek zaman. Sütimizin kapısından içeri girip topuklu ayakkabılarımı çıkardığım an, saatlerce giydikten sonra bir korseyi çıkarmak gibi geliyor.

Beni arkaya yatırıyor ve ellerini kollarımda gezdiriyor. "Bu iş kontrolünde. Cordelia bize baskı yapabilecek durumda değil, hele ki diğer tarafta Ursa'nın topuklarını ısırması varken."

"Jafar." Bana bakmasını bekliyorum. "Biliyorum. Seninle aynı bilgilere erişimim var."

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Bazen bu toplantılarda ve müzakerelerde arka planda kalmak zor oluyor."

"Nedenini hayal bile edemiyorum." Kaşlarımı çatıyorum. "Başka bir darbe sahnelemiyorsun, değil mi?"

"Sonuncusu bu kadar iyi gittiğinde mi?" Elim tutuyor, parmağı çıplak sol yüzük parmağımı okşuyor. Sabırlı davrandı ama son bir aydır orama giderek daha sık dokunmaya başladı. Ne olursa olsun yüzüğünü parmağıma takmak istediğinden şüpheleniyorum ama

Birkaç hafta önce Abel Paine'den aldığım alışılmadık evlilik teklifinde Cafer daha kurnazca sahiplenici davrandı. "Sormaktan vazgeçmeyecekler, biliyorsun."

Tabii ki onun akli da benimkiyle aynı yere gitti. Saate bakıyorum ama hâlâ birkaç dakikam var. "Cafer, bana evlenmem için altı kardeşinden birini seçmemi söyledi, hem de görmeden. Bu pek de cazip bir teklif değil." Ona doğru bir adım atıp kendimi göğsüne yaslıyorum. "*Kimse* senin kadar baştan çıkarıcı olamaz baba."

Ellerini kalçalarımaya koyuyor ama gözlerindeki karanlık duygular kaybolmuyor. "İhtiyacın olduğu sürece bekleyeceğim." Beni daha yakına çağırıyor, kalçalarımı sertleşen sikine doğru yuvarlıyor. "Ama bir gün yüzüğümü parmağında görmek istiyorum bebeğim. Vazgeçebileceğimi düşünmüştüm ama bu daha önceydi."

Aslında bu fikre karşı değilim. İnsanlar bana bakıp cinsiyetimden dolayı zayıflık görmeyi bıraktığında, Cafer'le evlenmenin konumumu sarsma riski azalacak. Keşke düşünmem gereken bir şey olmasaydı, keşke mutluluğumuz bölgemizdeki herkesin hayatından daha alt sıralarda olmasaydı, ama hayat zor seçimlerle dolu. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Beni döndürüyor ve biraz dürtüyor. "Geç kalacaksın."

Keşke bu konuşmayı duraklatmak zorunda kalmasaydım ama bu toplantıya geç kalmak gibi bir seçeneğim yok. Uygun bağlantıyı açıp çevirmek için sandalyeme zar zor yetişiyorum. Cordelia'nın güzel yüzü neredeyse anında beliriyor, siyah saçları arkaya toplanmış ve ifadesi ciddi. "Merhaba, Jasmine."

"Cordelia."

Birkaç dakika sözlü olarak tartıştıktan sonra işe koyuluyoruz ama aklımın bir yarısı Cafer'in ne kadar tedirgin görüldüğüne takılıyor. Onu iyi tanımayan biri için belli olmazdı ama ben

Bir  m r boyu bu adamın ifadelerini inceledim ve yüzünü neredeyse kendi yüzüm kadar iyi tanıyorum. Onu rahatsız eden bir Şey var ve bunun evlilik eksikliği mi yoksa tamamen başka bir Şey mi olduğunu tahmin edemiyorum.

Cordelia'yla konuŐmamı bitirdiğimde, ikimiz de pek fazla söz vermemiŐtik. Onun bana güvendiğinden daha fazla saygı göstereceğine g venmediğim huzursuz bir ateŐkes içindeyiz. Her iki tarafın da sınırdan fazladan gözleri olacağını umuyorum, ama sözümüzün eri olup olmadığımızı sadece zaman gösterecek. *Ben*  yle olduğumu biliyorum ama o daha da yeni. Eğer akıllıysa, komŐularına karşı büyük hamleler yapmadan önce halkının kendisine olan sadakatini değiştirmeye odaklanacaktır - ve umarım *asla* büyük hamleler yapmaz. Gruplar arasında barıŐ herkes için mümkün. Carver Şehri'nin bölge liderlerinin çoğu bunun farkında, ancak en yeni iki lider olarak Cordelia ve ben, herkesin tekneyi sallayıp sallamayacağımızı görmek için izlediği kiŐileriz. Benim bunu yapmaya niyetim yok. Cordelia da aynı Şeyi iddia ediyor.

Göreceğiz.

Ayağa kalktım ve gerindim. Cafer çoktan ortadan kaybolmuŐtu ve ben de çalışma odamdan çıkıp koridorlara doğru ilerliyorum. Uzun tartıŐmalardan sonra Cafer ve ben, ana katta kilit noktalara adam yerleŐtirip ikinci katı bize bırakarak uzlaŐtık. Merdivenlere doğru ilerlerken onlardan birkaçını görüyorum ve baŐımla onaylıyorum. Ayaklarınız  ığlık atarken, sırtınız ağrırken ve bir gözünüzün arkasında başlayan bir baş ağrısı varken kendinizi asil ve mesafeli tutmak zor. Ama bu noktada aylarca pratik yaptım.

Özel s itimizin kapısını kapatıp ona yaslanana kadar rahat nefes alamıyorum. Bu evin ve bu bölgenin ele geçirdikten sonra yaptđım ilk Şeylerden biri yedek s itlerden birini ihtiyaçlarımıza göre yenilemek oldu. Odamda kalmak bana çok garip geliyordu. Babamın s itine taŐınmak mı? Bu düŐünülemezdi.

Topuklularımı tekmelerken gerçekten inliyorum. Onları seviyorum. Gerçekten seviyorum. Ama uzun günlerden sonra, bu daha çok bir aşk-nefret ilişkisi.

"Kız bebek."

İşte böyle, yorgunluğumun en kötüsü üzerimden kayıp gidiyor. Kapıyı itip süitin içine doğru ilerliyorum. "Baba, ben geldim."

Karanlık kahkahası banyo yönünden geliyor. Merakla sesi takip ediyorum ve kapının hemen girişinde duruyorum. Bu banyo odası şu anda evin en sevdiğim bölümlerinden biri. Koyu arduvaz grisi fayanslarla döşenmiş, devasa bir pençe ayaklı küvet var ki gülünç ve abartılı ve tüm kalbimle seviyorum. Şu anda içi buharlı suyla dolu. "Bütün bunlar da ne?"

"Uzun bir gün geçirdin."

"Şu anda her gün uzun bir gün. İkimiz için de."

"Mmm." Jafar parmağını bana doğru uzattı. "Buraya gel."

İstesem de bu sessiz emre itaatsizlik edemezdim ve kesinlikle istemiyorum. Ona doğru yürüyorum ve elimi onun elinin içine sokuyorum. O da bu dokunuşla yüzümü ona çeviriyor ve elbisemin fermuarını açıyor. Cafer kumaşı bedenimden sıyrırken boynumu öpüyor. "Bugün öğle yemeği yedin mi?"

"Evet, baba." Biraz gülümsedim. "Nerede olduğuma ya da ne yaptığuma bakmaksızın şefe öğlen yemeği getirmesini emrettiğinde bunu yapmamak imkânsız." Başlangıçta bu küçük egemenlik gösterisinden rahatsız olmuştum ama bu sadece Cafer'in benimle ilgilenmesi. Eğer kendi halime , ikimiz de biliyoruz ki öğle yemeğini yemeyi hatırlayacağımdan daha sık çalışırdım.

"Akşam yemeği mi?"

"Henüz değil."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Saçlarımı başımın üstüne topluyor ve orada tutuyor. "Banyoda. Buna ihtiyacın var."

Buna gerçekten ama gerçekten ihtiyacım var ama onu biraz dürtmeden de edemiyorum. "Koktuğumu mu söylüyorsun?"

"Bebeğim, eğer veledi oynamak istiyorsan, bu gece planladığımdan çok daha farklı geçecek."

Neredeyse onu daha da zorlayacağım. Erkeğimin sert oynadığımız zamanları seviyorum. Ama bu gece? Buna hazır mıyım bilmiyorum. "Evet, baba- dy." Uygun bir şekilde uysal görünmeyi başarıyorum. Düşünüyorum da.

Alçak sesle kıkırdaması tüm bedenimi sıkıyor. "İçeri."

Küvete tırmanıyorum. İkimiz için de yeterince büyük yapılmış, bu yüzden neredeyse içinde yüzüyorum. Başımı küvetin kenarına yaslayıp onu izliyorum. "Bu gece bizim için ne planladın?"

Jafar tezgâha yaslanıyor. Hâlâ siyah pantolonunu ve özellikle lezzetli görünen ince çizgili düğmeli gömleğini giyiyor. Ama beni asıl etkileyen çıplak ayaklı olması. Bu adamın *benim* olduğu, duvarlarını benim ve başka hiç kimsenin etrafında yıktığı gerçeğine alışabilecek miyim bilmiyorum. Bu paylaşılan bir ayrıcalık, ama bu yüzden daha az roman değil.

Sonunda hareket ediyor, parmaklarının küçük gömleğinin düğmelerini açıyor. Çıkartıyor ve küvetin yanında duran sandalyenin arkasına asıyor. Sırada pantolonu var ve sonra çırılçıplak banyoya girip arkama yerleşmek için hareket ediyor. İç çekişi bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Başımı omzuna yaslamak için kayıyorum ve kollarını bana doluyor. "İçin de uzun bir gün oldu."

"Uzun bir hafta."

Gülümsüyorum. "Uzun bir ay, çeyrek, yıl."

Jafar kıkırdar. "Evet." Beni sıkıyor.

Belki de her şeyi olduğu gibi bırakmalıyım, ama önceki konuşmamız hâlâ aklımda. Dönüyorum ve dikkatlice ona sarılıyorum. "Seninle evlenmek istiyorum, biliyorsun."

Aynen böyle, yüz ifadesi kapanıyor. "Bunu konuşmuştuk. Beklemek için nedenlerini biliyorum. İyi nedenler."

"İyi olmaları, odadaki fili görmezden gelmemiz gerektiği anlamına gelmez." Kollarımı boynuna doluyor ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. Gittikçe uzuyor; yakında kestirmesi gerekecek. "Cafer, sen benim için tek kişisin. Sadece sen. Babamın koridorunun ortasında beni becermenden çok daha öncesinden beri sana birazdan fazla aşığım."

İfadesi kapalı kalıyor ama gözlerinde hınzır bir parıltı var. "Biliyorum."

"O zaman bu demek oluyor? Senin olduğumu biliyorsun. Bir yüzük sadece..." Sözümü kesiyorum, anlamaya başlıyorum. "Bu bizimle ilgili değil, değil mi? Diğer herkesle ilgili."

Gözlerini kaçırıyor, en ufak bir hareket neredeyse bir irkilmeyi andırıyor. "Carver City'de önemli olan herkes birlikte olduğumuzu biliyor. Diğer şehirlerdeki insanların seni koparılacak cazip bir meyve olarak görmesi konusunda endişelenmem gerekeceği hiç aklıma gelmemiştir."

Ona daha sıkı sarılıyorum. "Cafer, ben kimsenin meyvesi değilim. Senin bile."

"Bunu biliyorum. Onlar bilmiyor."

Eğildim ve boynunu öptüm. Altımda gergin dursa da siki sertleşiyor. "Adını kıcıma dövme yaptırmak seni daha iyi hissettirir mi?"

"Kimse böyle bir dövmeyi göremez. Aynı amaca hizmet etmeyeceğim." *Nihayet, nihayet*, sesi yumuşar. "Teklif ediyor musun, bebeğim?"

"Hayır." Onu kısıtırıyorum ve göğüslerimi onun göğsüne doğru kaydırıyorum. "Bu tamamen teorik bir soruydu."

Ben ona karşı hareket ederken ve elleri beni durmamaya teşvik etmek için kıcıma doğru kayarken bile birkaç uzun an boyunca sessiz kalıyor. Sonunda,

"Bu beni rahatsız etti. Paine buraya gelebileceğini ve sizin de onu ya da kardeşlerinden birini isteyerek içeri alacağınızı düşündü."

"Seni rahatsız eden bu mu?" Aramıza uzanıyorum ve sikini içime doğru yönlendiriyorum. Normalde olduğu kadar yumuşak değil, su bizi çevrelediği için değil, ama sonunda içimde kabzasına kadar kılıflandığında buna değer. Kalçalarımı biraz sallıyorum. "Yoksa burada olduğu süre boyunca sana bir kez bile bakmadığı için mi?"

"Bebeğim," sesi alçak. Beni uyarıyor.

Sanki ben onu kışkırtmayı, onun kışkırtılmayı sevdiği kadar sevmiyorum. Biraz geriye yaslanıyorum ve alt dudağımı ısırıyormuş gibi yapıyorum. "Bu yüzden mi o bahçeden çıkar çıkmaz beni masamda becerdin? Kendini tehdit altında mı hissediyordun, baba?"

Şüpheli bir şekilde hırlamaya benzer bir ses çıkarıyor. "Sen benimsin, Jas- benim. Ben de seninim. O kendini beğenmiş piç, planları için bir tehdit bile olmadığını düşünüyordu."

"Ama yine de şu anda *senin* sikine biniyorum."

"Evet. Öyle." Bir kolunu belime doluyor ve ayağa kalkıyor. Banyodan çıkıp bizi yatak odasına götürürken ona tutunmak zorundayım.

"Jafar, sıırıslıklam oldum!"

"Yatak takımını değiştireceğiz." Yatağın üzerine tırmanıyor ve ikimizi de aşağı çekiyor. Ama beklediğim gibi beni sikmeye başlamıyor. Sadece bana, vücuduma, birleştığımız noktaya bakıyor. "Bana bir gün evet diyeceğine söz ver."

Başımı sallamaya başladım bile. ". Bir gün evet diyeceğime söz veriyorum." O kadar uzun süre hareketsiz kalıyor ki, bana inanmıyor mu diye merak ediyorum.

Ama sonra sanki içinde bir şeyler kopuyor. Beni yatağa bastırıyor ve o kadar kabaca sikmeye başlıyor ki, kendimi yerimde tutmak için ellerimi yatak başlığına çarpmak zorunda kalıyorum. Sanki her santimime kendini basmaya çalışıyor.

Bu ilgili değil. Jafar'la ilgili.

İşte bu yüzden yatak başlığını bırakıp ona sar"Seni seviyorum. Ben seninim, baba. Sadece seninim."

Sonunda yüzünü boynuma gömüyor ve hareketsiz kalıyor. Yarım saniye boyunca orgazm olduğunu düşünüyorum ama yavaşça tekrar hareket etmeye başlıyor. "Seninle ilgilenmiyorum," diye mırıldanıyor tenime karşı.

"Bana yaptığın her şeyi seviyorum. Nefret ettiğimde bile."

Gölüşü beni inletiyor. Sonunda Jafar dirseklerinin üzerinde doğruluyor ve bana bakıyor. "Güvensizliğimi asla kabul etmem. Ama bunu itiraf edecek bir adam olsaydım, Abel Paine'in bana bunu hissettirmiş olması mümkündü... ve kıskançlık."

Ciddiyetle başımı sallıyorum. "Gerçekten insan olduğunu öğrenince şok oldum.

Çok, çok şaşırdım."

"Velet."

"Evet." Biraz kıpırdandım. "Sanırım bu konuda bir şeyler yapmalısın."

Yüz ifadesi düpedüz yasaklayıcı bir hal alıyor. "Sanırım yapmalıyım." İçimden çıkıyor ve sonra beni kucağına çekip kıcıma acı bir tokat indiriyor. "Kötü kızlara şaplak atılır. Öyle değil mi bebeğim?"

"Evet, baba! Özür dilerim, baba!" Bir sonraki darbeyi almak için geriye doğru eğilirken bile özür diliyorum.

Bu mükemmellik. Bu tam olarak ihtiyacım olan şey, ikimizin de ihtiyacı olan şey.

Bu *biziz*.

Jafar sonunda bana şaplak atmayı bıraktığında, kığım yanıyor ve neredeyse onun horozu için tekrar yalvarıyorum. Bu sefer içime girdiğinde, benim ona sarıldığım kadar o da bana sarılıyor. Burada benimle birlikte, onu terk edeceğim korkusunu uzaklaştırmıyor.

Sonunda kendimizi yorduğumuzda, yatak takımını değiştiriyor ve bizi sokuyor. Göğsüne sarılıyorum ve bacağımla

kalçalarının üzerinden. "Jafar, bir sorum var."

"Mmmm?" Parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor.

Yüzünü görecektik kadar kendimi kaldırıyorum. "Benimle evlenir misin?" Kıpırdamadan durdu. "Benimle oyun oynama, Jasmine."

"Ciddiyim." Yüzümdeki gerçeği görmesine izin verdim. Bu bir şaka değil, değil. Ciddiyim. "Bir yıldan fazla oldu. Ben... Ben beklemek istediğimi sanıyordum, ama haklısın. Her zaman yeni bir şeyler olacaktır. meydan okuma, biri bakıyor için büyük harf üzerinde benim Pozisyonunuzu alın. Beklemek için bir sebep yok. Seni seviyorum. Kocam olmanı istiyorum."

Jafar yana kayar ve komodini açar. Kare şeklinde siyah bir kutu çıkarır. "Biliyor musun, sonunda hazır olduğunu söylediğinde özel bir şey planlamaya niyetlenmişim."

"Pardon?"

"Ben ." Kutuyu açıyor ve elmaslarla çerçevelenmiş büyük bir yakut yüzük ortaya çıkıyor. "Bana seni düşündürdü."

"Mükemmel," diye nefes alıyorum.

Parmağıma geçiriyor ve tabii ki tam oturuyor. Jafar beni sırtüstü yatırıyor ve öpüyor. "Jasmine. Bebek kız. *Karım*." Bir öpücük daha. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Ellerimi saçlarına daldırıyorum ve onu tekrar ağzıma çekiyorum. "Sonsuza kadar, Jafar."

"Sonsuza kadar."

BU KISA ORJİNAL OLARAK [Patreon](#)'um için Mayıs 2020 kısıası olarak ortaya çıktı. Her ay, kullanıcılar favori çiftlerini ve karakterlerini aday gösteriyor, birini oyluyor ve ben de kazananı içeren yepyeni bir kısa yazıyorum. Daha fazla bonus hikaye için lütfen [Patreon](#)'uma katılmayı düşünün.

HALKA AÇILMA, BÖLÜM 1

MEG

"People don't celebrate one month anniversaries."

Hades bana bu ifadeyi hak ettiğine şüphe olmayan bir bakış attı.

"Sırf tartışmış olmak için tartışıyorsun, aşkım."

Haksız da sayılmaz. Hades ve Hercules ile geçirdiğimiz son dört hafta tam bir mutluluk kasırgasıydı. Zihnimin rasyonel bir kısmı beni sadece balayı aşamasında olduğumuza, gerçekliğin bir noktada süzüleceğine ikna etmeye çalışsa da, asla tam olarak çekiş kazanmıyor. İlişkimizde delikler açmaktan çok mutluyum. Bunu fark etmek beni rahatlatıyor. Her şeyi parçalara ayırmak *zorunda değilim*. Zorluklar çıkacaktır, ama tıpkı başlangıçtaki engellerle başa çıktığımız gibi bunlarla da başa çıkacağız.

Herkül parmaklarını saçlarımda gezdirip şakaklarıma bastırarak hafifçe masaj yaparken ürperiyorum. Hades'in giyinmesini izlerken yatakta onun bacaklarının arasında oturuyorum. Bu sabah Siyah Giyen Adam'ın en küçük kızı Isabelle Belmonte ile bir toplantısı var. Onu buraya neyin getirdiğini çok merak ediyorum. O ve kız kardeşleri Yeraltı Dünyası'nı hiç ziyaret etmezler, ama bu dedikodu değirmeninin çalkalanmasını engellemez, özellikle de bu kadın hem Canavar'ı hem de Gaeton'u terk etmeden ve aralarındaki rekabeti gerçek bir düşmanlığa dönüştürmeden önce siklerinden tutup gezdiren kadınsa.

Ya da hikaye böyle devam ediyor. Sadece bu üçü tüm gerçeği biliyor.

Bu üçü ve belki de Hades.

Herkül kafatasımın tabanındaki gergin noktalara doğru hareket ediyor ve ben küçük bir iniltiyi tutamıyorum. Kıkırdıyor. "Bırak da eğlenelim Meg."

Sanki onlara hayır diyecekmişim gibi. Böyle bir şey hakkında değil, sonunda işlerin bizim için ne kadar doğru gittiğine dair küçük bir kutlama. Daha çok, Carver Şehri'nin geri kalanına ilişkimizin resmi bir açıklaması. Herkes birlikte olduğumuzu biliyor. Bu gece onlara kalıcı olduğumuzu bildirecek.

Herkül'e geri dönüyorum ve gözlerimi açmak için mücadele ediyorum. "Halka açık bir sahne."

"Mmm." Hades gömleğinin düğmelerini iliklemeyi bitirir ve krikosunu eline alır. "Dünyamıza Herkül'ün gerçekte bizim olduğunu bildirmenin zamanı geldi."

"Sanırım uydurma bir yıldönümünü kutlayacaksak, bu bunu yapmak için mükemmel bir yol."

"Olayları bizim gibi göreceğinden şüphelenmiştim." Yatağa geçip ağzıma hızlı bir öpücük konduruyor ve ardından Herkül'e de aynısını yapıyor. "Siz ikiniz sevişmek yok. Bu gece taze olmanızı istiyorum." Ve sonra gitti, süiti ve bizi kendi halimize bıraktı.

Herkül bir kolunu belime doluyor ve beni tekrar kucağına çekiyor. Dişlerini boynumun omzumla birleştiği hassas noktaya geçiriyor. "Teşekkür ederim."

"İkiniz de evet diyeceğimi biliyordunuz."

"Evet." Kalçama asılıyor ve bacaklarımı onunkilerin üzerine uzatıyor. "Tek bir şüphem bile yoktu."

"Uh huh." Amımı avuçlayıp iki parmağını içime bastırırken dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "İtaatsizlik ediyorsun."

"Öyle miyim?" Parmaklarıyla beni yavaşça becerirken tenime karşı kıkırdıyor. "Sikişmek yok dedi. Sikimi kendime saklıyorum."

Onu daha derine yönlendirmek için kalçalarımı kaldırıyorum. "Emrin ruhuna itaat etmiyorsun."

"Biliyorum." Avucunun topuğunu klitorisime sürüyor. Sesi, tahrik olduğunda her zaman yaptığı gibi alçak ve lezzetli hale geldi. "Durmamı ister misin?"

"Evet."

Hemen elini çekti. Özür dilemesine fırsat vermedim. Bunu istemiyorum. Bunun yerine kollarına girip onu yatağa doğru itiyorum. "Parmaklarına boşalmak istemiyorum, pis çocuk. Yüzünün her yerine boşalmak istiyorum."

Bana attığı sırtış kalbimi mutlu bir şekilde titretiyor. Elimde olmadan ben de sırtıyorum. Herkül kalçalarımı yakalıyor ve başının üzerinde durana kadar beni yukarı çekiyor. "Şimdi kim emrin ruhuna itaat etmiyor?"

"Ben." Ellerini tokatlayarak uzaklaştırdım ve arkamı döndüm. "Sen beni dilinle becerirken sikini ağzımda istiyorum." Kendimi onun üzerine uzatıyorum ve sikini elime alıyorum. "Eğer senden önce boşalırsam, bu geceki gösteri için straponu çıkaracağım." Kalçalarımı tutup daha iyi erişebilmek için beni yeniden düzenlerken onu yavaşça okşuyorum. "Tüm yeraltı dünyası izlerken kıcını becermemi ister misin?"

"Evet," diye klitorisime doğru nefes alıyor. "Kanıtla."

Aynı anda ben de onu emiyorum, o da beni daha da genişletiyor ve dilini üzerimde gezdiriyor. İnliyorum. Herkül'ün bana oral seks yapması her zaman çok *güzel* oluyor. Bunu benden daha çok seviyor, bu da sadece daha ateşli hale getiriyor.

Kapı açıldı ve ikimiz de donup kaldık.

Hades elleri ceplerinde, usulca çıtladı. "Otuz saniyedir yokum."

Cevap vermek için Herkül'ün sikini ağzımdan çıkarmak gerekiyor ve ben bunu yapmaya pek istekli değilim. Hades'in karanlık bakışlarını tutarak onu tekrar emiyorum. Onunla alay ediyorum. Herkül'ün elleri kalçalarımın titriyor, nefesi klitorisime sertçe çarpıyor ama beni yalamaya devam etmiyor. "Özür dilerim," demeyi başarıyor.

"Hayır, değilsin." Yavaşça yatağın yanına doğru yürür. "Ama bu gece olacaksın." Ellerini çıplak sırtımda gezdiriyor, biri kafatasımın dibinde, diğeri kıkımın üzerinde duruyor. "Eğer onu ilk sen boşaltırsan, sana bir ödöl vereceğim."

Beni çok iyi tanıyor. Herkül'ün sikinden kalkmaya çalışıyorum ama Hades beni kolayca yerimde tutuyor. Herkül cevap veriyor, sesi gergin. "Bu gece straponu benim üzerimde kullanacak."

Hades tekrar tik tak eder. "Şimdi ellerimi bağladın, aşkım. Onun kıkını yalamanı izlemekten ne kadar zevk aldığımı biliyorsun." Beni bir santim daha aşağı indirmeye zorluyor, neredeyse Herkül'ün sikini ağzıma tıkayacaktım. Bayıldım buna. "Devam et, küçük Herkül. Onu öyle bir boşalt ki sikinde boğulsun."

"Evet, efendim," diye homurdanıyor Herkül.

"Ah. Bir dakika." Hades kıkımı kavrayışını değiştiriyor ve elini aşağı kaydırarak iki parmağını içime sokuyor. "Çok ıslaksın Meg'im. Sana verdiğimiz her şeyi çok istiyorsun." Geri çekiliyor ve kıkıma doğru ilerleyerek bir parmağını dikkatlice derine bastırıyor. İnliyorum ve kıvranıyorum. Yeterince yakın değil, ama penetrasyon beni en lezzetli şekilde tutuyor. "Şimdi tekrar başlayabilirsin."

Herkül'ün sikini emmeye, onu orgazma ulaştıracağını bildiğim şeyi yapmaya odaklanmaya çalışıyorum. İmkansız bir başarı. Hades beni tutarken hareket edemiyorum. Herkül'ün kalçalarına yapışmaktan ve bana verdiklerini almaktan başka bir şey yapamıyorum.

Zevk dalgalar halinde yükseliyor, Herkül'ün ağzının ritmiyle içime çarpıyor. Elimden geldiğince inliyor ve kıvranıyorum, ama sadece özgürce hareket edememek durumu daha da sıcaklaştırıyor.

Hiç şansım yok.

Bir çığlık ve öğürmeyle boşalıyorum ve sonra Hades beni Hercules'ten çekip kendisine doğru tutuyor, bir parmağı hala kıkımda.

boştaki elini amımı sikmek için kullanıyor. Tekrar boşalıyorum, bu seferki beni daha da yukarı kaldırıyor.

Beni Herkül'ün yanına yatırıyor, o da beni kendi tarafına sımsıkı sarıyor. Hades sikini yumruklarken onun vücuduna bakıyorum. "Bir öncekini yerine getirmemene rağmen *bu* emre itaat etmeni ödüllendirmek istiyorum."

"Özür dilerim efendim," diyor Herkül tekrar. Bu sefer sesi daha sinirli çıkmıyor. Tam bir veledede dönüşüyor.

Onu seviyorum. Onu seviyorum. Uzanıp onu öpüyorum ve dilindeki kendi tadımla inliyorum. Bacağımı Herkül'ün üzerine atmak, kalçalarımı kaydırmak ve onu derinlere almak dünyanın en basit şeyi olurdu. Hatta Hades'i bizi cezalandırmak istediğini unutup kıcımlı alacak kadar kışkırtabilirim. Titriyorum ve hareket etmeye başlıyorum.

Hades kıcıma vuruyor. "Orgazm oldun, aşkım. Eğer sayımı kaçırmazsam iki tane. Açgözlülük etme yoksa seni soğuk bir duşa atmak zorunda kalırım." Bunu da yapacaktır. Daha önce yaptı ve şüphesiz yine yapacaktır. Bu benim suçum değil. Bu adamların ikisine de doyamıyorum. Hades kayıyor. "Herkül."

Herkül bir eliyle saçlarımı kavırıyor ve beni kendisinden biraz uzaklaştırıyor. "Üzgünüm, Meg."

Sırıttıyorum. "Hades'in ağzını sikine dolamak üzeresin, *o* yüzden *o* kadar üzgün olduğunu sanmıyorum."

"Suçlu." Küfrediyor ve vücudunun aşağısına baktığımda Hades'in onu derinlere çektiğini, karanlık gözlerinin ikimizi de izlediğini görüyorum. Her- cules'le dalga geçmiyor. Hayır, beni nefessiz bırakan bir hassasiyetle vücuduna hükmediyor. Herkül'ün kalçaları Hades onu tutmadan önce sarsılırken, Hades onu doğrudan sınıra götürürken bile hareketsiz kalmaya zorlarken ısınyorum ve eriyorum.

Herkül'ün sırtı eğiliyor ve çarşafı yumrukluyor. Hades'in onu alçaltışını izliyorum ve sanki gibi hissediyorum. Bunun uzun sürmesi gerekiyordu.

ama arzu şimdi çok daha güçlü. Sanki ben her geldiğimde, Herkül her geldiğinde, ihtiyaçlarımız bir hidra haline geliyor ve çoğalıyor.

Onları almalıyım. Sabırsızlanıyorum.

Ona uzanıyorum ama bileklerimi yakalıyor. "Ah ."

"Ama-"

"*Bu* senin cezan, aşkım." Dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor ve Herkül'ün tadıyla ürperiyorum. Hades beni yatağın kenarına çekiyor ve nazikçe ayağa kaldırıyor. Önce bana, sonra da yeniden sertleşmeye başlamış olan Herkül'e bakıyor; mavi gözleri beni yakıp kül etmekle tehdit eden aynı arzuyla yanıyor. "Görünüşe göre daha önce yeterince açık olmadığım için, biraz daha detaylandırayım. Sikişmek yok. Sik yok, el yok, ağız yok, oyuncak yok."

"Peki ya itaatsizlik edersek?"

Herkül'e uzun uzun bakar. "Eğer itaat etmezsen, bu geceki halka açık sahneyi yeniden planlayacağız."

"Ne?"

Dudakları hafifçe kıvrılıyor. "Bir gün cezaların zevk almak için yaratılmadığını öğreneceksin, küçük Herkül." Banyoya doğru yürüyor ve ben lavabonun aktığını duyuyorum. Birkaç dakika sonra, Hades bizi bıraktığı yerde bulmak için ortaya çıkıyor. Yine o küçük gülümsemesini takınıyor. "Birkaç saat sonra görüşürüz."

Kapı kapandığı anda yatağın kenarına çöküyorum. "Bu muhteşem bir şekilde geri tepti."

"Hep öyle olur." Herkül gülüyor ve yataktan yuvarlanıyor. Engellenmiş arzular onu pek rahatsız etmiyor gibi görünüyor, ama o zaman yumruklarla tanıdığım herkesten daha iyi yuvarlanıyor. Beni öpüyor ve ben daha içine girmeden uzaklaşıyor. "Hadi duş alalım ve hazırlanalım."

"Ellerimi kendime saklayacağıma söz veremem."

Omzunun üzerinden bana ters bir bakış atıyor. "Sanırım ikimiz için de kontrolü elimde tutmam gerekecek çünkü bu geceyi yeniden planlamamızın imkânı yok. İkimiz de Hades'in blöf yapmadığını biliyoruz."

Bu hatırlatma yaptırımlarımızı test etme isteğimi azaltıyor. Herkül haklı. Eğer çizgiyi devam edersek, Hades bizi tokatlayacak. Biz de bunu hak edeceğiz. Bazen zevk cezaya değer, ama bu seferki , özellikle de Hades ipin ucunu kaçırmamızı sağladığından beri.

İç çekiyorum. "Sorumluluk sahibi olmak hiç eğlenceli değil."

"Ah, Meg." Hercules elimi tutuyor ve beni peşinden banyoya çekiyor. "Çok üzülme. Bu gece kışıma şaplak atacaksın."

"Sen imkansızsın." Gülüyorum. "Ama haklısın. Sana yapacağım tüm lezzetli şeyleri planlamak beni neşelendirmeye yetiyor." Kışını tokatlıyorum ve yanından geçip duşa giriyorum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum Meg." Sesi huşu içinde geliyor, sanki bunun bizim hayatımız olduğunu ve gerçek olduğunu anlamış gibi. *Biz gerçeğiz.*

Mutluyuz. Gerçekten, gerçekten mutluyuz.

BU KISA ORJİNAL OLARAK [Patreon](#)'um için Kasım 2019 kısısı olarak ortaya çıktı. Her ay, kullanıcılar favori çiftlerini ve karakterlerini aday gösteriyor, birini oyluyor ve ben de kazananı içeren yepyeni bir kısa yazıyorum. Daha fazla bonus hikaye için lütfen [Patreon](#)'uma katılmayı düşünün.

HALKA AÇILMA, BÖLÜM 2

HERCULES

Hercules

O zamandan beri onlarca kez halka açık oyun odasında bulundum.

Yeraltı Dünyası'na geçtim, hem de hiç *oynamadan*. Bu gece farklı hissettiriyor ve bunun nedeni sadece güçlü insanlarla ağzına kadar dolu olması değil. Koltukların her biri dolu ve Hades ile Meg'i odanın ortasına doğru dolambaçlı yolculuklarında takip ederken, Carver City'deki bölge sayısıyla aynı sayıda grup olduğunu geç de olsa fark ediyorum.

Bütün bölge liderleri bu gece burada.

"Gözler ileri, küçük Herkül." Hades mırıltısını duyduğumdan emin olmak için omzunun üzerinden bakmıyor. Sadece duyacağımı ve itaat edeceğimi varsayıyor çünkü başka bir seçenek düşünülemez. Haklı da.

Sırtının ortasına odaklanıyorum. Siyah üzerine siyah takım elbiselerinden birini giyiyor ve bu gece özellikle şık görünüyor. Bu sahne bizim için olabilir ama aynı zamanda gösteriş için de. Görünüş önemlidir. Dikkatimi Meg'e veriyorum ki bu bir hata çünkü çok dikkat dağıtıcı. Pantolon giyiyor ve karnının büyük bir bölümünü açıkta bırakan ve göğüslerini sergileyen kırpılmış bir büstiyer şey giyiyor.

Odanın ortasındaki boşluk, bir Aziz Andrew haçı ve yatak odamızdakiyle aynı olmayan ama içinde ne olduğundan şüphe duymayacağım kadar yakın bir sandık dışında temizlenmiş. Vücudum ısınıyor ve fiziksel tepkimi bastırmak için konsantre olmam gerekiyor.

Hades parmaklarını şıklatıyor ve ben de anında itaat ederek alanın ortasında diz çöküyorum. Bakışları çıplak göğsümde gezinirken odadaki herkesin dikkatini gerçekten hissedebildiğime yemin edebilirim

Meg'in daha önce seçtiği küçük siyah şortu inceliyor, kalçalarımın ve ayaklarımın üzerinde gezdiriyorum. Bakışlarımı önümdeki zeminde tutuyorum. Bu gösteriyi ben yönetmiyorum ve bu rahatlama beni titretmeye yetiyor. Hades ve Meg'e beni istediğim yere götürecekleri konusunda güveniyorum ama seyirciler tarafından bu kadar bunaltılmayı beklemiyordum.

Parmakları saçlarımın arasından geçmeden bir an önce Meg'in pantolonunu görüyorum. "Nefes al, Herkül. Sadece nefes al. Bizi yakaladı." Alçak sesle konuşuyor, kelimeleri sadece benim için söylüyor.

İtaat ediyorum. İtaat etmekten başka bir şey yapmayacaktım.

Hades'in bir tür konuşma yapmasını bekliyordum, ama şimdiye kadar daha iyi bilmeliydim. Herkes neden burada olduğumuzun farkında ve Hades, eylemleri kendi adına konuşabilecekken tribünlere oynayarak zaman kaybedecek biri değil.

"Çarmıhta, küçük Herkül." Sesini yükseltmiyor ama her kelimesini aynı şekilde duyuyorum.

Daha zihnim komutu tam olarak itaat etmek için harekete geçiyorum. Bunu sorguladığım zamanlar da oldu ama artık çok geride kaldı. Kendimi Aziz Andrew'un haçının önünde konumlandırıyorum. Meg'in elleri beni ona bağlamaya başlıyor, bileklerimi X'in her bir bölümünün üstünden kelepçeliyor. Sıklığı iki kez kontrol ediyor ve sonra parmaklarını kollarımda gezdiriyor, tırnakları hafifçe çiziyor.

Titriyorum ve alt dudağımı ısıriyorum. Acıya yakın bir şey değil, ama gelecek şeylerin vaadi gerginliğimin bir kısmını kovuyor.

Hades'in etrafımda dolaşp önümde durması diğerlerini kovuyor. Gözlerinde büyük bir sıcaklık var ve bu sadece bizim için. Odadaki başka hiç kimsenin önemi yok. "Birlikte oynadığımız ilk sahneyi hatırlıyor musun?"

"Elbette." O zaman çarmıhtaki Meg'di ve hepimizin birbirimizle geri dönüşü olmayan noktayı aştığımız an gibi hissettirdi. O anda bunu fark etmemiştim ama o sırada hala

Bu ikisi söz konusu olduğunda on iki farklı türde kafa karışıklığı yaşadım. Şimdi değilim.

gereken . Dahası, burada olduğum için *mutluyum*.

"Bu bir çeşit yeni bir başlangıç." Yumuşak bir sesle, sadece benim için konuşuyor. "Bundan geri dönüş yok."

Gülümsemeyi başarıyorum. "İkinize de aşık anda bundan geri dönüş yoktu."

"Yeterince doğru." Yan tarafa kayıyor ve Meg'in sandığı kazdığını duyabildiğim yere bakıyor. "Güvenli kelimen."

"Olympus."

"Başlayabilirsiniz."

Kırbacın ilk ısırığını sırtımda hissetmeden önce benimle konuştuğunu düşündüğüm yarım saniyem var. Acıtmaktan çok batıyor ama de nefesim kesiliyor. Hades yüzümü izliyor, her vuruşta gözlerindeki sıcaklık artıyor. Eğilip yumuşak bir öpücük konduruyor ve sonra arkamda kaybolup gidiyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Teşhir edilmeyi umursadığımı sanmıyorum ama bu anın mahremiyetini korumak, bu büyük odada sadece biz varmışız gibi davranmak istiyorum. Gözlerim olmadan, arkamda neler olup bittiğinin daha iyi farkındayım. Hades'in ayak sesleri Meg'in durduğu yere doğru ilerliyor. Vücudunun bir kısmını okşayan elinin yumuşak sesi. Küçük nefesi.

Ve sonra hızını artırıyor ve ben sıcaklıktan ve gelecek zevki vaat eden lezzetli acı kıvrımından başka bir şey bilmiyorum. Ama henüz değil. Önce beni bir ihtiyaç çılgınlığına sokacaklar.

Ben zaten .

Kalçalarım neredeyse kendi başlarına hareket ediyor, haçın yastıklı kısmına sürtünüyor, baskı iyi ama hiçbir yerde iyi değil

Yeterince. Nefesim her nefes verişimde titriyor, ihtiyaç çıkardığım her sesi renklendiriyor.

"Sence yeterince içti mi, aşkım?"

Meg'in kahkahası biraz acımasız ve bu ses karşısında neredeyse yüksek sesle inleyeceğim. "Ne kadar vermek istersek o kadar alacak."

"*Vermek* istediğim özel bir şey var."

"Elbette."

Daha fazla hareket, göğsümde daha fazla hışırtı. Dinlemeye o kadar odaklanmışım ki, Hades'in ellerinin sırtımı okşadığını hissedince irkiliyorum. Aynı anda hem acıtıyor hem de iyi hissettiriyor. İnlemelerimi daha fazla tutamıyorum, özellikle de parmaklarını şortumun bel bandına daldırıp bir santim kadar aşağı çektiğinde.

Sonra Hades orada, tüm vücudunu benimkine bastırıyor. Takım elbisesinin sırtıma yumuşak sürtünmesi dudaklarımdan bir inilti daha çıkarıyor. "*Siktir*."

"Daha fazlasını alabilirsin."

Bu bir soru değil ama yine de cevap veriyorum. "Daha fazlasını alabilirim."

Dudaklarını enseme değdiriyor ve elini şortumun üzerinden sikimi kavramak için dolaştırıyor. "Çok hevesli." Beni birkaç kez okşuyor, ta ki ben eline karşı sürtünmemek için savaşına kadar. Bu dürtüyle savaştan titriyorum, ama hareket edersem bu lezzetli işkenceyi durduracağını çok iyi biliyorum. Durmasını istemiyorum. Henüz değil. Hiçbir zaman.

Ve sonra Meg de orada, küçük elleri Hades'e katılıyor, o da boş boş sikimi okşuyor. Aşağı eğilip taşaklarımı avuçluyor ve mutlu bir ses çıkarıyor. "Kıçını kaldırmama hazır mısın Herkül?"

Yapmazsa ölebilirim sanırım. "Evet," diye nefes nefese kaldım.

Şortumu kalçalarımın yarısına kadar indiriyor. Hades'in eli hemen sikime dönüyor, beni sınırdan tutmaya yetecek kadar okşuyor, ama beni uçuracak kadar değil.

Sonra Meg kıcımlı ısırdı.

Küfredip öne doğru sarsılıyorum ve Hades gülüyor. "Çok adisin."

"Beni suçlayabilir misin?" Beni sıkıyor ve az önce dişlerini hissettiğim yere öpücük konduruyor. "O kadar küçük bir kıcı var ki. Dişlerim için yalvarıyordu."

"Artık başka bir şey için yalvarıyor."

"Onu bırakırsak çok yazık olur."

Burada durmuş bana dokunuyorlar, sanki ben gibi benim hakkımda konuşuyorlar. Bundan nefret ediyorum. Bayılıyorum. Benimle dalga geçmeyi bırakıp bu işi bitirmeleri için yalvarmak istesem de sessiz kalmak için alt dudağımı ısıırıyorum. Hades bize sevişmemize izin verilmediğini söylediğinden beri birkaç saat yerine haftalardır uçurumun kenarındaymışım gibi hissediyorum.

İçlerinden biri üzerime soğuk kayganlaştırıcı sürüyor ve sonra Meg'in straponunun sert başı içime giriyor. Geriliyorum ve sonra rahatlıyorum. Şu anda kontrol bende değil. Boyun eğmekten başka bir şey yapmama gerek yok. Bunda çılgınca bir özgürlük var. Başımı öne eğiyorum, her nefes alışımında göğsüm ağrısa bile beni elle ve dildoyla becermelerine izin veriyorum. Titriyorum ve hareketsiz kalmak için savaşıyorum ve o kadar sıcak ki, zar zor dayanabiliyorum.

Ve sonra Meg tamamen içime oturdu, dar kalçaları kıcıma yaslandı. Sanki sırtıma değen göğüsleri en ilahi acıya neden olmuyormuş gibi uzanıp göğsümü okşuyor. "Harika gidiyorsun."

Meme uçlarımı çimdiklediğinde iniltiye dönüşen titrek bir iç çekiyorum. "Eğer Hades sikimle oynamayı bırakmazsa, boşalacağım."

Hades'in karanlık kıkırdaması tek tepkisi oluyor. Beni okşamayı , hızını ya da baskısını en ufak bir şekilde değiştirmiyor. "Biz izin verdiğimizde boşalacaksın."

"Henüz değil," diyor Meg.

Sonra beni becermeye başladı.

Bu his... Hades sikimi okşarken onun kıcıımı okşamasının ne kadar iyi hissettirdiğini anlatacak kelime bulamıyorum. Kendimi sahiplenilmiş, sahiplenilmiş ve inkar edilemez bir şekilde *onlarınmış* gibi hissediyorum.

"Aç gözlerini, küçük Herkül." Hades'in sesi kulağımda yumuşak. "Bizim olanın peşinden nasıl koştuklarına bak."

İtaat ediyorum. Başka bir şey yapmak için çaresizim.

Haç ve bulunduğum konum odanın küçük bir kısmı dışında her yerini görmemi engelliyor ama aç gözlerle beni izleyen insanlarla dolu bir koltuk topluluğu görüyorum. *Bizi* izliyorlar. Nefesim göğsümde sıkışıyor, zevk neredeyse dayanılmaz. "Yaklaştım," diye bağırıyorum. Hades cevap vermeyince, durmayınca içimde panik titreşiyor. "Boşalabilir miyim?"

Meg içime girerken Hades yakınımı eğiliyor. Dudakları kulağıma değiyor "Evet."

Aynen böyle, orgazmım beni dizlerimi bükecek kadar sert vuruyor. Büyük bir hızla boşalıyorum, inliyorum ve Hades'in elini becerebildiğim kadar beceriyorum, her itiş beni Meg'in kayışına geri itiyor. Sonra bacaklarım tamamen kopuyor ve beni dik tutan sadece bileklerimdeki kelepçeler oluyor.

Hades bir adım daha yaklaşıyor ve Meg içimden çıkıyor. Onun arkamda hareket ettiğini ve Hades'in kelepçeleri çözmeye çalıştığını belli belirsiz fark ediyorum ve sonra her iki yanıma bastırarak beni sahnemizin yanında bulunan emp- ty kanepeye yönlendiriyorlar.

Bir yerden bir battaniye beliriyor ve Hades onu üzerime sarıyor. Meg bir yandan bana sarılıyor ve beni öpüyor. "Öyle yaptın ki

iyi."

"Memnun oldum," diyor Hades diğerk taraftan. Beni kendi tarafına yaslanmam için yönlendiriyor ve parmaklarını saçlarımin arasından geçiriyor. "İyi iş çıkardın."

Hala nefesimi tam olarak alamıyorum. Birlikte daha yoğun şeyler yaptık, ama bir şekilde bu farklı hissettiriyor. Belki de seyirciler yüzünden. Belki de bu *bizim* kamuya açık bir beyanımız olduğu için. Yavaşça nefes alıyorum. "Seni seviyorum."

"Biliyorum."

"Hades," diye tıslıyor Meg, ama sesinde kahrkaha var. "Tekrar dene."

Dudakları titriyor. "Ben de seni seviyorum." Bakışları benden Meg'e kayıyor ve tekrar geri dönüyor. "İkinizi de."

"Güzel." Meg mutlu bir ses çıkarıyor ve daha da yaklaşıyor. "Şimdi Herkül biraz soluklansın, sonra buna özel olarak devam edebiliriz."

Hades kıkırdar. "Doyumsuz."

"Bu iyi bir şey değilmiş gibi davranmayı bırak."

"Başka bir şey olmasını hayal bile edemezdim." Elini tutuyor ve parmak eklemlerini öpmek için elini yukarı kaldırıyor. Ama konuştuğunda, benim için konuşuyor. "Dinlen, küçük Herkül. Önünde uzun bir gece var."

Kendimi ona bıraktım, kalbi kulağıma çarpıyordu. "Sabırsızlanıyorum."

TINK'IN CEZASI

TINK

M Belki bir gün Underworld'e bir bölge lideri olarak geri dönmek garip gelmeyecek, ama henüz orada değilim. İçimde uzun süre orada olmayacağıma dair bir his var. Yine de

Benim için bu kadar çok güzel anıyı barındıran bir yerde vakit geçirmek garip bir şekilde güzel. Bu anıların kaynaklarından üçü saatler önce kamp kurduğumuz kabinin etrafında oturuyor. Allecto ve Aurora'nın vardiyalarının başlama vakti gelmek üzere ve Meg'in de vardiyası başladığında meşgul olacağına şüphe yok ama son saniyeye kadar birlikte vakit geçirmeye çalışıyoruz.

Meyveli içimi yudumluyorum. "Biliyor musun, Yeraltı Dünyası olmayan bir yerde buluşmamızda hiçbir sakınca yok."

"Bir dahaki sefere." Meg, salonun tamamını görebileceği bir yerde, kabinin kavisinin ortasında uzanıyor. "Ama kedi uzaktayken farelerin oynamasıyla ilgili eski bir deyişi bilirsiniz; üçümüz de yokken, insanlar iyi bir şey yapmayacaklar."

Bu yüzden bu gece buradayız. Aurora'nın, Meg'in ikinci adamı olarak benim boşalan pozisyonuma geçmesini kutluyoruz. Kadehimi kaldırıyorum. "Bunu daha önce de söyledim ama yarım düzine söyleyecek kadar duygusal hissediyorum. Tebrikler Aurora. Bunu sallayacaksın." Bu pozisyona benden tamamen farklı bir bakış açısı getirecek.

ama bence bu herkesin yararına olacak. Sırıtiyorum. "Sadece bu arada kimseyi ateşe vermemeye çalışın."

"*Tink.*" Açık kahverengi teni esmerleşiyor. "Bunu asla , değil mi?"

"Yok artık. Bu çok bir şeydi. Söyle ona, Allecto."

Allecto'nun sırtışı bıçak gibi keskin. "Eğer bu pisliklerle oynamaktan sıkılırsan, seni güvenlik ekibime gözümü kırpmadan alırım."

"Halkımı avlamayı bırak." Meg gözlerini kısıyor ama gülümsüyor. "Yine de Allecto ile biraz eğitim yapmak istersen, başımızın üstünde yerin var."

"Evet, izin ."

"Gerçekten mi?" Aurora'nın kara gözleri kocaman oldu. "Kimsenin ekibinizle antrenman yapmasına izin vermiyorsunuz."

"Herkes bir arkadaşını savunmak için *bu orospu çocuğunu yakmakla* tehdit edemez." Allecto suyuyla Aurora'nın şerefine kadeh kaldırıyor. "Bu ayrıcalığı hak ettiğini söyleyebilirim."

Aurora elleriyle yüzünü kapatıyor ama gülümsemesinin dışarı çıktığını görebiliyorum. "Bunu çok isterim."

"Pazartesi saat yedide." Allecto o keskin gülümsemesini bana doğru çeviriyor. "Görünüşe göre seni çok uzun süre tutmuşuz, Tink. Adamın seni almaya geldi."

Meg ve Aurora şakacı bir şekilde alaycı *oooooh* sesleri çıkarıyor ve ben gözlerimi deviriyorum, yanaklarımda bir kızarıklık oluşurken bile. Hook kapı aralığında duraksıyor ve bakışları hemen üzerimizde toplanıyor. Bu sabah giydiğinden farklı bir kıyafet giymiş, bir kot pantolon ve bir tişört. Onu Yeraltı Dünyası'nda hiç bu kadar rahat görmemiştim ve bu nedense kalp atışlarımda hızlanmasına neden oluyor.

Meg dirseklerini masaya dayıyor ve adam standımızın önünde dururken ona uzun uzun bakıyor. "Karınızın peşine düşmenize gerek yok. Onu kısa süre içinde geri getirecektik."

Sırtışı her zamanki gibi ukala ve bakışlarını üzerimde gezdiriyor. Dizime kadar uzanan kabarık bir etek ve göğüslerimi harika gösteren dantel kesimli bir atlet giyiyorum. Eve gittiğimde onu takip edip beni en yakın yatay yüzeye çıkarması için ayartmaya niyetliydim ama bu da işe yarayacaktı. Başımı yana eğiyorum. "Gideli birkaç saat oldu. Eminim bu kişisel bir geri alma gerektirmez."

"Seni özledim." Bunu basitçe söylüyor, sanki bu tür bir ifade beni hala temellerime kadar sarsmıyormuş gibi.

Telefonuma bakıyormuş gibi yapıyorum. "Sekizde evde olacağımı söylemiştim. Saat yedi buçuk."

Hook omuz silkiyor, hiç pişmanlık duymuyor. İmparatorluk elini uzatıyor. "Hoşça kal de, Tink. Gitme vakti geldi."

Kaşlarımı kaldırıyorum, derimin altında bir meydan okumanın ilk karıncalanması dolaşüyor. "Evet, hiç sanmıyorum. Git ve otuz dakika içinde geri gel. O zaman gideriz." Arkadaşlarımın hevesli bir ilgiyle izlediklerini hissedebiliyorum ve sadece onlar da değil. Ne de olsa bir gösteri yapıyoruz.

"Tink." Adımı yavaşça söylüyor, belli belirsiz bir uyarıyla. "Bana bu şekilde meydan okursan ne yapacağımı söylediğimi hatırlıyor musun?"

Evet, evet, istiyorum. Kalçalarımın arasında arzu nabız gibi atıyor, ama sıkılmış ve biraz da kavgacı bir tavır. "Hayır. Kendini rezil ettiğin için *sana* ne yapacağımı biliyor musun?"

Sırtışı genişler. "Nasıl istersen öyle olsun, güzel kız." Hook üç arkadaşına baktı. "Affedersiniz hanımlar."

Bunu algılamak için bir saniyem bile yok ve sonra diz çöküyor. Dizlerimi tutuyor ve beni bankın kenarına doğru çekiyor. "Bekle-" Artık çok geç.

Eteğimi yukarı kaldırdı ve durakladı. "K lotun yok mu güzel kız?" Hook'un gözleri bana parıldııyor. "Bana birileri kötü olmayı planlıyormuŗ gibi geldi."

"Hiçbir fikrin yok."

"Ben de öyle d ŗ nm ŗt m." Ellerini k cımın altına sıkıŗtırıyor ve amımı yalamak için eğilirken beni kaldırıyor.

Yüzüm şu anda o kadar sıcak ki, g neŗin yüzeyi bile olabilir. Arkadaŗlarımın beni izlediğini hissedebiliyorum ve belki de bu beni utandırmalı, ama bu sadece daha da sıcak yapıyor. Tıpkı salona baktığımda Gaeton'u bara yaslanmış, aptal gibi sırtırken yakaladığımda olduğu gibi. "Hay sikeyim."

"Sonra," diye mırıldanıyor Hook klitorisime karŗı.

Bana sataŗarak eziyet etmesini bekliyordum ama o zevkimin peŗinde acımasızca koŗuyor. Orgazmıma odaklanmış durumda ve sanki kafasında bir zamanlayıcı var. Karŗı koymaktan vazgeçiyorum ve dilinin h nzırca darbelerinin ve beni izleyen onca insanın hissinin beni daha da yükseğe çıkarmasına izin veriyorum. Bu çok iyi ve çok yanlıŗ ve bu odadaki neredeyse herkesin beni  eŗitli soyunma ve orgazm aŗamalarında g rm ŗ olması önemli değil. Hook'un beni cezalandırmak için amımı yalaması o kadar ateŗli ki, buna zar zor dayanabiliyorum.

Parmaklarımı saçlarına geçirip kendimi tutmaya  alıŗıyorum ama o benim vücudumu çok iyi tanıyor. Saniyeler sonra boŗalıyorum, haykırmamak için dudaklarımı birbirine kenetliyorum.

Arkamda yavaŗ bir alkıŗ baŗlıyor ve hızla odanın her tarafına yayılıyor. İsteksizce gözlerimi açtığımda herkesin alkıŗladıđını görüyorum. Hook eteğimi indiriyor ve dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurmak için ayağa kalkıyor. "ŗimdi benimle eve gel ve arabada sikime binmene izin vereyim."

Aurora sahnede, "Gitsen iyi olur yoksa seni masada becerir," diye fısıldıyor. "Bir daha d ŗ nd m de, belki de kalıp gösteriyi devam ettirmelisin."

Ona doğru zar zor sahte bir bakış atabiliyorum. "Hepiniz pisliksiniz."

"Evet," diyor Allecto. "Ve sen buna bayılıyorsun."

Meg başını sallıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme. "Gelecek ay aynı saatte mi?"

"Bunu kaçırmazdım."

Hook elimi yakaladı ve beni ayağa kaldırdı. Bu sefer direnmedim. Arkadaşlarıma el sallıyorum ve kocamın beni salondan dışarı çekmesine izin veriyorum, hala pislik gibi alkışlayan tüm insanların yanından geçiyorum. Gaeton'a alaycı bir öpücük göndermeyi başarıyorum ve sonra kapıdan çıkıyoruz.

Hook'u duvara yaslayıp öpmek için asansöre binene kadar zar zor bekliyorum. Dudaklarında kendi tadımı alabiliyorum ve bu beni çıldırtıyor. "Arabaya binmek için bekleyebilir miyim bilmiyorum."

Sırtım asansörün duvarına çarpına kadar bizi döndürüyor ve *durdurma* düğmesine basmak için uzanıyor. Kaşlarımı kaldırmak için arkama yaslanıyorum. "Hades bundan hoşlanmayacak."

"Bunu atlatacaktır. Karımın sikime ihtiyacı var ve bekleyemez." Kanca aşağı eğildi ve kalçalarımın arkasını yakaladı, beni kaldırdı ve açtı. "Pantolonum."

Hiç vakit kaybetmeden kot pantolonunun düğmelerini açtım ve fermuarını indirdim. Daha önce onun beni kızdırdığı gibi şimdi de ben onu kızdıracak durumda değilim. "Sana ihtiyacım var. Şimdi."

"Güvenlik görevlileri izliyor." Beni biraz daha yukarı kaldırıyor ve sonra siki orada, içime giriyor. "Dedikodu yapmayı ne kadar sevdiklerini bilirsin. Yarına kadar herkes sikime ne kadar muhtaç olduğunu öğrenmiş olacak güzel kız."

Onun doluluğundan nefes almaya çalışıyorum. Parmaklarımı saçlarına geçiriyorum ve ağzını kendime doğru çekiyorum. "Tıpkı salondaki herkesin ağzını amıma sokmaya ne kadar muhtaç olduğunu bildiği gibi."

"Kahretsin, evet öyleyim." Acımasız bir ritim tutturarak itiyor. "En sevdiğim ceza türü."

Konuşmaya devam edecek kadar konsantre olamıyorum, beni duvara yaslayıp sikerken sadece inleyebiliyorum. Her vuruşta *sikini* içimdeki o tatlı noktaya sürüyor ve leğen kemiği klitorisime sürtünüyor ve bu o kadar iyi ki zar zor dayanabiliyorum. "Bunu yapmaya devam et. Beni tekrar boşalt."

"Açgözlü kız." Ama o itaat ediyor, açısını ayarlıyor, böylece tam ihtiyacım olan yerde oluyor. Tekrar ve tekrar ve tekrar, baskı zevke dönüşene kadar ve kendimi onun horozunun her boşalmaktan alıkoyamıyorum. Gözlerimi açmaya zorluyorum, böylece kendi zevkinin tam olarak ortaya çıktığı anı görebiliyorum. İçime doğru sertçe itiyor ve orgazm olurken adımı haykırıyor.

Asansörün yanındaki hoparlörden tiz bir ses geliyor ama- tonlarca. "İşiniz bittiyse asansörü serbest bırakın. Bekleyen misafirlerimiz var."

Hook bakışlarımla buluşuyor ve ikimiz de kahkahalara boğuluyoruz. En az orgazm kadar iyi hissettiriyor, göğsüme bugünlerde hiç geçmeyecekmiş gibi görünen bir hafiflik yerleşiyor. Beni duvardan indiriyor ve kıyafetlerimizi ayarlamak için birkaç saniye ayırıyoruz. Ne zaman göz göze gelsek yine kıkırdamaya başlıyoruz. Hook asansörü hareket ettirmek için düğmeye basıyor ve garaja ulaşır kapılar Malone ve Ursa'yı ortaya çıkarmak için açıldığında bir ergen gibi kızarıyorum. Bu ikisini bir arada görmek o kadar da garip değil -anladığım kadarıyla arkadaşlar- ama ikisi de bize uzun uzun bakıyor.

Malone başını sallar. "Yeni evliler."

"Sevimli ve mide bulandırıcı, hepsi aynı anda." Ursa geri adım atıyor, böylece biz de yoldan çekilebiliyoruz. "Evliliğiniz için gecikmiş tebrikler."

"Teşekkürler." Hook, cipine güvenli bir şekilde geri dönüp garajdan çıkana kadar kendini tutmayı başarıyor. Beni olabildiğince

emniyet kemerleri izin verecek ve şakağıma bir öpücük konduracak.

Elini tutuyorum ve parmak eklemlerini yanağımda gezdirmesi için kaldırıyorum. "Bir çift azgın genç gibi davranmanın beni çılgınca mutlu etmesi garip mi?"

"Hayır. de tuhaf değil." Onu hiç görmediğim kadar memnun görünüyor, tamamen rahat ve huzurlu. "İkimiz de normal diyebileceğin bir gençlik dönemi geçirmedik. O deneyimlerden bazılarını geri kazanmak eğlenceli olabilir." Hook bana bir bakış attı. "Bir amigo kız gibi giyinip seni tribünlerin altında baştan çıkarmamı ister misin?"

"Kesinlikle evet." Başımı sallamaya başladım bile. "Ama sadece deri ceket giyer ve kötü çocuğı oynarsan."

Hook kıkırdar. "Birileri daha fazla fantezi kuruyor." Elini çıplak kalçamda gezdiriyor. Tam olarak baştan çıkarmak için değil; daha çok benim onun tarafından dokunulmaktan hoşlandığı kadar o da bana dokunmaktan hoşlanıyor gibi. "Sen nasıl istersen, güzel kız. O seksi beynindeki her bir fanteziyi gerçekleştirmek için tüm hayatımız var."

Eğildim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim. "Bu gece başlayalım. Beni tekrar bağlamamı istiyorum."

Kıpırdamadan duruyor. "Emin misin?"

Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Artık saklanmama gerek yok. Bu adamı seviyorum ve verebileceğı her şeyi ve daha fazlasını istiyorum. "Yüzde yüz." Gülümsüyorum. "Seni seviyorum kocacığım."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor, sanki bu mutlu yerde olduğumuza o da benim kadar inanamıyormuş gibi. "Ben de seni seviyorum, karıcığım."

ROUGH DAY

TINK

I Yatak odasının kapısı açıldığında zar zor yukarı bakıyorum. Uzun bir gün oldu ama henüz bitmedi ve bu elbise üzerinde iyi bir durma noktasına ulaşmadan önce dikkatimin dağılmasını göze alamam. "Bana otuz dakika ver-
utes. Bu kısmı neredeyse bitirdim."

"Acele etme."

Hook'un sesindeki tuhaflık başımı kaldırmama neden oldu. Donup kalıyorum, ayağımı dikiş makinesinin pedalından zamanında çekmeyi zar zor başarıyorum. Her tarafı kan içindeydi. "Jameson?"

"Ah." Ellerine bakıyor, yüz ifadesi daha önce hiç görmediğim kadar kapalı. "Bu benim değil."

Kumaşı dikkatlice yere bıraktım ve bir açıklama bulmak için beynimi yoklayarak ayağa kalktım. Peter öldüğünden beri işler yeterince yolunda gidiyordu. Sonsuza dek böyle devam edeceğine inanacak kadar saf değilim, yaşadığımız dünyada değil ama birkaç aydan fazlasını umuyordum. Görünüşe *göre* tüm çabalarımın rağmen biraz safmışım.

Hook bana bakıyor ve koyu renk gözlerinin boş olmasından hoşlanmıyorum. Kendini bana kapatmasından hoşlanmıyorum. Buna izin vermeyeceğim.

Yanına gidiyorum ve ona dokunmadan hemen önce duruyorum. İçimden bir açıklama istemek, beni içeri alması için onu zorlamak geliyor ama

son anda rotayı değiştirir. Kanca hazır olduğunda bana söyleyecek. Buna inanmak zorundayım.

Ben de çenemi banyoya doğru salladım. "Hadi seni temizleyelim."

"Yapmak zorunda değilsin." Sesi hala kendisi gibi gelmiyor.

"Biliyorum." Nefesimi tutarak banyoya giriyorum ve onun beni takip ettiğini duyuyorum. Duşun başlaması birkaç saniye sürüyor ve sonra geri döndüğümde onu titreyen elleriyle gömleğinin düğmelerine uzanırken buluyorum. "Bana bırak."

"Tink."

"İzin ver," diye tekrarlıyorum.

Sonunda ellerini bırakıyor ve ben de hiç vakit kaybetmeden butlarını çözüyorum. Gömleği kandan yapış yapış olmuş ve ben onu vücudundan sıyrırken derisine yapışıyor. Nefes nefese titriyor. "Bana ne olduğunu sormayacak mısınız?"

"Hazır olduğunda bana söylersin." Tişörtünü kollarından çekiştirerek çıkardım ve pantolonuna uzandım.

"Bu kısmı ben halledebilirim." Pantolonunu çabucak çıkarır ve gömleğinin üstüne atar. Hook tereddüt ediyor, yüzünde neredeyse savunmasız bir ifade beliriyor. "Bana katılır mısınız?"

Başka zaman olsa, bitirmem gereken bir iş olduğu için ona kendi başına duş almasını söyledim ama bu başka bir zaman değil. şu anda bana ihtiyacı var ve iş biraz daha bekleyebilir. "Elbette." abucak soyunuyorum ve onu duşa kadar takip ediyorum.

Hook doğrudan suya yöneliyor ve başını spreyin altına sokuyor. Geride durup suyun kırmızı akmasını izliyorum. Kıyafetleri olmasa bile, çok fazla kan var. Ait olduğu kişinin hâlâ yaşayanlar arasında olduğundan şüpheliyim.

Bu düşünce muhtemelen beni rahatsız etmeli. Normal bir kadın, kocası onu öldürdüğünde sorular sorar ve cevaplar isterdi.

eve bu şekilde geldi. Şu anda bavullarını toplayıp polisleri arıyor olabilir.

Düşünebildiğim tek şey ne kadar incinmiş görüldüğü. Başka çaresi kalmasaydı canına kıymazdı. Hayatımda pek çok şeyden şüphe edebilirim ama ondan asla şüphe etmeyeceğim. *Ondan* asla şüphe etmeyeceğim.

Derisini tekrar tekrar ovalıyor ve kalbimdeki sızı daha da şiddetleniyor. "İzin ver sırtını yapayım."

Ancak benden uzaklaştığında konuşmaya başladı. "Dolambaçlı bir şekilde bir meydan okumaydı. Trip, Nigel'in kız arkadaşının peşinden gitti."

Sırtını ovmayı bıraktım. "Laura iyi mi?"

"Evet. Onu oyaladı ve Trip dudağını yarmaktan fazlasını yapmadan Nigel'in oraya varmasına yetecek kadar gürültü çıkardı." Omuzları ellerimin altında kayıyor. "Gerisini ben hallettim."

Kollarımı ona doluyor ve sırtına sarılıyorum. Vücudunda küçük sarsıntılar olduğunu ancak bu kadar yakinken fark edebiliyorum. "Yapman gerekeni yaptın."

"Biliyorum." Derin bir nefes alıyor ve daha da uzun bir nefes veriyor. "Ben iyiyim."

"Eğer değilsen sorun değil."

Kanca kıpırdıyor ve kollarımda dönüyor. Başımı kaldırdığımda karanlık gözlerinde küçücük bir neşe buluyorum. "Bunun için kıcıma tekme basmanı bekliyordum."

Bu biraz acıtıyor ama duygusal tepkimi bir kenara itiyorum. Birlikte geçirdiğimiz aylardan sonra bile hâlâ birbirimizi anlamaya çalışıyoruz. Her ikimizin de geçmişi ve eski yaraları var ve bu da bazen istemeden de olsa birbirimizin içindeki yaraları deştığımız anlamına geliyor. Bazen de kasıtlı olarak çünkü ikimiz de biraz götün tekiyiz.

Yüzünü avuçluyorum, sakalları avuçlarımı gıdıklıyor. "Bölgenin başı olmak, bazen boktan şeyler yapmanız gerektiği anlamına gelir. Reklam yapabilirim-

"Bugün gibi günlerin bizi geri kalan zamanlarda güvende tutan şey olduğunu anlayarak, bundan hoşlanmadığımı hafifletmeye çalışıyorum." Ellerimi ensesine doğru kaydırıyorum. "Ona bir örnek oldun."

Bu bir soru değil ama de cevaplıyor. "Ben yaptım."

"O zaman bizden birinin peşine düşen bir sonraki kişi onu öldürebilir." Alnı benimkine değene kadar onu aşağıya çekiyorum. "Bunun yükünü taşımak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Bunun için imza attım."

Evet, öyle. Ama gücü istediği için değil. Çünkü başka seçeneği yoktu, değer verdiği insanları güvende tutmak istiyorsa başka seçeneği yoktu. "Bu sana zarar vermeyeceği anlamına gelmez."

Nefes verışı dudaklarımda hayalet gibi dolaşıyor. "Hayır. Bu acıtmadığı anlamına gelmez." Hook ellerini vücudumda gezdirerek kalçalarıma koyuyor. "İhtiyacım var..."

Başımı sallamaya başladım bile. "Evet."

Başını bana sırtacak kadar kaldırıyor ama yine de her zamanki kibrinden eser yok. "Cümlemi bitirmemi bile beklemedin."

"Yapmak zorunda değilim." Bir adım daha yaklaşıp kendimi onun bedenine bastırıyorum. "İhtiyacın var. Bu kadar basit. Evet diyorum. Bu kadar basit."

Hook başını yavaşça sallar. "Tam da seni daha fazla sevemeyeceğimi düşündüğüm anda."

"Bu ortak bir dert." Gülümsüyorum. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Sadece sana ihtiyacım var, Tink." Beni de yanına çekerek duş bankına doğru ilerliyor. Üzerine oturmasını bekliyorum ama onun yerine eğilmem ve ellerimi üzerine koymam için beni yönlendiriyor. "Hızlı ve sert olacak."

İhtiyaçlar içimden geçiyor. "Elinden gelenin en kötüsünü yap."

Bacaklarımı daha geniş açıyor ve arasını avuçluyor, yüzgeçleri yavaşça içime doğru itiyor. Bu durumda bile, ihtiyaç sürerken bile

Onun için hazır olduğumdan emin oluyor. Ve sonra Hook'un siki parmaklarının yerini alıyor. Beni sikerken kalçalarımı kavlıyor ve ilk kez kendi zevkinin peşine düşüyor. Aldırmıyorum. Yaşadığı acıyı ortadan kaldıramam ama ona bunu verebilirim. Ona bunu vermek *istiyorum*.

Hook tekrar tekrar içime giriyor, her bir hamleyi karşılamak için beni geri çekerken parmakları sıkılaşıyor. Sert ve acımasız ve kollarımı tutmak için savaşıyorum çünkü çok iyi hissettiriyor. Her vuruş içimde bir noktaya çarpıyor ve ayak parmaklarım karo zemine doğru kıvrılıyor. Boşalırken adım haykırıyor, kalçalarını kıcıma sürüyor, kendini daha da derine itiyor.

Ancak o zaman dokunuşu yumuşuyor, elleri kalçalarımı ve kıcımı yumuşatıyor ve beni ayağa kaldırmak için sırtımdan yukarı çıkıyor. Hook beni döndürüyor ve sonra ağzı benimkinde. Öpücük az önce yaptığımızın tam tersi, tatlı ve yıkıcı derecede nazik. Bunun bir özür mü yoksa teşekkür mü olduğunu bilmiyorum ama önemi yok çünkü başını kaldırdığında daha çok kendisi gibi görünüyor.

Hook saçlarımı yüzümden geriye doğru düzeltiyor. "Teşekkür ."

"Hoşuma gitti." Hızlı bir öpücük için onu aşağı çektim. "Ben Isabelle'in gelinliğini bitirirken takılmak ister misin?"

Kaşları havaya kalktı. "Şimdiden mi? Daha birkaç gün önce başladın."

"İlham aldım." Ve değer verdiğim iki insanın onunla mutluluğu bulduğunu görmek beni mutlu ediyor. Bunu başarabileceklerinden emin değildim ama görünüşe göre başarmışlar ve bu da benim onların sonsuza dek mutlu olmalarına küçük bir katkı.

Hook suyu kapatmak için yanıma uzandı. "Böldüğüm için özür dilerim."

"Olma." Kollarımı başımın üzerine uzatıyorum ve sırtımda bir şey patlıyor. "Benim molaya ihtiyacım vardı, senin de bana. Her şey yolunda

dışarı."

Alçak sırtıışı midemin mutlu bir takla atmasına neden oluyor. "İşin bittiğinde sana hızlı bir seks yapmama ne dersin?"

"Dinliyorum."

"Bir masaj." Elimi yakalıyor ve dudaklarına götürüyor, gözleri dans ediyor. "Bir avuç orgazm. Sonrasında sarılmak."

O iyi olacak. Elbette bunu anlıyorum ama aslında onun kendi derisine, kişiliğine geri döndüğünü görebiliyorum. Hook bir şey yapmaya zorlandıktan sonra zaman kendinden şüphe duyacaktır. Bunun onu etkilemesi onu daha çok sevmemi sağlıyor. Birçokları için kötü biri olabilir ama o benim.

Sırıtiyorum. "Kendine bir anlaşma yaptın."

"Güzel." Kıcıma vurmak için yanından geçmemi bekliyor. "İşe koyul. Ben de bu arada akşam yemeği hazırlayayım."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Seni seviyorum."

Gülümsemesi, odalarımıza ilk geldiğinde onu rahatsız eden gölgelerden neredeyse arınmış. "Ben de seni seviyorum. Her zaman."

"Her zaman" diye tekrarlıyorum, mutluluğum göğsümde canlı bir şey gibi kabarıyor. Bazı günler bunun benim hayatım olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum. Karanlıkta bile, hayal edebileceğimden çok daha iyi. Hiçbir şeye değişmem.

BU KISA ORİJİNAL OLARAK [Patreon](#)'um için Nisan 2020 kısıası olarak ortaya çıktı. Her ay, kullanıcılar favori çiftlerini ve karakterlerini aday gösteriyor, birini oyluyor ve ben de kazananı içeren yepyeni bir kısa yazıyorum. Daha fazla bonus hikaye için lütfen [Patreon](#)'uma katılmayı düşünün.

BEBEK KONUŞMASI

TINK

"**D** bu konuda konuşmak ister misin?"
ve sonra zıpladığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. Ben de

Güneşin gökyüzündeki konumunu değiştirip ufku öpmek için alçalmasını bekleyecek kadar uzun süre kanepede oturuyorum. Çalışıyor olmalıydım ama dikkatim çok dağınık ve şu anda kumaş kesmek için kendime güvenemiyorum. Omuzlarıma örttüğüm battaniyeyi daha sıkı bir şekilde üzerime çekiyorum. "Ne hakkında konuşacağız?"

"Uh huh." Hook yanıma çöktü ve uzandı. Takım elbise giyiyor ama hem ayakkabılarını hem de çoraplarını çıkarmış, bu da evde birkaç dakikadan fazla kaldığı anlamına geliyor.

Fark etmedim bile. Titriyorum. "Günün nasıl geçti?"

"Güzel. Muhteşem bir şekilde sıradan. Ama benden bahsetmiyoruz. Neden burada oturup insan burrito taklidi yaptığından bahsediyoruz." Saatine bakıyor. "Normalde seni işinden ayırıp orgazm ve yemekle rüşvet vermem gerekir. Kendini iyi hissetmiyor musun?"

Değilim, ama onun kastettiği şekilde değil. "Ben hasta değilim."

Hook doğruluyor, kaşları birbirine yaklaşıyor. "Tamam, şimdi gerçekten endişelendim. Neler oluyor?"

Bunca zaman sonra bile onu dışlamak ve tek başıma mutsuzluğumun içinde yuvarlanmak çok cazip geliyor. Hepsi kafamın içinde. Bunu biliyorum. Ben de *biliyorum*. Bu hiçbir şeyi değiştirmmez. Ama Kanca inatçı ve *gerçekten* de tek başıma acı çekmek istemiyorum.

Titreyerek nefes alıyorum. "Ya berbat bir anneysem?"

Göz kırıyor. Şu anda kafam o kadar yerinde olmasa yüzündeki şaşkınlık beni güldürebilirdi. Bacaklarımı tutup kucağına çekti ve beni tamamen ona bakacak şekilde çevirdi. Alamet-i farikası olan sırtıışı görünürde yok, yerini yıkıcı bir ciddiyete bırakıyor. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çocuk istediğimizi biliyoruz, değil mi?" Ben bir aile istiyorum. Her zaman bir aile istedim. Ama bu bir ailem olması gerektiği anlamına gelmiyor. Bazı insanlar ürememeli. Onlardan biri olup olmadığımı nasıl anlayacağım? Bu düşünce göğsümü acıtıyor. "Pek iyi ebeveyn rol modellerim olmadı. Koruyucu ailem korkunç değildi ama çok çalışıyorlardı ve sürekli yorgunlardı, ben de beslenecek başka bir boğazdım. Bir yük."

"Tink-"

"Kulağa nasıl geldiğinin farkındayım, ama lütfen izin verin içimi ."

Koyu renk gözleri, omuzlarımı saran battaniye kadar sıcak. "Bütün öğleden sonra burada oturup bunu düşündün, değil mi?"

"Evet." Dürüst olmak gerekirse daha uzun ama bugün düşünceler kafamda uçuşmaktan çıkıp beni ezmeye çalışan bir otobüs gibi hissettirmeye başladı.

Ellerini hafifçe bacaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Dinliyorum."

"Ya çocuklarımız olursa ve ben onları mahvedersem? Çok kabayım, Hook. Ses tonumu nasıl yumuşatacağımı ya da kelimelerimi nasıl filtreleyeceğimi bilmiyorum. Nasıl yapılacağını öğrenmek için hiç zahmet etmedim. Eğer çocuklarımız olursa, kötü bir anneye sahip olacaklar ve hayatları boyunca

Sonuç olarak terapi." Nefesim boğazımda düğümleniyor ve dudaklarımı birbirine kenetleyerek zehirli kelimelerin geri kalanını içeride tutmaya karar veriyorum.

"Anlat bana," diyor sessizce. Elimi tutuyor, parmaklarımızı birleştiriyor ve sıkıyor. "Gerisini anlat, Tink."

İstemiyorum. Gerçekten ama gerçekten istemiyorum. Gözlerimi kapatıp nefes veriyorum. "Ya anneme dönüşürsem? Beni bebekken lanet olası bir itfaiye istasyonuna bıraktı. Ya hamileliğimi sonuna kadar götürürsem ve sonra pişmanlık duyup vazgeçersem? Bu konuda endişelenmiyor musun?"

"Hayır."

Gözlerimi açtım. "Ne?"

Hook bakışlarımı tutuyor. "Bir gün sana vuracağımdan mı endişeleniyorsun? Ya da teorik çocuklarımıza vuracağımdan? Tüm kontrolümü kaybedip bunu yapacak kadar sinirlenmemden mi?"

İrkiliyorum, öfkem kabarıyor ve mutsuzluğumu gölgede bırakıyor.

"Hayır. Lanet olsun, hayır."

Sen bunu asla yapmazsın."

"Babam yaptı." Gülümsemesi acı.

Ona hırlamak için ağzımı açıyorum ama sonra kendimi yavaşlamaya ve ne dediğini düşünmeye zorluyorum. O haklı. Tabii ki haklı. "Ne demek istediğini anlıyorum ama bu korkuyu daha az gerçek yapmaz."

"Biliyorum." Kollarını bana dolayabilmesi için beni kucağına almasına izin verene kadar ellerimden çekiştiriyor. O herhangi bir beyazdan daha iyi ve ben de onun gücünün beni desteklemesine izin vererek ona doğru gevşiyorum. Hook şakağımlı öpüyor. "İkimizin de harika bir çocukluğu yok. Bu önemli değil. Biz ebeveynlerimiz değiliz ve yaşadığımız travmadan daha fazlasıyız." Bana daha sıkı sarılıyor. "Harika bir anne olacaksın, Tink. Sert, koruyucu ve çocuklarına güç ve hırsın nasıl bir şey olduğunu gösteren biri. Ve sevgiyi. Çok fazla sevgi."

Başımı omzuna yasladım. Sanki omuzlarımdan bir kilo korkuyu kaldırmış gibi hissediyorum. "Söylenecek doğru şeyi her zaman nasıl biliyorsun?"

"Her zaman değil." Hook kıkırdıyor. "Ama doğruyu söylemek gerekirse, ben de bunu düşünüyordum."

"Düşünüyorum da..."

"Çocuk konuşmamızı gerçeğe dönüştürmeyi düşünüyorum." Gergin olduğumu hissetmiş olmalı ki bir eliyle sırtımı yatıştırıcı bir şekilde okşuyor. "Sen hazır olana kadar olmaz."

"Ya hiç hazır olmazsam?" Bu soruyu neden sorduğumu bilmiyorum. Onu teorik sorularla test etme ihtiyacımın çok ötesine geçtik. Ama şu anda kendimi zayıf ve korkmuş hissediyorum ve temellerimi yeniden inşa etmek için Hook'un sözlerine ihtiyacım var.

Bana daha sıkı sarılıyor. "O zaman asla hazır olmazsın ve çocuğumuz olmaz. Yine de mutlu ve tatmin olmuş oluruz ve sonsuza dek mutlu yaşarız."

Bunu kurcalamayı neden bırakamadığımı bilmiyorum. Ne istediğimi zaten biliyorum. Çocuk konusunda nereye varırsam varayım, Kanca'nın beni bu durumun bizi ayırmayacağı kadar sevdiğini zaten biliyorum. Ama sorgulamaya devam etmek için neredeyse ezici bir arzu var, dudaklarımın iç kısmına baskı .

Çocuğumuz olmazsa bana kızmayacak mısın?

Bana güvenmeyi bırakmayacak mısın?

Olmaz...

Arkama yaslanıp ona bakıyorum. Savunmasız kalmamak için kavga ettiğim zamanlar oldu ama o günleri çoktan geçtik. Boğazımın düğümlenmesinden nefret ederek alt dudağımı ısırıyorum. "Bu kararı verdikten sonra fikrimizi değiştirmek ya da sıfırlamak yok. Bir bebek için pişmanlık duyamazsın."

Saçlarımı düzeltiyor, yüz ifadesi son derece nazik. "Bunu şimdi yapmamız gerektiğini söyleyen bir şey yok. Bekleyebiliriz."

İlk defa anlamıyor. Ellerimi bileklerine doluyorum. "İşte bu . Beklemek istemiyorum. Bebek istiyorum, Hook. Birden fazla bebek. Onları o kadar çok istiyorum ki ödüm kopuyor. İşte bu yüzden burada oturmuş, ters gidebilecek her şeyi düşünüp kendimi korkutuyorum."

O kadar hareketsiz ki nefes aldığından bile emin değilim. "Ne diyorsun sen?"

Az önce ona yüklediğim onca şeyden sonra, beni *bu* sinirlendiren şeyin bu olması hiç mantıklı değil. Sahip olduğum tüm cesaret kırıntılarını topladım. "İstiyorum... Bebek sahibi olmak istiyor musun? Benden mi? Mesela dokuz ay sonra ?" Hâlâ bana bakıyor, ben de gevelemeye başladım. "Aylık randevum önümüzdeki hafta ve RİA'yı gerçekten çok kolay olacak. Sanırım denemeye başlamadan önce bir ay beklememiz gerekiyor, ama bu bize pratik yapmak için bolca zaman verir..." Sözümü kesiyorum. Hook'un gözleri biraz parlıyor. Lanet olsun, bunu mı berbat ettim? Bileklerini sıkıca kavriyorum. "Ama buna gerek yok. Bekleyebiliriz. Ne zaman olursa olsun onu çıkarmak için randevu alabilirim. Ya da asla. Çünkü eğer hazır değilsen-"

"Tink." Sesi boğuk. "Güzel kız, ben hazırım." Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Gerçekten mi?"

"Evet." Kalbi duracakmış gibi sırtıyor. "Eğer öyleysen, evet, binlerce kez evet." Hook heyecanını yatıştırmak için cesurca bir çaba sarf ediyor. "Ama fikrini değiştirirsen, bu da sorun değil."

Göğsüm aynı anda hem gergin hem de ağırlı bir şekilde hafif hissediyor. Ben de kendimi sırtırken buluyorum. "Gerçekten mi? Gerçekten ciddi misin?"

"Sikeyim evet." Yüzümü kavriyor ve dudaklarıma hafif bir öpücük konduruyor. "Çocuklarımız birer cehennem zebanisi olacak. Bunu biliyorsun, değil mi? Onlar olacak

Duvarlara tırmanıyor, tükürüyor ve bizi delirtiyor."

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Sabırsızlanıyorum."

Mümkün görünmüyor ama daha sert sırtarak bana bakıyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Battaniyeden sıyrılıyorum ve ona sarılmak için kayıyorum. "Sence Allecto bebek bakıcılığı yapmayı kabul eder mi?"

Bir saniyeliğine, neşesinde gerçek bir alarm titreşir. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Çocuğu bir saatliğine alacak ve onlara bıçak kullanmayı öğretecek."

"Mmm." Kollarımı boynuna doluyorum. Hâlâ ufak da olsa bir tedirginlik var ama bunu gerçekten yok edebileceğimden emin değilim. Anladığım kadarıyla çoğu ebeveyn çocuklarını mahvetme korkusuyla yaşıyor. Sanırım bu beni şaşırtıcı derecede *normal* yapıyor, en azından bu konuda. Bunun neden garip bir şekilde güven verici olduğunu bilmiyorum ama öyle. Ne olursa olsun, bunu konuşmak korkunun en kötüsünü ortadan kaldırmaya yetti ve heyecanın yerleşmesi için yolu açtı. "Şimdi çalışmaya başlamak ister misin?"

Bir kolunu belime doluyor ve dönerek beni kanepeye . "İşte bu." Kanca kalçalarımın arasına yerleşiyor. Ama beni öpmek yerine dirseklerinin üzerinde durup bana bakıyor. "Bana ne hissettiğini söylediğin için teşekkür ederim. Bu tür şeylerin sana kolay gelmediğini biliyorum ve bana duyduğun güvene değer veriyorum."

Tanrım, bu tür konuşmalarla kalbimi eritecek. Uzanıp çenesini kavriyorum, sakalı avucumu gıdıklıyor. "Kolay değil, hayır, ama sen kolaylaştırıyorsun. olduğumu biliyorum; tüm hayatımız boyunca da öyle olacağım."

Başını çeviriyor ve avucumu öpüyor. "Şimdiye kadar anlamadın mı, karıcığım? İkimiz de berbat durumdayız. İnsanlık hali bu. Bu bizi herhangi bir şeyden daha fazla tanımlamaz. Bu sadece bizim bir parçamız."

"Ne zaman bu kadar akıllı oldun?"

Düşünüyormuş gibi yapıyor. "Çok zeki bir kadınla evlendim. Bazen pisliğin teki oluyor ama beni daha iyi oynamaya zorluyor." Bu beni bir kahkaha ile irkiltti. "Pislik olan tek kişi ben değilim." "Suçlu." "Ve haklısın. Çocuklarımız da muhtemelen birer pislik olacaklar." Sırıttıyor. "O zaman pisliklerle başa çıkmakta iyi olduğum iyi bir şey, ha?"

Omuzlarını şakacı bir şekilde iterek onu kanepeden yere düşürüyorum. Beni de yanında beklemiyorum ama dizlerimin üzerine çöküp beline sarılıyorum. Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Bütün bunlar beni sikine bindirmek için bir oyun muydu?"

"Hayır." Eteğimi yukarı itiyor, parmakları hatasız bir şekilde külotumu buluyor. "Yüzüme oturabilesin diye."

Bu beni bir kahkaha ile irkiltti. "Sen böyle söyleyince nasıl karşı koyabilirim ki?"

"Yapamazsın." Baş kalçalarımın arasına gelene kadar aşağı kayıyor ve külotumun üzerinden amıma bir öpücük konduruyor. "Sadece gözlerini kapat ve tadını çıkarmaya çalış."

"Mmm." Beni öpmeye devam ederken inliyorum.

Hook her zaman neye ihtiyacım olduğunu bilir. İster sert konuşmalar olsun, ister orgazm ya da kucaklaşma. Son şüphelerim de onun hazzın saldırısı karşısında kaybolup gidiyor. O haklı. Muhtemelen tökezleyip çuvalalayacağız ama biz ebeveynlerimiz değiliz. Çocuklarımız sevinecek, onlara bakılacak *ve mutlu* olacaklar.

Bu bizim sonsuza dek mutlu .

BU KISA ORİJİNAL OLARAK [Patreon](#)'um için Eylül 2020 kısıası olarak ortaya çıktı. Her ay, kullanıcılar favori çiftlerini ve karakterlerini aday gösteriyor, birini oyluyor ve ben de kazananı içeren yepyeni bir kısa yazıyorum. Daha fazla bonus hikaye için lütfen [Patreon](#)'uma katılmayı düşünün.

YERALTI DÜNYASINDA SEVGİLİLER GÜNÜ

AURORA

February 2019 Patreon
Yeraltı Dünyası Aurora'da Sevgililer
Günü

HER ŞEY olması gerektiği gibi.

Kulübün açılmasına daha on dakika var ama Meg ve Tink'in her vardiyadan önce neden boş odaları dolaştıklarını nihayet anlamaya başlıyorum. İnsanın sorumlu *olduğunu* bildiği zaman hissettiği garip bir sahiplenme duygusu var.

Meg teklif ettiğinde terfiyi kabul etmek konusunda emin değildim. Ben Tink değilim. Asla Tink olamayacağım. O çok sert, korkusuz ve emrindekilerin korunmasını sağlamak için kuma çizilen her çizgiye adım atmaya istekli. Ben vahşi değilim. Korkusuz olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyorum, gerçi uzun zamandır korkumu saklamayı öğrendim. Bir zamanlar hayatta kalmam buna bağlıydı. Şimdi ise hem alışkanlık hem de rahatlık. Arkadaşlarım bile sadece görmelerine izin verdiğim şeyleri görüyorlar. Böylesi daha iyi. Daha basit.

Gerçeği nasıl açıklayacağım?

Hades beni kurtardı ama bunu asla kabul etmeyecek. Bir keresinde onu sıkıştırdığımda, bunun diğerleri gibi bir anlaşma olduğunu iddia etti, ama o-

sunacak hiçbir şeyim olmadığını söylemeyi unutuyor. Sadece kendim, olduğum gibi kırılmışım. Hades gibi biri için bu yeterli olmamalıydı, benim için yaptıklarına karşılık olarak değil. Ama buradayız, yıllar sonra ve anlatılmamış deneyimlerle.

Bu beni daha az korkutmalı, diğer ayağın düşmesini daha az beklememi sağlamalı. Ancak bu garip talih ne kadar uzun sürerse, bedelini ödeme vakti geldiğinde bunun idrak edebileceğimden çok daha yüksek olacağından o kadar emin oluyorum.

Ama o gün bugün değil. Yirmi dört saatlik bir döngü daha geçti ve gelen bir kurşundan kaçmaya devam ediyorum. Bu tür şeylerin kıymetini bilmeyi, bardağın dolu tarafına tutunmayı ve sahip olduğum her şeyle hayatı kucaklamayı öğrendim. Ne de olsa sonsuza kadar değil.

"Aurora."

Meg halka açık oyun odasına girerken dönüyorum. Her zamanki seksi erkek kıyafetlerini giymiş; bu gece geniş paçalı bir pantolon ve göğüslerini mükemmel bir şekilde gösteren bir yelek giymiş. Koyu renk saçları şık bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış ve kırmızı ruj kusursuz. Bana sıcak bir gülümseme veriyor. "Bu gece için hazır mısın?"

"Tabii ki." Odaya tekrar göz gezdiriyorum. "Gerçi sen ve Hades Sevgililer Günü dekoruna bu kadar karşı olmasaydınız daha hazır olurum." Odadaki her masada içinde bir demet kırmızı gül bulunan şık bir vazo var. Güzel bir görüntü oluşturuyor ama Herkül ve benim mekâna getirmek istediğimiz seviyenin yakınından bile geçmiyor.

"Bu çok ." Bir kolunu omuzlarıma doluyor ve beni sıkıyor. "Ve buraya aşık oldukları ve birlikte olamadıkları insanları unutmak için gelen bazı insanlar için garip bir şekilde tetikleyici."

Kimden bahsettiğini çok iyi biliyorum. Gaeton ve Beast. Eminim başkaları da vardır, ama Is- ile ilişkilerini bitirdiklerinden beri herkesi büyüleyen ikisi onlar.

Abelle Belmont bir yıl önce. Her ikisinin de bu Sevgililer Günü'nde Siyahlı Adam'ın yasını tutuyor olması işleri daha da karmaşık hale getiriyor. "Eminim her şey yoluna girecek."

"Olacak." Bunu öyle bir güvenle söylüyor ki, içimi bir tedirginlik kaplıyor. Meg beni bir kez daha sıkıyor ve bırakıyor. "Alaric şehre döndüğüne göre, bu gece onu Beast'e veriyorum. Gaeton'u senin almanı istiyorum."

Tedirginliğim azalıyor. Sorduğu şey yeterince kolay. Gaeton'la oynamaktan zevk alıyorum. Küstah ve kibirli olabiliyor, ama çok duygusal bir yapısı var ve bakım sonrası inanılmaz derecede şefkatli. Beast'i çok severim ama Gaeton'u bir arkadaş olarak görüyorum. "Tabii ki. Bu gece burada olacağından emin misin?"

Meg odanın etrafına bakıyor, koyu renk gözleri her ayrıntıyı yakalıyor. "Eminim. Muhtemelen o da kötü bir ruh hali içinde olacak.

Bununla başa çıkabilir misin?" Bu soru karşısında irkilmemeye çalışıyorum. Bu pozisyonda yeniyim ve dahası, en kolay bulduğum itaatkâr rol, tatlı bakire alt. Masum, geniş gözlü ve her yönden yumuşak. Bu benim için güvenli bir rol oldu. oynamak, her ne kadar rahatsız etmeye başlasa da. "Başa ."

"Aferin kızıma." Bana keskin bir gülümseme daha hediye etti. "İşler kızışmadan önce bir şeyler içmek ister misin?"

"Elbette."

Tisiphone iki bardağa viski doldururken biz de bara yaslanıyoruz. Buraya gelmeden önce viskinin tadına hiç ama Meg beni kendine getirdi. Ne hakkında olduğunu bilmesi ve pahalı bir zevki olması yardımcı oluyor. Benimkini yudumluyorum ve mideme yayılan sıcaklığın keyfini . Bir içki beni kafayı buldurmaya yetmiyor ama sıcaklık yok mu? Böyle bir şeyi sadece bir sahnenin içindeyken hissediyorum. Bunu arzuluyorum.

Kapıya bakıyorum, bu yüzden odaya girdiği anda onu görüyorum. Malone. Beyaz-sarı saçlarını yüzünden geriye doğru taramış ve kesinlikle gülünç görünmesi gereken koyu yeşil bir harem pantolonu giymiş, ama bir şekilde bunu başarıyor. Beyaz bluzunun derin bir V'si var, soluk ten dilimi daha iyi bilmeme rağmen ağzımı sulandırıyor. Malone tam bir yırtıcı ve tartışmasız bu şehirdeki en tehlikeli kişi, Hades de dahil. CEO'su olduğu tamamen yasal bir işi olan birkaç bölge liderinden biri ve aynı zamanda şehrin kendi diliminin daha az lezzetli kısımlarını demir bir yumrukla yönetiyor.

Onu izlediğimi fark ediyor ve uzun bir süre bakışlarımı üzerinde tutuyor. Göz temasını sürdürmeye çalışıyorum. Sürdürüyorum da. Ama geçmişte hep olduğu gibi bu sefer de onun baskınlığı beni ele geçiriyor ve bakışlarımı kaçırıyorum.

Bir sonraki viski yudumum ilki kadar keyifli değil. Bunu bir kadeh olarak kabul etmek, o sıcaklığı kucaklamak, şu anda alışlagelmiş kabinine kaymakta olan kadından dikkatimi dağıtmak çok kolay olurdu. Bunun yerine, bardağı uzağa kaydırıyorum.

"Köpeğin tüyünü düşündünüz mü?"

Meg'in sesi beni ürkütüyor, bu da bana tam olarak ne kadar dengesiz olduğumu anlatıyor. Ona baktım. "Ne?"

"İkiniz o ilk seferden beri birlikte bir sahne yaşamadınız." Bardağının üstünden beni izliyor. "Belki de en iyisi bunu tekrar yapmak ve aranızda her ne varsa geçmişte bırakmak."

"Hayır." Kapıyı suratına çarpıyormuşum gibi sert konuşmak istemiyorum ama Malone'la tekrar birlikte olma düşüncesi... Bunu yapamam. Yapmayacağım. Son birkaç yıldır birlikte oynadığım her Dom ve Domme'u memnuniyetle kucakladım. Hepsinin kendi tarzları ve tercihleri var ve hepsi karşılıklı fantezilerimizi oynarken benim rolüme saygı duyuyorlar.

Malone... Beni parçalayıp bin parçaya ayırması bir saatten az sürdü. *Belki* bunu affedebilirdim ama o geceden sonra beni aylarca görmezden geldi. Sanki kendime ait duygu ve düşünceleri olan bir insan değil de arka plandaki ilginç bir parçaymışım gibi davranmaya devam etti. Bunun ne kadar acı vereceğine, ne kadar acı vermeye devam edeceğine hazırlıklı değildim ve bir daha bu kadar yaklaşmasına izin vermezsem lanetleneceğim.

Denemediğinden bile değil.

Derimin ısındığını ve kızdığını hissedebiliyorum ve Gaeton'un tanıdık iri cüssesi kapıdan içeri girdiğinde neredeyse rahatlayarak sarkacağım. "Görev çağırıyor."

"Aurora."

Kısa kesiyorum. "Öyle mi?"

"Olursa benimle konuşabilirsin."

Bunu biliyorum ama söyleyecek ne var? Kalbimin bir şeylere karışmasına izin vermem için beni baştan çıkaran tek kişinin Malone olduğunu ve bu parçamı her zaman kilitli tutmamın nedenini pekiştiren kişinin de o olduğunu mu? Meg anlayabilir... Ya da karışmaya karar verebilir. Bu riski göze alamam, bu yüzden ona parlak bir gülümseme veriyorum. "Biliyorum."

Adımlarıma biraz hareket katarak Gaeton'a doğru yürüyorum. Bu gece kalçalarımın etrafında salınan cilveli bir mini etek ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan dantel bir sütyen giyiyorum. Uyluk hizasındaki beyaz çoraplar sözde okullu kız görünümünü tamamlıyor.

Gaeton geldiğimi görüyor ve bana normal sırtışının gölgesi olan bir sırtış atıyor. "Hey, Aurora."

"Hey, koca adam." Ona dokunmadan hemen önce duruyorum ve gülümsüyorum. "Bu gece benimle oynamak ister misin?"

Gülümsemesi soluyor, kara gözleri acı çekiyor. "Bu gece aklımın nerede olduğuyla ilgilenmek ister misin bilmiyorum tatlım."

Sorunlarını biraz olsun unutmasına yardımcı olmayı zaten planlamamış olsaydım, şu anki tereddütü bunu pekiştirecekti. İri elini tutup onu kendime doğru çekiyorum ve etrafıma sarıyorum. Gaeton'un elleri neredeyse belimi kavıyor ve aradaki boyut farkı geçmişte olduğu gibi bu gece de içimde hoş bir heyecan yaratıyor. "Neden buna kendim karar vermeme izin vermiyorsun?" Parmaklarımı pantolonunun bandına geçiriyorum. "Bana vermek istediğin her şeyi alabilirim."

Tartışmak ister gibi görünüyor ama sonunda başını sallıyor. "Özel oda." "Elbette" Geri çekiliyorum ve elini tutarak onu salonda arkamdan çekiyorum. Malone'un kabininin önünden geçerken bakışlarını üzerimde hissediyorum ama ona bakmayı reddediyorum. Çoğunlukla boş olan halka açık oyun salonundan geçip özel odaların bulunduğu koridorlara ulaşmamız altmış saniye kadar sürüyor. Yavaşça. "Ne istersiniz?"

bu gece?"

"Bir yatak."

Bu yeni bir şey. Onu geleneksel yatak odaları gibi düzenlenmiş birkaç odadan birine - birkaç önemli ekleme ile. Yalnız kaldığımızda, yatağın hemen ucundaki bir noktaya geçip bekliyorum. "Neye ihtiyacın varsa."

Gaeton elini yüzünde gezdiriyor. "Bu gece karmaşık işlerle uğraşacak halim yok." Bana attığı bakış acı dolu ve yapmacıksız. "Kendi adımları hatırlayamayana kadar seni becermem gerek."

Gözlerimi kırıştıyorum ama şaşkınlığımı korumaya çalışıyorum. "Neye ihtiyacın varsa," diye tekrarlıyorum. Gaeton'un hayatını düzeltemem ama ona bunu verebilirim. Ona bunu vermek *istiyorum*.

Hâlâ hareket etmiyor. "Güvenli kelime."

Sanki artık ezbere bilmiyormuş gibi. Ona hafif bir gülümseme veriyorum. "Thorns."

"Güzel." Hazırlanmaya fırsat bulamadan üzerime çıktı. Ellerini kalçalarımın altından geçiriyor ve sonra yatağa uzanıyoruz, iri vücudu beni yumuşak şilteye bastırıyor. Gaeton yalan söylemez. Dalga geçmiyor. Vücudumda aşağı doğru hareket etmeden önce ağzıma bir öpücük konduruyor, istediği yerlerime ulaşmak için kıyafetlerimi çekiştiriyor. Göğüslerimi avuçluyor ve sonra eteğimi yukarı itiyor. "Külot yok, Aurora." Sözleri amımda gümbürdüyor ve sonra ağzı üzerimde.

Gaeton oral sekse bayılır. Onu tanıdığımdan beri öyle. Adam acele etmemeyi seviyor ve partnerlerinden aldığı her orgazm onu sonsuza kadar memnun ediyor gibi görünüyor.

Bu gece öyle bir şey yok.

Klitorisimin sanki ona, bana kızgınmış gibi gidiyor. Birlikte o kadar çok oynadık ki, beni neyin uç noktaya getireceğini tam olarak biliyor ve beni acımasızca oraya sürüklüyor. Nefesim yeterse gülebilirim. Gaeton'un sert sikişmeye ihtiyacı olduğuna güven ama önce benim boşalmamı sağla.

İki kör parmağını içime sokuyor ve G noktama bastırıyor. Orgazmım geldiğini görmediğim bir dalga gibi üzerime çöküyor. Tekrar vücudumda hareket etmeye başladığında orgazmın doruğuna ancak ulaşmıştım. Prezervatifin ambalajı yırtılıyor, prezervatifi sikine geçirirken bir an tereddüt ediyor ve sonra bu gece her şeyi yaptığı gibi acımasızca içime giriyor. Neredeyse bu kadar hızlı yapamayacak kadar büyük ama bedenim ona uyum sağlıyor.

"Siktir," diye nefes alıyor. "Evet. İhtiyacım olan şey bu. Senin daracık amcığının sikimin etrafında kenetlenmesi." Ama bana bakmıyor. Parmaklarını benimkilere geçirip sanki cehennemin köpekleri onu ilerlemeye zorluyormuş gibi içime girerken bile, başka biri olmamı dilediği hissinden kurtulamıyorum.

Bunun için onu suçlamıyorum. O benim insanım değil. Onu arkadaşça bir şekilde seviyorum ama Gaeton asla benim olmamalıydı. Ve ben

asla onun olmaması gerekiyordu.

Küfür ediyor ve sonra boşalıyor, vuruşları daha sertleşiyor, beni kendi orgazmıma itiyor. Bacaklarımı beline doluyorum, elleri benimkileri yatağa sabitlerken yapabileceğim tek şekilde ona yapışıyorum.

Gaeton küfrediyor ve beni de yanına çekerek yana doğru yığılıyor. Ayağa kalkıp prezervatifi atmak için harekete geçmeden önce nefesimi toparlamaya ancak fırsat buluyorum. İşi orada bitirmesini bekliyordum ama Gaeton'u hafife almamalıydım. Tekrar yanımdaki yatağa uzanıyor ve bana endişeli bir bakış atıyor. "Seni incittim mi?"

"Azıcık bile değil." Yan tarafıma doğru eğilip ona yumuşak bir öpücük veriyorum. "Bazen sert bir sikiş benim de tam ihtiyacım olan şeydir."

Beni inceliyor, yüzündeki acının bir kısmı çoktan gitmiş. "Tekrar gitmek için çok mu ağrın var?"

Bu sefer gülümsemem yüzde yüz gerçek. Görünüşe göre bu gece menüde sapkınlık yok. Sadece, dediği gibi, adını hatırlayamayana kadar sikişmek. "Senin için mi koca adam? Başa çıkabileceğin kadar çok yapacağım."

Gülüyor. "Bunu söylemeni umuyordum." Beni belimden yakalıyor ve yüzüne oturana kadar vücudundan yukarı çekiyor. "Senin bu güzel amcığına doğru düzgün tapınma vakti gelmişti." Bir yastık kapıp başının altına sıkıştırıyor ve bana en iyi viski türüne benzer bir sıcaklık dalgası gönderen bir sırtıuş veriyor. "Dilimden önce bacaklarının pes edeceğini mi düşünüyorsun?"

Kalçalarımı biraz daha açıyorum, nefesinin klitorisime değdiğini hissedene kadar kendimi alçaltıyorum. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

BU KISA ORİJİNAL OLARAK [Patreon](#)'um için Şubat 2020 kısıası olarak ortaya .
Her ay, kullanıcılar favori çiftlerini ve karakterlerini aday gösteriyor,
birini oyluyor ve ben de kazananı içeren yepyeni bir kısa yazıyorum.
Daha fazla bonus hikaye için lütfen [Patreon](#)'uma katılmayı düşünün.

ÇIRKIN BİR DÜĞÜN

ISABELLE

I gergin olmayı beklemiyordum. Küçük odada volta atıyorum. İşaretimi beklemek için buraya ilk geldiğimde küçük gelmemiştii ama şimdi duvarların etrafımı sardığından eminim.

Burada yalnız olmamalıydım. Babam yanımda olmalıydı, onun kararlı varlığı kalbimin atışlarını sakinleştirmeli ve bana bunun doğru seçim olduğuna dair güvence vermeliydi. Belki de kendi yolumdan çekildiğim için benimle gurur duyduğunu bile söylerdi.

Bu düşünce boğazımdaki sıkışıklığa rağmen gülümsememe neden oluyor. Sadece buketi kavriyorum, parmaklarım aranjmandan ustaca sarkan iki kurdeleyi takip ediyor. Biri annem için. Biri de babam için. Adamın kendisinin yerini tutacak kadar iyi bir şey değil ama yine de doğru hissettiriyor. Cennete ya da cehenneme inandığımdan emin değilim ama eğer öbür dünya varsa, umarım babam bu anı izliyordur ve memnun olmuştur.

Başardık. Ursa ile sınırlarımızı tehdit eden çatışma çözüldü. Test etmeye devam edecek çünkü o böyle bir bölge lideri ama artık bizden bir ısırık almak istemiyor.

Müzik değişiyor. Bu benim .

Kendimi son bir kez silkeleyip doğru ilerliyorum, Tink'in yarattığı uzun beyaz şaheser elbiseye basmamaya dikkat ederek-

benim için. Beyaza karşı çıkmıştım ama o galip geldi. İyi ki de öyle yapmış. Bu mükemmel. Omzu açık stili ve vücuda oturan korsajı vücudumu sarıyor ve sonra hafifçe genişleyerek yere düşüyor. Aldatıcı derecede basit bir tarz, klasik ve pahalı. Bayıldım.

Seraya doğru kısa yürüyüş tuhaf ve gerçeküstü hissettiriyor. Kapıdan içeri adımımı atıyorum ve nefesim boğazımda düğümlenerek duraklıyorum. Sera büyük bir toplantı için tasarlanmamış. İnsanı çiçeklerin ve bitkilerin güzelliğine kaptırmak için tasarlanmış dolambaçlı yollar var ve bunların hepsi merkezde birkaç bankın bulunduğu küçük bir alanda toplanıyor.

Adamlarımı orada buluyorum.

Gaeton ve Beast omuz omuza duruyorlar, ikisi de smokin giymiş. Tekrar durmak zorunda kalıyorum ama bu sefer nefesimi tutamıyorum. Smokinler her ikisinin de farklı yönlerini ortaya çıkarıyor. Gaeton barbar bir krala benziyor, giysiler onun cüssesini ve vahşetini ortaya çıkarıyor. Beast düşmüş bir melek gibi görünüyor. Güzelliğini gölgeleyecek normal kıyafetler olmadan, o kadar güzel ki beynimi kısa devre yaptırıyor.

Bunun doğru bir seçim olmadığı konusunda endişeli miydim? Onlara bir baktım, onlara doğru yürümemi izliyorlardı, bakışlarında takdir ve sıcaklık vardı. Bu bir kafes değil. Bu bizim için yeni bir dönemin ilk adımı. Tüm kalbimle istediğim bir şey.

Bir tarafta kız kardeşlerim ve Muriel, diğer tarafta Aurora, Tink ve Hook'la dolu bir avuç sandalyeyi zar zor fark ederek yavaş adımlarla onlara doğru yürüyorum. Kız kardeşlerim de Belmonte adına yakışır büyüklükte bir düğün istemişlerdi. Bu günü önemsemediğim biriyle paylaşmak istemiyordum.

-Adamlarımın değildi. Bu sadece
bizim için. Başka kimse için
değil.

Beast ve Gaeton yana kayıyor ve David aralarındaki boşlukta beliriyor. Bana sıcak bir gülümseme veriyor. "Hazır mısın?"

"Evet." Tereddüt yok. Korku yok. Sadece bir sonraki adım için baş döndürücü bir beklenti.

"Lütfen birbirinizin elini tutun."

Yaptık, kendi küçük üçgenimizi oluşturduk. Evliliğimiz gerçek anlamda yasal olmadığı için, bunun yerine bir el bağlama töreni yapmaya karar verdik. David etrafımızda dolaşıyor, her birimizin kollarını kırmızı bir iple birbirine bağlıyor, odanın geri kalanına da ulaşacak şekilde tasarlanmış bir sesle konuşuyor, verdiğimiz sözden ve bunun bir yıl süreceğini ve sonra tekrar gözden geçireceğimizden bahsediyor. Benim için hepsi gürültü. Benim gözüm sadece adamlarımda.

Bağlamaların ağırlığı olduğundan daha büyük hissettiriyor. Önemli. David çemberini bitirip Beast ve Gaeton arasındaki pozisyonunu alırken bize sırtıyor. "Birkaç kelime söylemek istersen..."

Gaeton kaba bir şekilde başını sallıyor. Gözleri parlıyor ve ön kolumu sıkıca kavlıyor. Sanırım o da aynı şeyi Beast'inkine yapıyor. "İkinize de bakacağıma ve seveceğime söz veriyorum. Sadece bir yıl için değil. Sonsuza kadar."

Beast konuştuğunda sesi normalden daha serttir. "Koruyacağıma ve önderlik edeceğime söz veriyorum." Gaeton homurdandığında kaşlarını kaldırıyor. "Ve seveceğime. İkiniz de benimsiniz. Gitmenize asla izin vermeyeceğim."

Şimdi sıra bende. Boğazımdaki sıkışma neredeyse aşırıya kaçıyor. Kararsız bir nefes alıyorum. "İkinizi de seveceğime ve ikinizle de iletişim kuracağıma söz veriyorum." Eğiliyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Ve boyun eğeceğim, ama sadece yatak odasında."

Kısa törenin geri kalanı bir bulanıklık içinde geçiyor. Sürdürdüğümüz temastaki sözden başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Bir üçgen, bir üçlü, bir üçlü. Her yönden mükemmel bir denge. Sıkıca bağlı değiliz ama iplerin ağırlığını çok uzun bir süre hissedeceğimi şimdiden biliyorum.

Sonsuza kadar.

David ipleri dikkatlice çıkarıyor ve Beast'e uzatıyor. Bize sırtıyor, yüz hatlarını mutluluk kaplıyor. "Tebrikler. Öpebilirsiniz..." Üçümüze kocaman bir el sallıyor. "Herkes."

Canavar önce davranıp Gaeton'ın ensesinden yakalıyor ve ağzıyla buluşması için onu aşağı çekiyor. Sert bir öpüşme, zorlukla dizginlenmiş. Gelecek şeylerin bir vaadi. Bana da aynı muameleyi yapıyor, benimkine gelmek yerine beni kendi ağzına çekiyor. ne kadar *Canavarca* olduğu beni güldürebilirdi, ama bu durumdan herhangi bir eğlence bulamayacak kadar onun tadına dalmakla meşgulüm. Arzu kıvılcımlanıyor ve ben bunu tüm kalbimle karşılıyorum. Sonra ağzı yok oluyor ve ben Gaeton'a bakıyorum. Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni yavaşça, neredeyse nazıkçe öpüyor.

Sanki her zaman bu ana, üçümüzle birlikte mihrapta durmaya giden yoldaydık. Sadece bu hedefe ulaşmak için birkaç dolambaçlı yol ve birkaç yanlış dönüş gerekti.

Adamların her biri ellerimden birini tutuyor ve yüzümüzü odaya dönüyoruz. *İki* kız kardeşim de ağlıyor. Aurora da öyle. Herkes inandırıcı bir şekilde mutlu görünüyor, neredeyse benim hissettiğim kadar mutlu.

birlikte yürüdük, adamlarım beni destekledi.

Beni tutuyor. Ben güçlü olmak zorunda kalmayayım diye güçlü .

Cordelia'nın resepsiyonumuz için hazırladığı odaya doğru gitmemizi bekliyorum ama Beast hızını artırıyor ve bizi daha önce beklediğim küçük odaya sürüklüyor. Gaeton'un kapıyı arkamdan kapattığını ancak fark edebiliyorum ki Beast'in ağzı benimkinin üzerine çöküyor. İniltimi yutuyor, Gaeton'un elleri elbisemin arkasına gidip beni çözerken bile sesi yutuyor.

Elbise gevşeyip beni sadece bir jartiyer ve beyaz bir baldırla bırakınca geri çekiliyorum. "Bekle."

"Şşşt." Gaeton'un iri elleri belimi kavıyor ve beni yukarı kaldırıyor. Beast eğiliyor ve elbisemi dikkatlice alıp küçük şifonyerin üzerine örtüyor. Sonra ayaklarım yere değiyor. Birbirlerinin giysilerini çıkarırken öpüşüklerini görmek için dönüyorum, elleri sert ve kararsız.

Hava çok sıcak. Dayanılmaz derecede sıcak. Odadaki tekli koltuğa gömölüyorum ve onların soyunmasını izlerken bir elimi karnımdan aşağı kaydırıp klitorisimi okşuyorum. "Böyle bir şey için bu geceyi beklememiz gerekiyordu."

Gaeton başını kaldırıp bana sırtıyor. "Sabırsızlanıyorum. İkiniz çok iyi görünüyorsunuz."

"Kalk prenses." Beast elimi tutup beni ayağa kaldırıyor. Yerime oturması için Gaeton'u sandalyeye itiyor. "Fazla zamanımız yok."

Gerçekte, bu düğüne katılan bir avuç insan ihtiyacımız olduğu kadar bekleyecektir. Ama bu küçük odadayken gerçeklik bize garip ve uzak geliyor. *Fazla zamanımız yok.* Dudaklarımı yalıyorum. "Her an biri bizi aramaya gelebilir."

"Evet." Ellerini omuzlarımda birleştirdi ve beni sandalyedeki Gaeton'un kucağına doğru itti. "Siz iki küçük fahişenin bu geceye kadar sizi idare edecek gazlara ihtiyacınız . Ben kimim ki sizi reddedeyim?"

Nefes alabilseydim gülebilirdim. Gaeton elleriyle kalçalarımı kavıyor ve beni koca sikine doğru sürtünmeye zorluyor. Beast'e sırtıyor. "Düğün günümüzde karınızı ve kocanızı reddetmek kabalık olur."

Koca. Karısı.

Titriyorum. Bu gerçekleşiyor. Gerçekten . Onlar benim, ben de onlarınım.

"Gaeton'un sikine bin, Isabelle. Bana iki kere söyletme."

İtaatsiz itaatkârı oynayıp beni cezalandırmasını sağlayacağım bir zaman olacak. Bu öğleden sonra o gün değil. Gaeton'un sikini girişime yönlendirmesi için kendimi kaldırdım. Kendime azıcık dokunmuş olmam beni onun tarafından iyice gerilmeye tam olarak hazırlamamıştı ama neredeyse acıdan zevk alıyorum. Bu benim, aynı onların benim olduğu gibi. "Benim."

"Evet." Beast sandalyenin yanında durmak için hareket ediyor ve çenemi sıkıyor. "Başka ne alabilirsin biliyor musun?" Alt dudağıma dokunuyor, sessizce ağzımı açmamı istiyor. Anında itaat ediyorum, zaten bunun nereye gittiğini biliyorum. Ve sonra sikini ağzıma sokuyor, uzun ve yavaş bir kayış, yine de bana alışmak için neredeyse yeterli zaman vermiyor. Boğazımın arkasına çarpıyor ve öğürme refleksimi geçemiyorum.

Beast'in karanlık kıkırdaması tüm vücudumun gerilmesine neden oluyor. "Altı aydır bizi beceriyor ve hâlâ düzgün bir şekilde derin boğaz yapmayı öğrenmesi gerekiyor." Sikini ağzımdan çekip kafasını sallıyor. "Ona nasıl yapıldığını göster, Gaeton."

"Mutlulukla."

Utanç, tenimi sıcak ve gergin yapıyor. Buna bayılıyorum. Beast'in sikinin Gaeton'un ağzında kaybolmasını izlemeyi daha da çok seviyorum. Beast ağzını sikerken ben de Gaeton'a binmeye başladım. Dağınık ve sert ama doyamıyorum. Her vuruş klitorisimi Gaeton'a sürüyor, vücudumda daha sıkı ve daha sıkı bir zevk spirali gönderiyor.

"Çok yakın, Gaeton," diye homurdanıyor Beast. "Ağzını kapat ki bu odanın önünden geçen herkes onun daracık amını siktiğini anlamasın, küçük sürtüğümüz bu geceye kadar dölümüzle dolmak için bekleyemedi. Tam şu anda boşalması gerekiyordu."

Gaeton'un sert eli ağzıma bastırıyor ve iniltiyi içimde tutamıyorum. Bu dokunuş mu yoksa Beast'sözleri mi beni uçuruma sürükledi bilmiyorum. Tek bildiğim boşalıyor olduğum ve bunun mükemmel olduğu. , Gaeton hareket etmeye başlıyor, içime giriyor. Sadece

Orgazm olurken alçak sesle ve sertçe küfrettiğinde Beast'in artık onun ağzında olmadığını anlıyorum.

İşte o zaman Beast'in sözleri nüfuz eder.

Biz geliyoruz.

Beast kalçalarımı kavradı ve beni Gaeton'un sikinden kaldırdı. Ayaklarım yere değiyor ve beni sandalyenin üzerine, kocamızın üzerine eğiyor. Bu kelime beni heyecanlandırıyor. *Koca. Benim kocam.*

Ve sonra Beast'in siki orada, arkamdan bana sokuluyor. İnememi durduramıyorum. Denemedim bile. Bıkkınlıkla ettiği küfür beni neredeyse gülümsetiyor. "Onun ağzı, Gaeton. Onu sessiz tut."

Gaeton boynumun arkasını kavırıyor ve sonra ağzı benimkinde ve diğer eli uyluklarımın arasında, Beast beni sikerken klitorisimi okşuyor. Omuzlarına yapışıyorum, temasımızı sürdürmek için olduğu kadar Beast'in itişlerine karşı kendimi sabit tutmak için de. Bu çok iyi, çok mükemmel, çok kirli.

Ve sonra Beast gider ve her şeyden daha fazlasını yapar.

Sırtıma doğru eğildi, siki inanılmaz derecede içimdeydi. "O resepsiyona kalçalarından aşağıya akan döllerimizle gireceksin, küçük sürtük. Kime olduğunun bir hatırlatıcısı." Boynumun arkasını acıtacak kadar sert bir şekilde ısırđı. "Sahipliğin bir işareti. Sen bizimsin, biz de senin. Sonsuza dek. Söyle."

Gaeton'la öpüşmeyi kesiyorum. "Senin.

Sonsuza kadar." "Bu amcık kime ait, küçük sürtük?"

"Sen." Gaeton'un sıcak bakışlarıyla karşılaştım. "Ve sen."

"Bu doğru. *Bizimki.*" Sınıra yaklaştıkça Beast'in vuruşları sertleşiyor. Ve sonra geliyor, tıpkı Gaeton'un yaptığı gibi içimi doldururken beni yerinde tutmak için omzumu kavırıyor. İçimde kıvılcımlanan zevkten titrememe engel olamıyorum. İçimden yavaşça çıkıyor ve beni tekrar Gaeton'un kucağına bırakıyor. "Bir kez daha."

Ona kırıyorum. "Ne?"

Ama Gaeton çoktan harekete geçmiş, bir bacağımı kaldırıp açmış ve sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi klitorisimi tembel tarzıyla okşamaya devam ediyor. Beast'in giyinmesini izlerken göğsüne yaslanıp kıvranıyorum ama Gaeton beni hiçbir zaman tam anlamıyla uçurumun kenarına itmiyor. Beast sabırsız bir el hareketiyle beni kollarına ittiğinde nedenini anlıyorum.

Beast beni çeviriyor ve elbisemin yanındaki şifonyere yaslanmam için beni zorluyor. Orada bir ayna var ve ikimiz de Beast beni parmaklarıyla sikerken Gaeton'un smokinini tekrar giymesini izliyoruz. "İyi görünüyor, değil mi?"

"Evet." O kadar yaklaştım ki neredeyse hıçkırarak hıçkırarak ağlayacaktım.

Canavar beni yerinde tutuyor, beni gittikçe kenara yaklaştırıyor. Artık alay etmek yok. Hedefine kilitlenmiş durumda ve vücudumu kendi zaman çizelgesinde bunu gerçekleştirecek kadar iyi tanıyor. "Resepsiyonda bir ara onun sikini yalamanı istiyorum. Daha sonra bulabilmem için rujunu her tarafına sr. Beni anlıyor musun?"

"Evet," diye

fısıldadım.

"Aferin kızıma."

Ve sonra boşalıyorum, orgazmım o kadar yoğun ki neredeyse bayılacağım. Beast'in beni belimden yakaladığını ve Gaeton'un ikimizi de kollarının arasına almak için gelirken güldüğünü hayal meyal fark ediyorum. Küçük bir sonsuzluk gibi hissettiren bir süre boyunca öylece duruyoruz, ben onlar ve onların gücü tarafından kuşatılmışım. Sonunda başımı kaldırdım. "İkinizi de o kadar çok seviyorum ki, nefesim kesiliyor."

"Sen benimsin. Sonsuza kadar."

Gaeton ve ben birlikte "Sonsuza dek," diyoruz. Beni öpüyor ve sonra Beast'i öpmek için üzerime eğiliyor. "İşte hayatımızın geri kalanının ilk günü. Gel hadi. Gitmemiz gereken bir parti var."

SPARRING

GAETON

I boğazımı hedef alan yumruğu savuşturup bir adım geri dans ettim.
"Bu ucuz bir atıştı."

Beast alnındaki teri elinin tersiyle sildi.
ve bana hınzırca sırıtıyor. "Ring dışında dövüştüğün hiç kimse sana iyi davranmayacaktır."

"Görünüşe göre sen de değilsin." Duruşunu ölçüyorum, kalçalarının başka bir saldırının sinyalini vermesini bekliyorum. Bazı dövüşçüler niyetlerini gözleriyle ya da omuzlarıyla belli eder ama Beast böyle bir acemilik hatası yapmayacak kadar iyi eğitilmiş. Ama o bile bir işaret vermeden durağan halden saldırıya geçemez.

Etrafımızdaki spor salonu, gece geç saatlerde yaptığımız antrenman nedeniyle bomboş. Sabine Vadisi'nden gelen haberler yüzünden bu hafta iyi uyuyamadı. Isabelle ya da ben ne zaman bu konuyu açsak, bizi susturuyor. Isabelle onu rahat bırakıp o güzel kafasının içinde neler olup bittiğini anlamasına izin vermekten memnun olabilir ama ben artık böyle yapıyorum.

Ayak parmaklarımın üzerinde öne doğru eğiliyorum ve o gerildiğinde gülüyorum. "Neredeyse seni yakalıyordum."

"'Neredeyse' hakkında ne derler bilirsin Gaeton."

Evet, biliyorum. Tıpkı bunun tam da onun ihtiyacı olan şey olduğunu bildiğim gibi; biraz gerginlik atacak ve sonra oturup konuşacağız. İlk seferinde üçümüzü de mahveden şey iletişim eksikliğiydi ve o eski yollarda ilerlememize asla izin vermeyeceğim.

Beast'in eski sevgilisi Cohen hayatta olsa bile.

Bir adım geri çekiliyorum ve Beast de beni takip ediyor. Ring standart boyutlarda ama ben onunla birlikteyken hep daha küçük geliyor. O çok hızlı. Gardımı bir saniye bile indiremiyorum. Ayrıca benden daha uzun süre dayanacak kadar sabırlı. Yani, onu kışkırtacak havada olmadığım zamanlarda sabırlı. Parmaklarımı ona doğru salladım. "Dostça bir bahse ne dersin?"

Mavi gözleri kısıldı. "Sadece kaybetmeye hazır olduğun bir şey teklif etmek istersen."

"Öyle saçmalıklar yok." Sırıtiyorum. "Kim kazanırsa diğerini sikecek... tam burada, ringde."

Canavar o kadar hareketsiz ki nefes bile almıyor gibi görünüyor. "Riskli. Biri içeri girebilir."

"Evet, olabilirler." Bir kenara çekilmeye başlıyorum ve o da tereddüt etmeden beni takip etmek için dönüyor. "Ama araya girmesi muhtemel tek kişi Isabelle ve o da hemen katılacaktır." Gerçi gerçekten de Isabelle araya girmeyecek. Kız kardeşlerine ayak uydurmaya çalışırken çok yoruldu. Kadınımız bölge için çok istekli ama gereken enerji miktarına alışık değil. Zamanla ayakları üzerinde durabiliyor ama buna bir de Canavar'la ilgili endişeleri eklenince çok yoruluyor. Bu gece aklını dağıtmak için yeterince uzun kaldık ve buraya gelmeden önce uyumasını bekledik. Sabaha kadar uyanmayacak. Umarım o zamana kadar ona Beast konusunda endişelenmemizi gerektirecek bir şey olmadığını dürüstçe söyleyebilirim.

" sende." Hazırlanmama fırsat vermeden üzerime geliyor ve yumruklarını ve tekmelerini gövdemle temas etmeden önce zar zor engelliyorum. Herif *hızlı* ve antrenmanlarda bile kirli dövüşüyor.

Sorun değil.

Ben de kirli dövüşürüm.

Kafamdan sayıyorum. Beast bitkin ve dikkati dağınık olduğunda, şu an olduğu gibi, bir kalıba giriyor. Yumruk, yumruk, tekme. Kalçama tekme atmaya çalıştığında bileğinden tutup çekiyorum ve onu yere deviriyorum. Onu yere kadar takip ediyorum, yuvarlanmadan önce omuzlarını zar zor yakalıyorum. Onu sıkıştırmak için iri cüssemden yararlanıyorum.

Suyu tuturmaya çalışmak gibi. İkimiz de ter içindeyiz, nefes nefese kaldık ve yarın her tarafım çürük içinde olacak. O da öyle olacak. Beast neredeyse altımdan kalkıyordu ama dediğim gibi, kirli oynuyorum.

Onu öperim.

İşte böyle, bastırılmış saldırganlık saf arzuya dönüşüyor. Kaçmaya çalışmayı bırakıyor ve ellerini saçlarımın arasına sokuyor, ağzımı alırken beni tutuyor. Kazıkları düşününce sikim zaten yarı sertleşmişti ve kaya gibi sertleşirken ona karşı inliyorum. Bol şortlarımız aramızda zar zor bir engel oluşturuyor. Hatta sikimin onunkinin yanında daha kolay kaymasını sağlıyor.

"Bundan sonra konuşuyoruz" diyecek kadar "Bundan sonra konuşacağız."

Canavar bir saniye kadar tereddüt eder. "Evet. Tamam."

Şükürler olsun. Dirseklerimin üzerinde duruyorum ve ona doğru itiyorum. "Sıkıştın, orospu çocuğu."

Sırtışı midemin sanki bir hız treninin tepesindeymişim ve serbest düşüşe geçmek üzereymişim gibi küçük bir takla atmasına neden oluyor. Beast beni tekrar aşağı çekiyor. "Evet, öyleyim."

Öpücüğün içine gömülmek, bir süre azgın gençler gibi sevişmek istiyorum ama ona ihtiyacım var. Yine de, onu çekmek daha zor

olması gerekenden daha uzakta. Birlikte geçirdiğimiz neredeyse bir yıldan sonra bile ona doyamıyorum. "Kımıldama."

Beast dirseklerinin üzerinde yükseliyor ve ringden çıkıp getirdiğim çantaya doğru yürümemi izliyor. Elimde bir şişe kayganlaştırıcıyla döndüğümde kaşları yukarı kalkıyor. "Birileri hazırlanmış."

"Dövüşmek ve sevişmek, Beast. Birini ya da diğerini -ya da her ikisini de- başarana kadar bir prop- er konuşması yapamayacağımızı düşündüm."

Biraz yüzünü buruşturuyor. "Saldırgan."

"Bir haftadır bu saçmalıkla uğraşıyorum. Israrcı olmaya hakkım var." Kalçalarının arasında dizlerimin üzerine çöküyorum ve ellerimi şortunun bel bandına sokuyorum. "Sert istiyorsun."

Bu bir soru değildi ama şimdiden başını sallamaya başladı. "Şu anda sertliğe *ihtiyacım* var."

Neredeyse onun güvenli sözünü isteyecektim, ama bu sınır aşan sapkınlıktan ziyade onun içindeki şeytanları kovmakla ilgili. Beast'in sınırının nerede olduğunu biliyorum, tıpkı onun da benimkinin nerede olduğunu bildiği gibi. Bu çizgilerde dans ettiğimiz zamanlar olabilir ama bu gece onlardan biri değil.

Onun yerine şortunu yana fırlatıp kolundan tutuyorum. Onu yüzüstü çevirmek kolay çünkü zaten hareketle birlikte yuvarlanıyor ve elleri ve dizleri üzerine düşüyor. Ellerimi yaralı sırtında gezdiriyorum ve kıcını sıkıyorum. Kayganlaştırıcıyı sikimin üzerine ve kıcına sürüyorum ve sonra yavaşça içine girmeye başlıyorum. Ne kadar sert isterse istesin, şu anda kafasında olup bitenler yüzünden kendini kırbaçlamanın başka bir yolundan ziyade bunun onun için iyi olmasını istiyorum.

omuzlarının arasına düşürdüğünde kıcının yarısına kadar girmiştım. "Siktir."

"İhtiyacın olan şey bu, değil mi?" Kalçasını kavriyorum ve birkaç santim daha batıyorum. "Şu anda parmağındaki yüzüklerin kime ait olduğunu hatırlatan bir şey." Kahretsin, belki *benim* de buna ihtiyacım vardı. Bir yıl önce, ona

Beast eski sevgilisi gerçekten yaşasaydı ne olurdu, bunun mümkün olabileceğine gerçekten inanmıyordum. Beast, Cohen'in öldüğünden *çok emindi*. Onun yasını tutmuştu.

Şimdi o piçin bunca zamandır hayatta olduğunu öğreniyoruz.

Sonunda kendimi tamamen kılıfına sokuyorum ve bir elimi onunkinin diğer tarafına için sırtına doğru eğiliyorum. Teni terden tuzlanmış ensesini öpüyorum ve dişlerimi ona geçiriyorum. "Sana sahip olamaz. Beni duyuyor musun Beast? Sen bizimsin ve o Carver City'ye gelmeyerek kendi seçimini yaptı." Yavaşça hareket etmeye başlıyorum ve o inlediğinde hızlanıyorum. Her kelime bir itme ile noktalandı. "Sen. Bizimsin. Bizimsin."

"Biliyorum!" Patladı. "Siktir, bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Kayganlaştırıcıyı alıyorum ve avucumu kaplayacak kadar uzun süre duruyorum. Kalçasına uzanıyorum ve yumruğumu sikinin etrafına sarıyorum. "Nereden bileyim? Tek bir kelime bile etmedin." Bu konuşmayı sevişmemiz bitene kadar ertelemek istemiştım ama sevişirken gerçekten daha iyi iletişim kuruyoruz. On iki ay bunu değiştirmedim.

"Bu sik." Onu kabaca sıkıyorum, başka bir inilti kazanıyorum. "Bu kış." Sert bir itiş. "Benimki. Isabelle'in. *Söyle amına koyayım.*"

Canavar beni geri itti. "Ben seninim. Şimdi beni düzgünce becer."

Yavaşça pompalıyorum, elimin vuruşlarını aynı zamana denk getiriyorum. Onu kızdırıyorum. Bu ana kadar onun geri çekilmesine ne kadar kızdığımı fark etmemiştim. "Seni yeniden tedavi ederken izlemenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Isabelle aklını kaçırmak üzere ve onu teselli çünkü şu anda senden emin değilim. Lam- mas gecesinden beri emin değilim." Beast, Sabine Val- ley'deki eski bir bağlantısından Paine kardeşlerin yedisinin de hayatta ve iyi olduğunu bildiren bir telefon aldığından beri, eski sevgilisi de dahil.

Beast yavaşça nefes veriyor, sanki o da benimle birlikte kontrol için savaşıyormuş gibi. "Seni ve Isabelle'i seviyorum Gaeton. O hafta dairende seni *seçtim* ve altı ay önce mihrapta seni tekrar *seçtim*. Cohen'in hayatta olması bunu değiştirmez." Sikine birkaç sert vuruş yaptığımda küfrediyor. "Hiçbir şey söylemedim, çünkü nasıl hissettiğimi bilmiyordum. O herifin yasını tuttum ve şimdi bunca zamandır hayatta olduğunu ve bana hiç ulaşmadığını mı öğreniyorum? Kızgınlım ve canım *yanıyor* ama bunların hiçbirisi sahip olduğumdan farklı bir şey istediğim anlamına gelmiyor."

Rahatlamak başımı döndürüyor. Kalbimin derinliklerinde bizi terk etmeyeceğini biliyordum ama bu konuda konuşmadan geçirdiğimiz süre uzadıkça korku daha da kök salıyordu. Ellerinden birini tuttum ve sikine doğru götürdüm. "Ben kıcını sikerken sen de boşal."

Hiç tereddüt etmiyor, kendini benim olduğumdan daha da sert bir şekilde okşuyor. Arkama yaslandım ve kalçalarını kavradım. Sert bir sikiş istemişti ve görünüşe göre ikimizin de ihtiyacı olan şey tam olarak buydu. Aklımın bir köşesinde korku olmadan tamamen zevke odaklanabildiğim için bunun ne kadar iyi küfrederek içine giriyorum.

Canavar orgazm olurken adımı haykırıyor ve ben de kendimi onun peşinden kenara bırakıyorum, sırtına gelmek için zar zor zamanında çekiliyorum. Onu yeniden benim olarak işaretlemiş gibi hissediyorum ve bu görüntü içimdeki karanlık bir şeyi rahatlatıyor. "Kımıldama."

Bir kahkaha attı. "Bunu planlamıyordum."

Pantolonumu yukarı çekiyorum ve iki havlu almak için tekrar ringden çıkıyorum. Pisliğimizi temizledikten sonra ona şortunu uzatıyorum ve o tekrar giyene kadar bekliyorum. Ancak ikimiz de giyindikten sonra tekrar konuşuyorum, "Bir ilişkide olmanın tüm amacı, boktan şeyleri konuşabilmenizdir. Bunun senin için benim ya da Isabelle için olduğundan daha doğal olmadığını anlıyorum ama buna ihtiyacımız var. Bizi dışladın ve bu hiç iyi olmadı."

Elini yüzünde gezdiriyor. "Evet, biliyorum. Sadece zamana ihtiyacım vardı.

Hâlâ zamana ihtiyacım

var." "O zaman

bunu bize söyle."

"Bu iletişim işinde iyi olmuşsun."

"Devam eden bir çalışma." Elini tutup ayağa kaldırıyorum. "Duş aldıktan sonra biraz uyuyabilir misin?"

Bana yorgun bir gülümseme veriyor. "Evet. Aslında şimdi daha iyi hissediyorum." "Bunun işe yaraması çok garip."

"Oh, siktir git." Kısık sesle gülüyor ama ses neredeyse başladığı anda kayboluyor. "Bak, seni korkuttuğum için özür dilerim. Kafam allak bullak oldu ve çekip gitmeye niyetim olmadığını fark etmeyeceğin aklıma bile gelmedi. Cohen kendi seçimini yaptı, tıpkı benim yaptığım gibi." Kaşlarını çatarak ringin zeminine bakıyor. "Ne düşündüğü konusunda kafamda bazı soru işaretleri var ama sonuçta bunun bir önemi yok. Sen ve Isabelle varsınız ve ben daha iyiyim."

Bunun önemli olmadığı konusunda onunla hemfikir olmayı gerçekten çok istiyorum ama gerçeğin bu olmadığından şüpheleniyorum. Derin bir nefes alıyorum ve korkuyu bastırmaya çalışıyorum. "Onunla konuşmanın yardımı olabilir. Cevap almak için yani."

Beast uzun süre bana baktı. "Bunu teklif etmek senin için çok zor oldu."

İnkâr anlamı yok. "Evet."

Yapması gerekenden daha hızlı hareket ediyor ve boynumun arkasına kanca takıyor. Beni aşağı çekiyor ve sertçe öpüyor. Biraz geri çekilmeden önce öpücüğün içine gömülmek için ancak bir şansım oluyor. "Belki bir noktada onunla konuşmak istediğime karar veririm, ama orada değilim." Boynumun arkasına biraz masaj yapıyor. "Eğer buna ihtiyacım olduğuna karar verirsem, bir şey yapmadan önce seninle ve Isabelle'le konuşurum."

Rahatladığımı belli etmemeye çalışarak yavaşça nefes veriyorum. "Tek istediğimiz bu."

Beni son bir kez öpüyor ve sonra bırakıyor. "Seni seviyorum, Gaeton. *Bundan* asla şüphe etme."

"Bilmiyorum." Gerçek bu. Beast'in benim için ne hissettiğine dair tek bir şüphem bile yok. Artık yok. Yine de bu hayatın karmaşık olmadığı anlamına gelmiyor.

Ringin dışına doğru eğiliyor ve onu takip etmem için ipleri tutuyor. Kapıya varıp koridora kadar bir daha konuşmuyor. "Ne kadar yorgunsun?"

Bunun tek bir cevabı var. "Aklında ne var?"

Sırıtişısı düpedüz hınzırca. "Sanırım Isabelle'le telafi etmem gereken şeyler var. Yardım etmek ister misin?"

Ben de kendi sıırıtişısıyla cevap veriyorum. "Sanki sormak zorundaymışsın gibi. Cevabım her zaman, her zaman *sikik* bir *evet* olacak."

BU KISA ORİJİNAL OLARAK [Patreon](#)'um için Haziran 2020 kısıası olarak ortaya çıktı. Her ay, kullanıcılar favori çiftlerini ve karakterlerini aday gösteriyor, birini oyluyor ve ben de kazananı içeren yepyeni bir kısa yazıyorum. Daha fazla bonus hikaye için lütfen [Patreon](#)'uma katılmayı düşünün.

COHEN'İN HİKÂYESİ, Sabine Vadisi Serisi'nde [Abel](#) ile başlayarak devam edecek.

CENNETTE YEDİ DAKİKA

GAETON

"Sana ne söyledi mi?"

Beast'e bakıyorum. Çok endişeli görünmüyor, ama neden olur muydu? Isabelle bize bir sürpriz yapmak için saat yedide benim dairemde buluşmamızı söyledi. Bunu son birkaç aydır birkaç kez yaptı ve sonuç her zaman herkes için iyi oldu. Burayı sakladığım için memnunum; Isabelle'in ailesinin evinde olmayan, sevişebileceğimiz bir yer. "Hayır."

Beast dövüşten önce yaptığı gibi omuzlarını yuvarlıyor. Bunun için onu tam olarak suçlamıyorum. Hayat onu o kadar çok hırpaladı ki şimdi bile, bizimle bile, bir yanı hep en kötüsünü bekliyor. Yine de bu korkunun işlerimizi sabote etmesine izin vermiyor ve ondan isteyebileceğimiz tek şey de bu.

Kapıyı açıyorum ve sırtarak onun önünden geçiyorum. İlk duyduğum şey iki farklı sestten gelen kıkırdamalar. Beast'e sırtıyorum ve sonra bağıriyorum. "Tatlım, biz geldik!"

Isabelle, Aurora'yı arkasından sürükleyerek yatak odasından çıkar. İyi bir şey yapmamış gibi görünmüyorlar; daha çok *yapmak üzere*lermiş gibi. Isabelle geçen hafta aldığı yeni elbiselerden birini giyiyor, göğüslerini harika gösteren ve her adımda kalçalarını dalgalandıran kısa siyah bir elbise. Aurora'nın kıyafetleri

Belki de okul üniforması olarak başlamış ama biri makasla kesmiş. Beyaz gömleğini göğüslerinin altından bağlamış ve eteği ancak temel ihtiyaçlarını örtecek kadar uzun.

Isabelle aceleyle gelip bana bir öpücük veriyor, ben daha yerleşmeden kollarımdan kayıp gidiyor ve Beast'e de aynı muameleyi yapıyor. "Tam zamanında."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve kadınlara alaycı bir ciddiyetle bakıyorum. "Partiye biz olmadan mı başladınız?"

Aurora elini göğsüne bastırıyor ve bana masum bir bakış atıyor. "Bunu yapar mıydık?"

"Evet."

Gülüyor. "Haklısın; kesinlikle yapardık. Ama bu sefer yapmadık."

Isabelle hem benim hem de Beast'in elini tutuyor ve bizi oturma odasına götürüyor. Yastık ve battaniyelerle kaplı alan, birilerinin pijama partisi vermeye karar vermesine benziyor. Bizi iki yanına oturmamız için çekiştirirken etrafı inceliyorum. "Yan odada gayet güzel bir yatağımız var. Neden yerde oturuyoruz?"

O kadar mutlu bir kahkaha daha atıyor ki, yemin ederim kalbim üç beden büyüyor. "Cennette Yedi Dakika'yı oynayacağız."

Beast, "Eğer sadece yedi dakika sürüyorsa, birileri bir şeyleri yanlış yapıyor demektir," diyor.

Isabelle başını sallar. "Hadi ama, neden bahsettiğimi biliyorsun değil mi? Bu oyunu lisede hiç oynamadın mı?"

Beast ve ben birbirimize baktık. İkimiz de geleneksel bir lise deneyimi yaşamamıştık ve ikimizin de bir çocuğun bodrumundaki partilere katılmaktan daha büyük dertleri vardı. "Hayır."

"Asla."

İç geçiriyor ve Aurora'ya bakıyor. "Biliyordum. Onlara ipleri göstermemiz gerekecek."

Bu gece neden böyle bir yol izlemeye karar verdiğinden emin değilim ama ben oynamaya hazırım. Kanepeye yaslanıyorum ve bacaklarımı uzatıyorum. "Kurallar nedir?"

Aurora, Isabelle'in karşısındaki yere oturuyor. "Normalde, ilgili iki kişi bir dolaba falan girer ve herkes kıkırdarken ve onlar hakkında spekülasyon yaparken yedi dakika boyunca öpüşürler." Yavaşça gülümsüyor. "Ama biz ergen değiliz, bu yüzden Isabelle bunu daha ilginç hale getirmeye karar verdi."

Isabelle kaldığı yerden devam ediyor. "Dolap yok. Açık alanda yapıyoruz." Neredeyse heyecandan titriyor. "Yedi dakikalık süre boyunca her şey geçerli." Yanındaki yastığın altından bir şişe çıkarıyor. "İşte böyle seçiyoruz."

"Her şey olabilir..."

Oflayıp pufluyor. "Evet, Gaeton, Aurora ve benim belirlenmiş güvenli kelimelerimiz var ve eğer sen ve Beast fikrinizi değiştirirseniz, durabiliriz."

Şişeyi ondan aldım. "Sikerim böyle bir şey . Hadi yapalım şunu." İçinde Şişe Çevirmece ve bu tür saçmalıklar olan kaç film izledim? Bu tür şeyler hep başka bir dünyada oluyormuş gibi gelirdi. Gençken bunu yaşamamış olmam umurumda değil. Bu şey bin kat daha iyi. Şişeyi ortamıdaki açık alana koyuyorum ve çeviriyorum.

Isabelle'in üzerine düşüyor.

Hiç vakit kaybetmeden kucağıma tırmanıyor. "Zamanlayıcıyı ayarla, Aurora." Ve sonra beni öpüyor, yumuşak, tatlı ve mükemmel. Hala uyandığım günler oluyor, bunların hepsinin bir ateş rüyası olduğundan, sadece fantezilerimde Beast ve Isabelle'e gerçekte benim diyebileceğimden yarı yarıya eminim. Böyle anlarda her şey aklıma geliyor. O benim. O benim. Bu gerçekten oluyor.

Ellerimi Isabelle'in kalçalarına doğru kaydırıyorum ve kıcını kavrayarak onu bana sürtünmeye teşvik ediyorum. Sanki gerçekten öpüşen gençlermişiz gibi. İşleri kızıştırmak cazip geliyor, ama yavaş oynama fikrini, hepimiz kontrolümüzü kaybedene kadar yedi dakikalık artışlarla sıcaklığı artırma fikrini seviyorum.

Çok geçmeden Aurora "Zaman" dedi.

Isabelle başını kaldırdı. Dudakları öpüşmemizden dolayı dolgunlaşmış ve o da gibi düzensiz nefes alıyor. Kalçalarını son bir kez acı verici bir şekilde yuvarlıyor, sikimin pantolonumdan çıkmaya çalıştığı yere sürtünüyor ve sonra yerine geri sürünüyor.

Şişeyi döndürüyor ve Aurora'nın üzerine düşüyor. Beast ve ben bir kez daha bakışıyoruz ve yüzündeki ifadeyi okuyamıyorum. Tahrik olduğu kesin ama yüzeyin altında başka bir şey var. "Zaman şimdi başlıyor." diyor.

Isabelle neredeyse Aurora'yı yere serecekti. Aurora o ilk geceden beri bizimle yarı düzenli olarak oynuyor ve onlarla hep böyle oluyor. Sanki bir daha hiç şansları olmayacakmış, acele etmezlerse içimizden biri devreye girip onları durduracakmış gibi davranıyorlar. Bu, birkaç kereden fazla oynadığımız bir fantezi olduğu için onları gerçekten suçlayamam.

Ve bu müthiş bir gösteri.

Aurora daha ilk dakikada ellerini Isabelle'in elbisesinin içine sokuyor ve Beast "Zaman" dediği anda Isabelle parmaklarının üzerine boşalıyor.

Ve böylece devam eder. Aurora, Beast'in üzerine iner ve yedi dakika boyunca onunla bir irade savaşı verirken bir yandan da onun sikini emer. O kazanır. Isabelle'e konuyor. Isabelle bana ve sikime konuyor. Ben Aurora'ya konuyorum. Aurora, Beast'e ikinci bir şans veriyor.

Yolun bir yerinde kıyafetlerimizi kaybetmeye başlarız. Benim gömleğim çoktan gitti. Aurora'nın gömleği de öyle. Hem o hem de Isabelle

külotunu giydi. Isabelle ona yedi dakika bindikten sonra Beast bile sertleŒmiŒ sikini pantolonuna geri sokma zahmetine girmedi.

Ve sonra d n Œ  d Œt .

Ona doğru s r nmekte tereddüt etmiyorum. Beni izleyiŒine bayılıyorum, gözleri zevkle parlıyor ve baskın tarafı zar zor dizginleniyor. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde ona doğru yaklaŒana kadar durmuyorum, y zlerimiz eŒit. "Hey."

"Hey." Sesi zevkle derinleŒti.

"BaŒla," diye mırıldanıyor Isabelle. Elini elbisesinin altına sokmuŒ, bizi izlerken parmaklarıyla kendini okŒarken buluyorum.

Bu bana bir fikir verdi.

Eğildim ve ağzımı Beast'in boynunda gezdirdim. Altımda geriliyor ama kulağına kadar ilerlememe izin veriyor. "Oyunu deđiŒtirmeye ne dersin?" Mırıldanıyorum.

"Evet." BaŒını çeviriyor ve bana m thiŒ bir öpücük konduruyor. Beast her zaman ağzımı sanki bana sahipmiŒ gibi alır, çünkü kesinlikle öyle ve bu sefer de bir istisna değil. Kollarım titreyene kadar beni öpüyor ve onun üstüne d Œmemek ve karnına boŒalana kadar s rt nmemek için elimden gelen her Œeyi yapıyorum. Sonra eli göğsümü buluyor ve beni hafifçe geriye itiyor. "Œimdi."

Koordineli bir birim olarak hareket ediyoruz. Onu itip Aurora'yı belinden kavırıyorum ve Beast, Isabelle'in ayak bileğini yakalayıp onu kendine doğru çekiyor, kalçalarının arasında sürünüyor. ŒaŒırmıŒ bir kahkaha atıyor ve bu kahkaha g rtlaktan gelen bir iniltiye d n Œ yor.

Aurora ise tatlı bir gülümsemeyle kolayca kucağıma yerleŒiyor. "Menüde ne var, koca adam?"

Isabelle'in Canavar ve benim Aurora'yı becerme fantezisini birkaç kez oynadık, sınırların tam olarak nerede olduğunu bilecek kadar. Aurora'nın dediği gibi, bu gece menüde olduğu bariz. Yine de

işleri bir sonraki seviyeye taşıma fikri. "Amin muhtaç mı Aurora?"

"Her zaman."

"O zaman doldursak iyi olur."

Sırtışı genişliyor. "Biz de bunu söylemeni umuyorduk." Yanıma uzanıyor ve kanepenin minderlerinin arasından bir prezervatif çıkarıyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sen ve Isabelle gerçekten her şeyi düşünmüşsünüz, ha? Sapık izciler gibisiniz."

"O götlerin sapık olduğunu bilecek kadar çok eski izciyle yattım." Prezervatifi yırtıp açıyor ve ben pantolonumu indirip sikimin üzerine geçirirken bekliyor. Yerleşmesine fırsat vermiyorum; hem kendimi hem de onu kanepeye kaldırıyorum ve Beast ve Isabelle'e bakacak şekilde bana yaslanması için çeviriyorum. Ancak o zaman sikimi yalamasına izin veriyorum. Çok iyi hissettiriyor. Daha iyi hissettirecek.

Aurora'nın kalçalarını kavrayıp bizi birbirimize kenetliyorum ve "Canavar" diyorum. Detaylandırmama gerek yok. Onunla asla yapmam, artık değil.

Bana kelimelerle cevap vermiyor. Sadece Isabelle'den ayrılıyor, elbisesini başından çekiyor ve onu bize doğru çekiyor. Elleri ve dizleri üzerinde, benim ve Aurora'nın açılmış kalçalarının arasında, sırtında Canavar. Hiçbir şey söylememe gerek kalmadı. Isabelle, Canavar Aurora'nın içine girerken bile onun amına . Ağzının Aurora'nın klitorisıyla temas ettiği anı hissediyorum çünkü Aurora etrafımda kenetleniyor. "Sikeyim."

"kaybetme," diye homurdanıyor Beast.

"Kaybetmiyorsun." Dişlerimi sıkarak konuşuyorum. Aurora sikimin üzerinde küçük hareketler yapıyor, Isabelle klitorisini dillerken kendini aşağı doğru itiyor. Yeterince iyi göremiyorum, bu yüzden elimi Aurora'nın mavi saçlarına sokuyorum ve göğsüme bastırmak için onu geri çekiyorum. Bu

Isabelle'in eteğini yukarı kaldırdığı yere bakmama izin veriyor. Kadınımın yüzündeki saf mutluluk beni neredeyse orgazm ediyor. Bu ve Beast'in onun kalçalarını kavrayıp kısa, acımasız darbelerle içine girmesi. O inliyor ve Aurora kapris yapıyor ve lanet olsun, bu Isabelle'in bir araya getirdiği en iyi sürprizlerden biri.

Aurora neredeyse çığlık atacak kadar yüksek bir sesle geliyor. Beast çoktan harekete geçmiş, Isabelle'i geri çekiyor ve pozisyonlarımızı tersine çeviriyor. Onları yere kadar takip ederken Aurora'yı sikimin üzerinde tutuyorum, yüzünü Isabelle'in bacaklarının arasına yönlendirmek için saçlarından tutuyorum. Hevesle gidiyor. Tabii ki öyle.

Beast ve ben devam ediyoruz, zevkten o kadar gevşeyene kadar onlara veriyoruz ki zar zor ayak uydurabiliyorlar. Ancak o zaman bakışlarımla buluşuyor ve başını sallıyor. *Sonunda*. Aurora'nın kalçalarını kavradım ve içine girdim. O kadar uzun süredir diken üstündeydim ki, beni uçurmak için hiçbir şey gerekmiyordu. Basınç artıyor ve sonra sertçe boşalıyorum, Beast'in de aynısını yapmasını izliyorum.

Ayağa kalkıp prezervatifi atacak kadar vücudumu kontrol edebilmem için birkaç uzun dakika geçmesi gerekiyor. Geri döndüğümde Isabelle'i Beast'in yanındaki battaniyeye sarılmış ve remote'u kapmış halde buluyorum. Bana yavaşça gülümsüyor. "Bu partiler her zaman filmle biter. Bu konuşulmayan bir kuraldır."

Bundan sonra hepimizin sakinleşmek için zamana ihtiyacı var, ben de başımı salladım. "Bana uyar." Aurora ve Beast'in arasında duruyorum. Isabelle neredeyse üçümüzün de üzerine kapanıyor ve seçtiği slasher'ı izlemek için yerleşiyoruz. Aurora bana yaslanıp boş boş Isabelle'in saçlarını örüyor, Beast ise diğer tarafıma yaslanmış sağlam bir varlık.

Isabelle'in elini tutuyorum ve parmak eklemlerine bir öpücük konduruyorum. "Bu çok büyük bir sürpriz oldu."

"Biliyorum." Sesi yarı uykulu geliyor. "Daha iyi bir şey bulmak için yaratıcı olmam gerekecek."

Beast ile bakıştık. Gerçekten şanslı , değil mi? Sırtıyorum.
"Sabırsızlanıyoruz."

BU KISA ORİJİNAL OLARAK [Patreon](#)'um için Ekim 2020 kısıası olarak ortaya çıktı. Her ay, kullanıcılar favori çiftlerini ve karakterlerini aday gösteriyor, birini oyluyor ve ben de kazananı içeren yepyeni bir kısa yazıyorum. Daha fazla bonus hikaye için lütfen [Patreon](#)'uma katılmayı düşünün.

CARVER CITY'DE KADINLAR GECESİ

AURORA

"Onu davet edeceğim."

Meg iç geçiriyor ve ben onun isteksiz eğlencesini hissedebiliyorum.

konuşmadan önce. "Kanadının altındaki herkesi getirmek zorunda değilsin Aurora."

O da bu şekilde görürdü. Ne de olsa Meg böyle çalışır. Bunu söylersem ne kadar sinirlenirse sinirlensin, insanları yanına toplar. Anlaşmaları Hades yapar ama Meg burayı bir arada tutan yapıştırıcıdır. Çalışanlardan her bir itaatkâr ve Dominant, ben de dâhil olmak üzere, onun için kendilerini seve seve bir kurşunun önüne atarlar.

Sadece kendime bakabilirim ve o zaman bile zaman zaman zorlanıyorum.

Dönüp ona bakıyorum. Her zamanki gibi rahat bir şekilde bara yaslanmıştı. Bu gece üzerinde ikinci bir deri olacak kadar dar bir pantolon ve *neredeyse* Herkül'ün dolabından çalmış gibi görünen büyük boy ipek düğmeli gömleğin altında karmaşık siyah bir sütyen var. Beni bakarken yakalıyor ve sırtıyor. "Bu gece o tür bir eğlence yapmıyoruz."

Yanaklarım kızarıyor ve gülüyorum. "Baktığım için beni suçlayamazsın."

Meg başını sallar. "Odaklan. Jasmine'i davet etmek demek Jafar'la uğraşmak demek. *Buna* hazır mısın?"

"Sanki büyük korkunç bir canavarmış gibi söylüyorsun." Bir Jafar kulüpte ben de dahil olmak üzere çeşitli itaatkârlarla oynardı ama bugünlerde gözü sadece kadınında. Bu gerçekten çok tatlı, ama bunu onun önünde asla söylemeyecek kadar akıllıyım. Adam resmen gözlerinde kalplerle dolaşıyor, ama yine de Carver City'deki en korkutucu insanlardan biri.

"Sanki Jafar'mış gibi söylüyorum." Kıkırdıyor. "Ama fikrini değiştirmeyeceksen, şu işi bitirelim."

"Jasmine'den hoşlanıyorsun."

"Tabii ki Jasmine'den hoşlanıyorum." Bana hınzırca sırıtıyor. "Jafar'ın kuyruğunu çekmeyi de seviyorum. Sadece buna hazır olduğundan emin olmak istedim."

Bunca zaman sonra bile Meg'in beni hafife alması beni üzmemelidir. Kendimi koruyacak kadar güçlü olmadığım için yıllarımı etrafımdakileri korumaya teşvik eden bir kişilik geliştirmeye harcadım. Derimin artık üzerime tam oturmaması benim hatam. Değişiklikler yapıyorum, ancak başkalarının bendeki farkı fark etmesi daha uzun zaman alacak gibi görünüyor. "Ben hazırım."

"O zaman, elbette." Zarif bir el hareketiyle köşeye sıkışmış kabini işaret ediyor. Burası Jasmine ve Jafar'ın Yeraltı Dünyası'nda vakit geçirdikleri geleneksel yer haline gelmiş. Bazen Meg de onlara katılıyor ama genelde kendi başlarına takılıyorlar. Bu yüzden kızlar gecesi için onu da davet ettik.

Meg'e ayak uydurabilmek için adımlarımı uzatmak zorunda kalıyorum. Salonda ayakkabı giymek garip geliyor -gerçek kıyafetlerden bahsetmiyorum bile- ama duygularımı bir kenara itiyorum. Bir görevim var.

Masanın yanında durduğumuzda Jasmine başını kaldırıp bakıyor. O gerçekten çok güzel. Uzun siyah saçları, kusursuz orta kahverengi teni ve büyük

kahverengi gözleri var. Meg'e gülümsüyor. "Uzun oldu."

Meg tek omzunu silkiyor. "Siz ikiniz daha fazla dışarı çıkmalısınız. Yeterince uzun zaman oldu. Güç tabanınız sağlamlaştı. Biraz yaşayın."

Jasmine kaşlarını kaldırır. "Senden gerçekten hoşlanıyorum Meg, ama burnunu bizim bölgemizin işlerine sokma." Carver Şehri'ndeki tüm güçlü insanların sergilediği o soğukluk. Jasmine babasının bölgesini devraldığında, burayı elinde tutup tutamayacağı konusunda birkaç soru ortaya çıkmıştı. Ama bir yıldan fazla oldu ve hiçbir boyun eğme belirtisi göstermiyor.

Ayak parmaklarımın üzerinde biraz zıplıyorum. "Meg'in söylemeye çalıştığı şey, bu gece Allecto ve Tink'le birlikte bir kadınlar gecesine çıkacağımız ve senin de bizimle gelmeni istediğimiz." O ya da Jafar konuşmadan elimi kaldırıyorum. "Hem Hades'in hem de Hook'un gideceğimiz barda adamları var -ki burası tarafsız bölge- ama güvenlik elemanlarınızdan birkaçının da bize katılmasından mutluluk duyarız. Pervasız davranmıyoruz."

Jasmine, Jafar'a bakar. Bu tekliften pek memnun görünmüyor ama yine de gülümsemeyi başarıyor. "Seçim senin."

Beni düşünüyor. "Seni ününün dışında tanımıyorum."

Meg konuşmaya başladı ama ben omzumla onu dürtüyorum. "Bakın, Carver City'deki tüm bölge işleri gerçekten izole edici olabiliyor. Birbirimizi tanımak ve belki de arkadaş olmak için biraz zaman geçirmenin iyi olacağını düşündük."

"Arkadaşlar."

"Elbette, arkadaşlar." Ona güneşli bir gülümseme veriyorum.

Bana şaka yapıp yapmadığımdan emin gibi bir bakış atıyor ama sonunda omuz silkiyor. "Evet, geleceğim." Eğiliyor ve Cafer'in dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyor. "Bunu telafi edeceğim."

Arkasına yaslanıyor, kara gözlerinde bir eğlence beliriyor. "Eminim yapacaksın. Bana birkaç dakika verin." Kabinden dışarı kayar ve

Hades'in ofisine giden koridora doğru yürür.

Jasmine kabine kaymamızı işaret ediyor. Tebaasıyla birlikte bir kraliçeye ve bunun onu kızdırıp kızdırmayacağını görmek için Meg'e bakıyorum. Eğer Yeraltı Dünyası'nın bir kraliçesi varsa, *o da odur*. Meg de en az Jafar kadar eğlenmiş görünüyor. "Nasılsın?"

"İyi. Yorgun ama iyi." Jasmine gülümsüyor. "İşler iyi gidiyor."

"Sen ve Jafar bazı şeyleri çözmüşe benziyorsunuz." Başını salladı ve ben de bakışlarını Yasemin'in parmağındaki yüzüğe yönelttim. Yüzüğü fark etmemiştim bile. Narin ve makul boyutlarda ama ben bile onun için özel olarak yapıldığını söyleyebilirim. Birinin sizi özel bir nişan yüzüğü yaratacak kadar sevmesinin -sizi yeterince *tanımasın*-nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışıyorum. Aklım almıyor.

Jasmine elini kaldırır ve yüzüğe bakar. "Evlenme teklif ettim."

"Aferin sana."

"İşte "

Alleto ve Tink yürürken dönüp bakıyoruz. Tink her zamanki gibi çok sevimli. Sarı saçlarını tacı andıran bir şekle sokmuş ve bir çift kısa şort ile solmuş ve yumuşak görünen bir grafik tişört giyiyor. Ayakkabıları bantlı ve topukları birini kalbinden bıçaklayacak kadar sivri görünüyor. Onun yanında, Alleto normal kıyafetinin bir varyasyonunu giyiyor - koyu kot pantolon ve koyu mor bir atlet ile çelik burunlu olduğundan hiç şüphem olmayan botlar. Alleto her şeye hazırlıklı olmayı seviyor.

Tink ellerini kalçalarının üzerine koyar. ", geliyor musun, gelmiyor musun?" "Evet, sana katılacağım."

"Güzel, o zaman gidelim." Odanın etrafına göz gezdiriyor. "Hook benim en iyi halimde olmamla ilgili bazı korkunç yorumlar yaptı ve kadınlar gecesini mahvedeceğinden şüphe etsem de, ben de

ortaya çıkıp beni yarı karanlık bir yere sürüklemesine izin vermezdim." Keskin sırtışı biraz hülyalı bir hal alıyor.

Kıskançlık gibi bir şey göğsüme batıyor. Arkadaşlarım mutluluğu bulduğu için inanılmaz derecede mutluyum, ama küçük bir parçam da bu konuda kötü hissetmeme engel olamıyor. Onlar benim sahip olup olamayacağımı bilmediğim bir şeye sahipler. Ben nasıl sahip olabilirim? Birinin kalbime dokunacak kadar yaklaşmasına izin vermem gerekirdi ve ben uzun zamandır kalbimin etrafında özenle dikenli bir duvar ördüm. Arkadaşlar yeterince riskli. Ama birini sevmek? Onları kaybetmek çok acı verir. Bir daha asla böyle hissetmek istemiyorum.

Jafar adımlarını hızlandırır. Tink ve Allecto'ya hızlıca iş yapar gibi bir göz atar ve dikkatini Yasemin'e yöneltir. "İki adamımız sizinle asansörde buluşacak. İşiniz bittiğinde sizi eve götürecekler."

"Gördün mü, hiç de zor değilmiş." Kadın ayağa kalkıyor ve adam onu kollarının arasına alıp hepimizi dramatik bir şekilde inleyen bir öpücük konduruyor.

Sonra Jafar odanın içinde sinsice ilerleyip kapıdan çıkarak gözden kayboluyor. Jasmine'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, planlarını değiştirip onu takip etmeyi düşünüyor ama kendini silkeleyip bize gülümsüyor. "Nereye gidiyoruz?"

Sokağın aşağısındaki bir bara gidiyoruz. Hades ve Allecto uzaklara gitmemizi sevmiyor. Hepimiz tarafsız bölgenin sadece Carver Şehri'ndeki insanlar için gerçekten önemli olduğunu zor yoldan öğrendik. Yabancılar kurallarımıza saygı göstermez, bu da onları tehlikeli yapar. Bu küçük bir risk ama Allecto güvenliğin başı çünkü ne kadar olasılık dışı olursa olsun tüm değişkenleri göz önünde bulunduruyor. Biz de aynı sebepten ona güveniyoruz.

Ortaya çıktığı anda herhangi bir tehdidi biçeceğinden bahsetmiyorum bile.

O belalı biri.

Barda yanına yanaşıp omzumla onu dürtüyorum. "Gergin görünüyorsun."

"Her zaman gergin görünüyorum."

"konuda neyin yardımcı olacağını biliyorsun." Kaşlarımı oynatıyorum.

Alleto bana sert bir bakış atıyor, ama dudakları kıvrıldığı için pek kalıcı olmuyor. "Yani bana yardım et, eğer içki ve karaoke diyorsan-"

"İçkiler ve karaoke!"

Barmene işaret ediyor. "Bir şartla ikisini de yaparım."

Ben zaten ne olacağını biliyorum, tıpkı onun da benim ne önereceğimi bildiği gibi. Bu noktada birbirimizi gerçekten uzun zamandır tanıyoruz ve bu şarkı ve dansın üzerinden çok geçtik... çok. Bir nefes . "Eğer ekstra antrenman seansları demek üzereysen..."

"Ekstra antrenman seansları." Bana keskin bir sırtışıla bakıyor. "Sikişmek için o kadar çok zaman harcıyorsun ki paslanmaya başladın. Son iki seferde kışını tekmeledim."

"Kışımı tekmeledin çünkü sen bir kış tekmeleme kraliçesisin."

"Bu da doğru." Birer shot sipariş ediyor ve barmen içkileri doldurmaya başlarken bana dönüyor. "Ama bu senin tembellik ettiğin gerçeğini değiştirmiyor."

Savaş eğitimi Hades'le yaptığım anlaşmanın bir parçası değildi, ama itaatkâr olarak çalışmak gibi, yıllar içinde yapmaya başladığım bir şey. Kendimi daha kontrollü hissetmek için kandırabileceğim saçma bir yol daha, annemin adımlarını gerçekten takip etmeyeceğim gibi. Durumlarımız birbirine hiç benzemiyor, ama nasıl mücadele edeceğini bilseydi, belki de onlarca yıl süren bir komaya girmezdi. Belki de hala olurdu, hala sarılabilir, gülümseyebilir ve benim için soluk bir anıdan öteye gitmeyen şiddetli hırsının peşinden gidebilirdi. Hayal bile edilebilirdi. Yaralandığında o kadar küçüktüm ki, eskiden nasıl bir insan olduğunu neredeyse hiç hatırlamıyorum. Elimde sadece büyükannemin hikayeleri var.

"Aurora." Alleto kaşlarımın arasındaki noktaya dokunuyor. "Bu hafta üç kez."

"Üç karaoke şarkısı için üç ekstra pratik."

İç çekiyor ama hâlâ gülümsüyor. "Sıkı pazarlık yapıyorsun."

"En iyisinden öğrendim."

"Evet, sanırım yaptın." Başını sallıyor. "Kendine bir anlaşma yaptın."

Beni minderin üzerinde uçurduğunda pişman olacağım ama şu anda bu beni mutlu ediyor. Allecto gardını hiç düşürmüyor, bu yüzden düşürdüğünde de çok mutlu oluyorum. Bu gece çok *eğlenceli* olacak.

Bir tur atışla başlar. Ve sonra bir tane daha. Jasmine'in biraz hafif sıklet olduğunu ve sözlerini korumadığı zamanlarda oldukça şımarık olduğunu öğrendiğime çok sevindim. Allecto tüm zamanların en sevdiğim karaoke şarkılarından birini mırıldanırken o ve Tink sözlü olarak tartışıyorlar.

Meg kolunu omzuma atıyor ve beni sıkıyor. "Haklıydın. Bu gece hepimizin buna ihtiyacı vardı. Jasmine'i de davet etmek iyi bir fikirdi."

Sırıtmamaya çalışarak ona uzun uzun bakıyorum. "Sarhoş musun?" Meg *asla* sarhoş olacak kadar içmez. Ya da içiyorsa bile, yaklaşık on yıldır sadece bir ya da iki kez gördüm. Bu gece gerçekten de özel.

"Tabii ki hayır. Ne kadar kaba." Gülüyor. "Ben sadece eğleniyorum."

Barın ışıkları yanıp sönererek son çağrıya işaret ediyor. İnliyorum ve sonra kapı açılıp Herkül, Kanca ve Cafer bara girdiğinde biraz daha inliyorum. Dışarıda bir kuyrukta bekliyor olmalılar, bu bana özellikle komik geldi. Tüm o yarı adamlar, gelip onları almadan önce kadınlarına eğlenebilecekleri maksimum zamanı vermek için bekliyorlar. Bu üçünün birbirlerinden *hoşlandıklarından* bile emin değilim ama neredeyse bir bütün olarak hareket ediyorlar, bölünüyorlar ve partnerlerine odaklanıyorlar.

Jafar, Jasmine'i kucağına alır ve ona düpedüz hoşgörülü bir gülümseme verir. "Eğlendin mi?"

"Evet." Ona sırtıtıyor. "Hadi arabada sevişelim."

"Bakalım birkaç dakika içinde nasıl hissedeceksin." Başka bir şey söylemeden döner ve kapıdan çıkar.

Hook Tink'i kucağına almıyor ama bir kolunu beline doluyor ve onu kapıya doğru yönlendiriyor. Omzunun üzerinden bize mutlu bir gülümseme fırlatıyor. "Görünüşe göre hepiniz iyi vakit geçirmiştiniz."

"En iyi zaman!" Bağırđıđımı fark ediyorum ve elimi ağzıma kapatıyorum.

Herkül onu ayığa kaldırdığında Meg'in kahkahası kesiliyor. Bana göz kırptıyor ve sonra Kanca ile Tink'i takip ederek kapıdan çıkıp gidiyorlar.

Allecto yaklaşıyor. Her zamanki gibi, kaç kadeh içtiği önemli değil, asla dikkatsiz davranmıyor. Alkolü hissettiğinin tek göstergesi bana ne kadar rahat sırtıttığı. "Tekler en son."

"Hatırlatma bana." Ağzımdan . Ayaklarıma kaşlarımı çatıyorum. Gerçekten acıyorlar. Bu topuklar harika görünüyor ama kesinlikle dans etmek için değil. "Umurumda değil. Bekar olmayı seviyorum."

"Uh huh, Aurora. Eminim öyledir." Bir kolunu omuzlarıma doluyor ve bizi kapıya doğru yönlendiriyor.

Yeraltı Dünyası'na dönüş sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor, sokak ayaklarımın altında şekerleme gibi uzuyor. Göz kırıyorum. "Kahretsin, sarhoş oldum."

"Biliyorum." Gülüyor, kaltak.

"Senden nefret ediyorum."

"Hayır bilmiyorsun." Yine o kahkahalardan biri. "Ama yarın olacaksın."

Doğru. Antrenman. Kahretsin, bunu gerçekten yapmak istemiyorum. Ne kadar iyi olursam olayım, asla Allecto'nun seviyesinde olamayacağım ve o da yumruklarını zor atıyor. Yeterince gerçek bir dövüş ortamı sağlamamasıyla ilgili bir şey.

tepki süremi kısaltma deneyimi. Damarlarımda dolaşan ve her şeye sıcak, bulanık bir his veren alkol olmadığında daha mantıklı geliyordu. "Belki de sevişmeliyiz."

Allecto homurdanır. "Evet, hayır." "Neden olmasın?"

"Bir, zil zurna sarhoşsun. İki, biz arkadaşız ve sen arkadaşlarınla yatarken ben yatmıyorum." Omuzlarımı sıkıyor. "Herkesin izledikten sonra kendini yalnız hissediyorsun. Bunun kafana girmesine izin verme."

"Bana hayatımı anlatmayı bırak."

"O zaman sıcak bir vücut olduğum için bana asılmayı bırak."

Ağzımı açıyorum ve beynim sonunda dilime yetişiyor. "Sana asıldım çünkü seksisin."

"Ben ateşliyim ve sana hep hayır diyorum."

Bu beni çok güldürdü. Neredeyse Underworld'e, gerçekliğe benzeyen bir şeye geri döndük. "Duracağım, söz veriyorum. Özür dilerim."

"Hayır, her şey yolunda." Omuzlarıyla kapıyı açtı ve beni içeri çekti. "Sarhoşken ve flört ederken çok tatlı oluyorsun. Çok sevimlisin. Bir köpek yavrusu gibi."

"Ah." Ellerimi göğsüme bastırıyorum ve asansörlere doğru ilerliyorum. "Kalbime bir kurşun."

"İçimden bir ses hayatta kalacağını söylüyor." Hâlâ sırtarak beni asansöre kadar takip ediyor. "Sen yüzüstü düşmeden ve ben de Hades'e değerli Aurora'sının güzel burnunu kırmasına nasıl izin verdiğimi açıklamak zorunda kalmadan önce seni odana götürelim."

"Eh." salladım. "olmaz."

"Elbette yapmaz. Çünkü söz konusu sen olunca Hades kesinlikle aşırı prodüktif ve hırçın olmuyor." Eski baskımın ne yaptığını bilmiyorum ama bir kahkaha patlatıyor. "Dediğim gibi."

Bir ayağımı diğerinin önüne atmaya o kadar odaklanmışım ki, kapıma varıp Allecto anahtarla kapıyı açana kadar tepki veremiyorum. Kapının pervazına doğru yığılıyorum. "Hey, Allecto."

"Öyle mi?"

"Arkadaş olduğumuza gerçekten çok sevindim. Yani... gerçekten memnunum. Sen gerçekten harikasin."

Sırıtişı yumuşuyor. "Sen de oldukça harikasin Aurora. Şimdi kışını kaldırıp yatağa git ve yarın geç kalma. Eğer seni aramaya gelmek zorunda kalırsam, kışını soğuk bir duşa sokarım ve o zaman arkadaş olduğumuza sevinmezsin."

Nefesim kesiliyor ama sahte öfkemi tutamıyorum. Kapıyı kapatıp tökezleyerek yatağıma giderken hâlâ gülüyorum. Bekâr olmam önemli değil. Bekâr olmayı *seviyorum*. Hatta yarın alkolün etkisi geçince bunu hatırlayacağım. Gerçek anlamda yalnız olmadığımı hatırlayacağım. Bir amacım olduğunu hatırlayacağım. Gerçekten ama gerçekten mutlu olduğumu hatırlayacağım.

Yarın.

Evet, yarın hepsini hatırlayacağım.

BU KISA ORJİNAL OLARAK [Patreon](#)'um için Temmuz 2020 kısısı olarak ortaya çıktı. Her ay, kullanıcılar favori çiftlerini ve karakterlerini aday gösteriyor, birini oyluyor ve ben de kazananı içeren yepyeni bir kısa yazıyorum. Daha fazla bonus hikaye için lütfen [Patreon](#)'uma katılmayı düşünün.

TATLIM, BİZ GELDİK.

ZURIELLE

"Y iyi iş çıkardın, Zuri."

Ursa'ya gülümsüyorum. Müzayedemden bu yana geçen aylarda, düştüğümden beri

Ursa ve Alaric'e gerçekten aşık, toplantılara gittiğinde yavaş yavaş beni de yanında götürmeye ve operasyonlarının arka planında bana yol göstermeye başladı. Ursa sıkı bir gemi işletiyor. Ama ben farklı bir şey bekliyor muyum?

Araba Carver City'den geçip onun çatı katına dönerken başımı omzuna yaslıyorum. "Teşekkür ederim."

Elimi tutuyor ve tek bir tırnağıyla avuçlarımdaki çizgilerin izini sürüyor. "Bana teşekkür edecek bir şey yok."

Gülümsememi gizliyorum. "O kadar uzun zaman geçmediğini biliyorum ve senin için önemli olan bir şeyin ayrıntılarını görmeme izin veriyorsun. Bunun bir anlamı olduğunu biliyorum."

Parmağı iz sürmeye bir an ara veriyor ve sonra devam ediyor. "Seni seviyorum, küçük Zurielle. Tabii ki seni içeri alıyorum."

Ama konuda *tabii ki* bir şey yok. Öğrendiğim bir şey varsa da bu hayatta hiçbir şeyi hafife alamayacağınızdır. Ne güvenlik, ne istikrar, ne de sevgi. O bana üçünü de hediye etti. O ve Alaric. Ayrıca, kendi isteğiyle kırılganlığını göstermemden hâlâ rahatsız olduğu da açık.

Elimi onun elinin üzerine kapattım. "Halkın senin için ateşin içinden geçecek."

"Evet."

"Bu iyi bir liderin işaretidir."

Gülüyor. "Eğer çalışanlarınıza iyi davranmaz ve size sadık olmaları için bir neden vermezseniz, ilk fırsatta sırtlarından bıçaklanmayı bekleyebilirsiniz. Başkalarının hatalarından ders çıkaracak kadar çok kez bunun olduğunu gördüm. *Benim* hatamdan ders almak için."

"Sabine Vadisi ile bir tür ticaret başlatmayı düşündünüz mü?"

Ursa arkasına yaslanıp kolunu kaldırıyor, bu benim seve seve kabul edeceğim bir yakınlaşma daveti. Kırmızı dudakları kıvrılmış bir halde bana bakıyor. "Alaric'le konuşuyordun."

Evet, ama ticaretle ilgili değil. Hem Olympus hem de Carver Şehri'nden çok farklı görüldüğü için Sabine Val-ley'i çok merak ediyorum. "Orada bir bağlantısı var, özellikle de kuzenleri bir miktar güç kazandıktan sonra. Bir ticaret anlaşması hem onların hem de bizim yararımıza olabilir. Carver Şehri'nden başka kimsenin böyle bir anlaşması yok."

Saçımı geriye doğru düzeltiyor ve kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Malone'un o şehirde bir şeyler ayarlamak için fazlasıyla bağlantısı var."

Çünkü o bir Amazon, diğer gruplardan birinin üyesi. "Ama öyle olsa bile, orada hâlâ bir fırsat var." Şüphe içeri sızmakla tehdit ediyor. Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm ama şimdi o kadar emin değilim. "Sence de öyle değil mi?"

Ursa ağzını açıyor, tekrar düşünüyor gibi görünüyor ve sonunda başını sallıyor. "Alaric'in bağlantılarını kendi yararımıza kullanma şansımız olduğu konusunda haksız değilsin. Kuzenlerinden biriyle bir toplantı ayarlamak için onunla konuşacağız."

Bu beni . "Biz mi?"

"Bu senin fikrindi, Zuri. Elbette katılacaksın." Eğildi ve dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. "Daha önce hiç ortağa benzeyen bir şeyim olmamıştı. Alışmak biraz zaman alacak. Bana karşı sabırlı ol."

"Tabii ki." Kalbim saf sevinçten patlayacakmış gibi hissediyorum. Bunun artık benim hayatım olduğuna, hayal etmeye bile cesaret edemediğim şeyleri yaptığıma hâlâ tam olarak inanamıyorum. Gençken, sonsuza dek mutlu bir hayatımın nasıl olabileceğini hayal ederdim; Deniz Cadısı ve Alaric'le olan ilişkimin buna benzer bir şey olabileceğini. Sevgi ve saygı olacağını. Hayal etmeye cesaret edemeyeceğim kadar güçlü olacağımı. Otoparka dönerken pencereden dışarı bakıyorum.

Eve geldik.

Ursa ve ben çatı katına çıkıyoruz ve onun eli asansörde benimkini buluyor. Beni sıktı. "Önümüzdeki hafta yarım düzine toplantım var Hepsinde seni görmek isterim."

Şaşkınlık ve mutluluk göğsümü ısıtıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet." Bana bakıyor, dudakları hala o küçük, memnun gülümsemeyle kıvrılmış. "Eğer benim yardımcım olmak istiyorsan, işi öğrenmek zorundasın ve seni çatı katına hapsedersen bu mümkün olmayacak." Bir an için gözlerinde şüpheyeye benzer bir şey beliriyor. "Eğer istemiyorsan..."

"İstiyorum!" Kendimi onun kollarına atıyorum ve dudaklarına sert bir öpücük konduruyorum. Rujuna bulaşıyor, bu benimkine de bulaştığı anlamına geliyor ama umurumda değil. "Gerçekten ciddisin."

Kollarını bana doladı. "Gerçekten ciddiym. Bu işler için iyi bir kafan var ve bana karşı tatlı olabilirsin, ama önemli olduğunda sert olmayı öğrenmeye başladsın bile."

"Sana karşı her zaman tatlı olacağım," diye fısıldıyorum.

"Umarım öyledir." Beni öpüyor ve kendimi onun tadında, vücudunun benimkine karşı yumuşaklığında kaybediyorum. Çatı katına ulaştığımızda çalan asansör sesi istenmeyen bir kesintiye neden oluyor.

Öte yandan, kapılar açıldığında içeriden yayılan koku inanılmaz derecede hoşuma gidiyor. Midem gurulduyor ve Ursa gülüyor. "Hadi seni oracıkta ölmeden önce doyuralım."

"O kadar da kötü değil."

"Öyle bile olsa, sevgilim." Elimi tutuyor ve beni sürüklüyor.

Girişten geçip koridordan mutfığa doğru yürüdükçe güzel kokular daha güçleniyor. Orada Alaric'i ocaktaki bir şeyi izlerken buluyoruz. Geçen hafta ona şaka yollu aldığım önlüğü giymiş olması beni çok sevindiriyor. Fırfırlı, pembe ve göğsünde *Kiss the Cook* yazıyor.

Odaya girdiğimizde dönüyor ve bize sırtıyor. Yanağına bir çeşit sos bulaşmış ve hem önlüğünde hem de pantolonunda un var ama çok mutlu görünüyor. "Sonunda bu sefer başardım."

"Eğer tadı da kokusu kadar güzelse, kesinlikle öyle." Ursa eğilip ona hızlı bir öpücük veriyor ve sonra yanından geçiyor. "Hazır olması ne kadar sürer?"

"Um." Tencereye şüpheli bir bakış atıyor. "Belki on dakika?"

"Üstümü değiştireceğim." Elimi son bir kez sıkıyor ve beni serbest bırakıyor. Sonra gitti, kapıdan çıktı ve koridorda odamıza doğru ilerledi.

Ayak parmaklarımın üzerine çıkıp Alaric'i öpüyorum. "Hey."

"Hey." Bir kolunu belime doladı. "Nasıl geçti?"

Mutlu gülümsememi kendime saklamam imkânsız. Ona doğru ışınlanıyorum. "Gerçekten, gerçekten çok iyi. Ursa belki de onun yardımcısı olabileceğimden bahsetmişti."

Bana hoşgörölü bir bakış atıyor ve tahta bir kaşıkla tencereyi karıştırıyor. "Başından beri planın bu olduğunu biliyorsun. Neden bu kadar şaşırdın?"

"Dürüstçe mi? Onu gölgelemeye başladığımda fikrini değiştirebileceğini düşünmüştüm." Hayatım boyunca bana ne kadar kırılğan ve beceriksiz olduğumun söylenmesinden kurtulmak o kadar da kolay değil. Her türlü karanlıktan korunmak. Daha iyisini bilmeme rağmen, Ursa'nın çatı katına atmaya ve orada tutmaya karar vermesini bekliyorum.

Alaric beni kendine çekiyor ve çenesini başıma yaslıyor. "Sen daha iyi bilirsin."

"Evet, sanırım öyle." Neredeyse neşeyle kıpırdanmama neden olan mutluluk patlamasını durdurmuyor. Göğsüne dokunuyorum ve tencereye bakıyorum. "Bu çorba mı yoksa sos mu?"

"Zuri," diye uyarıyor.

"Bu masum bir soru." Ona tatlı tatlı gülümsüyorum. "En azından bu sefer duman alarmları çalmıyor ve sen de hiçbir şeyi ateşe vermedin."

Bana alaycı bir bakış fırlatıyor. "Belki sen ilk seferde denediğin her şeyde harikalar yaratıyorsun, ama biz ölümlüler yol boyunca yanlış adımlar atmaya meyilliyiz."

Ellerimi göğsünde gezdiriyorum. "Sadece takılıyorum."

"Biliyorum." Beni biraz dürttü. "Git üstünü değiştir. Akşam yemeği yakında hazır olur." Alaric tencereye bakıyor. "Umarım."

"Sana son derece güveniyorum."

On beş dakika sonra hepimiz masanın etrafında oturmuş Alaric'in hazırladığı çorbayı içiyorduk. Bu iyi bir şey. Ursa ve Alaric'e bakıyorum ve...

Hala bunun gerçek olduğuna inanamıyorum. Bu inanılmaz insanların ikisine de hayatımda ve yatağımda sahip olduğuma ve bunun

Çalışıyorum. Bir zamanlar istediğimi düşündüğüm şey olmayabilir, ama hayal her şeyden bin kat daha iyi.

Onlar benim, ben de onların ve başka türlü olmasını istemezdim.

HERCULES'İN ÖZRÜ

HADES

"Basit kuralları vardır, Herkül." Masama oturuyorum ve kıvrılmış parmaklarımı dudaklarıma bastırıyorum. Meg her zamanki gibi omzumda

bugünlerde, özellikle de Yeraltı Dünyası'nın hayati temellerini etkileyen toplantılar sırasında. Çalışanlarımın itaatini içeren temeller. Müşterilerimin güvenliğini de içeren temeller.

Hercules masanın önündeki sandalyede sert bir şekilde oturuyor, güçlü çenesi çok iyi tanıdığım inatçı bir çizgiye oturmuş. Normalde, onun için bulduğumuz pozisyona doğal olarak uyuyor. Esasen personeldeki itaatkâr ve Dominantlar için bir sığınak annesi, yumuşak dokunuşu Meg'in sert hatlarını mükemmel bir şekilde tamamlıyor. Meg'in ikinci komutanı değil; teknik olarak hiyerarşinin dışında, bu da durum gerektirdiğinde hem bana hem de Meg'e doğrudan bir iletişim hattı sunabilmesini sağlıyor. İnsanların gözünü bizim gibi korkutmuyor, bu da daha fazla dürüstlüğün önünü açıyor.

Ama bu korumacı tavrı başını belaya sokmaya devam ediyor.

"Yeraltı Dünyası'nın patronlarının işlerine izinsiz olarak ikinci kez burnunu sokuyorsun." Ağzını açıyor ama ben kaşımı kaldırıyorum. Herkül eskiden daha uzun süre dayanıyor, solmadan önce beş saniye boyunca kendisiyle savaşıyor

ve gözlerini indiriyor. Devam etmeden önce bir süre daha bekliyorum. "Beast, Gaeton ve Isabelle arasındaki bir sahneye müdahale ettiniz."

Bunun üzerine bakışlarını kaldırıyor ama sadece bir anlığına. "Yanlış anladım ve özür dilerim."

"Evet, yaptın." Isabelle'in o sırada kulübün müdavimlerinden biri olmadığını göz önünde bulundurarak, bu olayı cezasız bıraktım. Hercules onu kontrol ederken daha nazik davranabilirdi ama bunu yapmakta tamamen haksız da sayılmazdı.

Ancak Ursa'nın durumunu göz ardı etmek o kadar kolay değil.

"Bu senin için bir alışkanlık haline geliyor. Kendini kontrol edemiyorsan, Meg ya da ben olmadan kulüp katında bulunmayacaksın ve ne çalışanlara ne de müşterilere erişimin olmayacak."

Çenesi düştü. ". "

Bu kadar aşırıya kaçmak istemiyorum, özellikle de o hem bizim hayatımıza hem de kulübe en ufak bir dalgalanma olmadan girmişken. Bu işe başlarken hayal bile edemeyeceğim bir şekilde buraya *uyum* sağladı ve bu onu mutlu ediyor. Hercules'i mutlu etmek için elimden geleni yaparım.

Ama Yeraltı Dünyası'na geldiklerinde onları güvende tutmam için bana güvenen insanları tehlikeye atmayacağım.

Onun için bile değil.

Meg'in eli omzuma yaklaşıyor, hafif bir dokunuş. Sesi hiç olmadığı kadar sertti. "Yapar, Herkül. Ve eğer Hades bu çağrıyı yaparsa, onu destekleyeceğim."

Yüzündeki ihanet göğsümü acıtıyor ama bu pazarlıkla . Hercules

Meg'den bana bakıyor. "Anlamıyorum. Zuri'nin kız kardeşlerine ona erişim izni vermek el altından yapılmış bir şeydi ama buraya karmaşık koşullar altında geldi ve onun için endişeleniyorlardı." "Hercules." Ses

tonuma omurgasını dikleştirecek kadar sertlik kattım. "Meg'le olan durum sana hiçbir şey öğretmedi mi? Denemeyi bırak

Kurtarılmak istemeyen kadınları kurtarmak için. Zuri, Ursa'nın kollarına geri döndü. En başından beri Ursa'yı seçti. Bu kararı vermek sana düşmezdi." Tartışmaya başladığında elimi kaldırıyorum. "Zurielle hakkında bu kadar endişeliysen, bunu bana ya da Meg'e söylemeliydin. Ursa'nın bilgisi dahilinde kız kardeşleriyle bir toplantı ayarlar ve her şeyin usulüne uygun olmasını sağlardık. Bu haliyle, aslında bir kaçırma olayına izin vermiş oldunuz."

Kaşları birbirine çarptı. "Öyle bir şey ."

Meg'in eli omzumda biraz daha sıkılaşıyor. "Zurielle'in Ursa ile sözleşmesi vardı ve *siz* araya girene kadar bu sözleşmeyi bozmaya niyeti yoktu."

"Çünkü..." Sözüünü kesiyor ve omuzları düşüyor. "Ursa'ya geri mi döndü?"

"Eline ilk fırsatta."

Uzun bir süre yere bakar. "Doğru şeyi sanıyordum."

"Herkül," Meg. "Hiç düşünmemişsin."

Kendini toparlamış görünüyor ve bakışlarımla buluşuyor. "Cezalandırılacağım."

"Evet." Bunu olması gerekenden daha fazla uzatmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyorum. "Bu senin ikinci vuruşun, ama cezalandırmadan bırakmaya meyilli olsam bile, bu bir seçenek değil." Öne doğru eğildim. "Eğer bu bir daha olursa, kovulursun."

"Beni ." Beti benzi attı.

Başımı yavaşça sallıyorum. "Hayır, Herkül. Sen bizimsin ve Yeraltı Dünyası'na ne olursa olsun öyle kalacaksın. Ancak, kuralları tekrar ihlal edersen, hem halka açık hem de özel olarak kulüp katından men edileceksin. Anladın mı?"

Hemen cevap vermiyor. Bu iyi. Bu, bir kez olsun her şeyi enine boyuna düşündüğü anlamına geliyorBu dürtüsel, aşırı protek-

ama ben bile onun için bu kuralları esnetemiyorum. Sonunda başını sallayıp cevap verdiğinde, sesindeki samimiyete inanıyorum. "Anlıyorum."

"Cezanı kabul etmeye hazır mısın?" "Evet, efendim."

"Güzel." Meg'e bakıyorum. "Lütfen bu gece için Ursa'ya bir davetiye gönder. Kendisine resmi bir özür dilemek istediğimizi bildirin."

Meg omzumu sıktı ve beni serbest bıraktı. "Evet, efendim."

Herkül'e tekrar odaklanıyorum. "Seni döveceğim, küçük Herkül. Yeterince acı çektiğine ikna olduğumda, halka açık oyun odasında sürünerek Ursa'nın affı için yalvaracaksın."

"Tamam," diye fısıldıyor.

"Siyah şortunu giy, sonra da halka açık oyun odasında diz çök ve beni bekle. Aziz An- drew Haçı'nın önünde pozisyon al."

"Peki efendim." Dengesiz bacakları üzerinde yükselir ve ofisten çıkar.

Meg masamın kenarına tünemek için hareket ediyor. "Olabileceği kadar sert bir ceza değil."

Elimi kalçasından yukarı kaydırıyorum. Baştan çıkarmak için değil; sadece ona dokunmayı sevdiğim için. "Hayır, olabileceği kadar sert değil."

"Blöf yapmıyorsun, Hades."

Yukarı bakıyorum ve bakışlarını tutuyorum. "Hayır, öyle düşünmüyorum. Eğer kurallara uyamazsa, Yeraltı Dünyası'nda olmayacak."

"Bu da bazı zorluklar yaratacaktır."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ona daha fazla hoşgörü gösterilmesi gerektiğini mi savunuyorsunuz?"

"Hayır." Meg nefes nefese kaldı. "Hem Yeraltı Dünyası hem de sizin tarafsız bölgeniz kuralları uygulayabilmenize bağlı olarak işliyor. Herkül kuralları çiğnemeye devam ederse otoriteniz sarsılır ve bu da buradaki herkes için tehlikeli olur."

Bu tam olarak benim vardığım bir sonuç, ancak onun bunu dile getirdiğini duymak bana garip bir şekilde güven veriyor. Meg'e giderek daha fazla ulaşmaya başladım, en azından daha büyük kararlar üzerinde sözlü olarak yürümek için. Çoğu zaman hemfikiriz, ancak bu iletişim sadece temellerimizi güçlendirmeye yaradı. "Bir şansı daha var."

"Biliyorum." Eğiliyor ve dudaklarıma hafif bir öpücük konduruyor. "Ursa'yı arayacağım."

Kapıdan çıkışını izliyor ve iç çekiyorum. Belki de yaşlandıkça gerçekten yumuşuyorum, aşk sert yanlarımı köreltiyor. Herkül'ü dövmek, hatta onu seyircilerin önünde küçük düşürmek umurumda değil ama bunu özel olarak yapmayı tercih ederim.

Bu sefer, bu durum için işe yaramayacak. Hem cezanın de özrü kamuya açık olması gerekir.

Her şeyi yerine yerleştirmek birkaç saat sürüyor. Tüm bu süre boyunca halka açık oyun odasını gözlüyorum ve Her- cules'e göz kulak oluyorum. Çok güzel itaat ediyor, oda yavaşça etrafını doldururken başı öne eğik diz çöküyor. Bir kez bile kafasını kaldırıp bakmıyor, sertlik vücuduna yerleşirken zaman zaman biraz kıpırdanmaktan başka bir şey yapmıyor.

Çalışma odasının kapısı açılır ve Meg içeri girer. "Ursa burada."

"Güzel." Ayağa kalkıyorum ve birlikte halka açık oyun odasına doğru yürüyoruz. Kalabalık olacak kadar geç ama insanların hâlâ sohbet ettiği ve sadece küçük oyunlarla meşgul olduğu kadar erken bir saat. Çok da önemli değil. İşler bittiğinde buradakiler haberi yayacak ve bu da hedeflerime ulaşmak için yeterli. Ursa burada, bu da özrü kabul etme eğiliminde olduğu anlamına geliyor. Bu yeterli.

Halka açık oyun odasına girdiğimde Meg'in bileğini yakalıyorum ve onu öpecek kadar yakınıma çekiyorum. Çok güzel teslim oluyor, anında eriyor ve ben doyana kadar bana açılıyor. Sanki bu hiç gibi.

Yine de gecenin sonuna kadar beni idare etmeye yetti. "Kulüp bu süre boyunca senin ellerinde."

Dudaklarıma karşı gülümsüyor. "Git en kötüsünü yap."

Cevap vermiyorum. Sadece sandalye ve koltukların arasından geçerek Herkül'ün diz çöktüğü yere doğru ilerliyorum. Sohbet arkamdan bir dalga halinde kesiliyor. En son halk önünde oynamamın üzerinden aylar geçti ve artık herkes bizi buraya getiren hikâyenin en azından bir kısmını biliyor. Herkül yine çizgiyi aşıyor. Herkül parlayan onurunun onu alt etmesine izin veriyor. Yine.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum ve gözlerini görene kadar yüzünü yukarı çekiyorum. "Cezan için hazır mısınız?"

Dudaklarını yalıyor. "Evet, efendim."

"Güvenli kelimen?" Bu soru şeyden çok alışkanlıktır. Ezbere biliyorum.

"Olympus."

"Pekâlâ." Onu bırakıyorum ve geri çekiliyorum. "Ayağa kalk, küçük Herkül."

O ayağa kalkmaya çabalarken beni yerimde tutan, çalışılmış bir zalimlik bu. *Düşerse* onu yakalamak için hazır bekliyorum - Herkül'ü incitmesine izin verilen tek kişi benim - ama bir süre sonra ayakta durmayı başarıyor. Haça doğru hareket ediyorum ve o da itaat ediyor, haçın karşısında duruyor ve kollarını kaldırıyor, böylece onu yerine sabitleyebiliyorum. Bu başka bir sahne olsaydı çıplak olurdu, ama bu bir ceza, bu yüzden zavallı Herkül'ün siki bu gece ihmal edilecek.

Meg'in daha önce buraya getirmesini istediğim küçük sandığa gidiyorum. İçinde farklı ağırlıklarda üç kırbaç var, hepsi de bu ceza düşünülerek seçilmiş. İlkin elime alıp tartıyorum ve onu değerlendiriyorum. "Nefes almayı unutma." Ona cevap verme şansı tanımıyorum. Sadece metodik vuruşlarla onu dövmeye başladım.

İlk sırtının tamamını kırbaçladığımda vücudundaki gerginliğin bir kısmını kaybetmişti. İkinci kırbaçla tekrar geriliyor ve ben de onu yakından izliyorum, haçı nasıl sıkıca kavradığına dikkat ediyorum.

Üçüncü kırbacı elime aldığımda kolum ve omzum ağrıyor. Bu seferki acı çektirmek için ve onu uzun süre kullanmaya niyetim yok. Onu uçurumun kenarına getiriyorum, üzerine değil. Üç vuruş. Bacaklarının pes etmesi için gereken tek şey bu.

Kırbacı bir kenara bırakıp ona doğru yürüyorum. Yapabildiği kadar kıvrılıyor ve yüzündeki gözyaşı izlerini fark ediyorum. Bir tanesini başparmağımla sildim. "Özür dilemeye hazır mısın?"

Kelimeleri oluşturması üç denemesini alıyor. Sonunda söylediğinde, sesi halsizdi. "Evet, efendim."

"Güzel." Kelepçeleri çözerken bir elimi sırtında tutuyorum, bacaklarının tamamen kopma ihtimaline karşı. Biraz yalpalıyor ama düşmüyor. Boynunun arkasını hafifçe sıkmak için duraklıyorum. "Dizlerinin üzerine çök."

Tek kelime etmeden yere
çöküyor. "Ursa'ya sürün."

İster tasarımcı ister kaza olsun, odanın diğer tarafında. Hercules, sırtının ve kalçalarının görünüşüne bakılırsa beklediğimden daha hızlı hareket ediyor ama Malone'un yanına uzandığı kanepeye ulaştığında hâlâ acı çektiği belli. Zurielle ve Alaric görünürde yoklar ama bu gece onları evde bıraktığı için onu suçlamıyorum.

Herkül'ü elimle saçlarından tutarak durduruyorum ve dizlerinin üzerine çekiyorum. "Ursa."

"Hades."

"İtaatkârımın sana söyleyecekleri var, eğer duymak istersen."

Başını eğiyor. "Elbette."

Kesik kesik nefes alırken onu tutmaya devam ediyorum. İnsanlar açıkça bakmıyor ama odadaki neredeyse herkesin dikkatini çekmiş durumdayız. Tam da planladığım gibi. Herkül titriyor. "Özür dilerim Ursa. İtaatkârına karşı davranışlarımda haddimi aştım. Bir daha olmayacak."

Onu bir yırtıcının yaralı bir hayvanı incelediği gibi inceliyor. Bir an için bu şansı beni tamamen alt etmek için kullanacağını düşünüyorum. Bunu yapmaya hakkı var ama hasar kontrolü düşünmek istediğimden çok daha uzun sürecektir. Sonunda zarif bir omuz silkme hareketi yaptı. "Her şey affedildi, Herkül. Bunu bir daha yaparsan, bu kadar anlayışlı olmayacağımı bilmeni isterim."

Saçlarını serbest bırakarak başını eğmesine izin veriyorum.

"Anlıyorum." Bana bakıyor. "Oldukça iyi bir gösteri ."

"Bazı cezaların kamuya açık olması gerekir."

"Farkındayım." Bana bir kez daha uzun uzun baktıktan sonra Malone'a dönerek beni resmen kovuyor. Bu bir küçümseme ama küçük bir küçümseme.

Herkül'ü ayağa kaldırıyorum ve bir kolumu beline doluyorum. Biraz sendeliyor ama oyun odasından çıkıp çalışma odama dönerken ayaklarının üzerinde durmayı başarıyor. Ama ben onu rahatlatırken neredeyse kanepeye yığılacaktı. Etrafına sarmak için bir battaniye alıyorum ve onu daha yakına çekebilmek için kanepeye yerleşiyorum. "İyi iş çıkardın."

Titriyor ve kollarını belime doluyor, yarısı kucağımda. "Özür dilerim, Hades. Gerçekten üzgünüm. Bir daha olmayacak."

"Biliyorum, küçük Herkül." Parmaklarımı saçlarının arasında gezdiriyorum ve battaniyeyi daha sıkı sarıyorum. "Affedildin."

Nefesi titreyerek kesilir ve gözlerini kapatır. Birkaç dakika sonra nefes alış veriş düzeliyor. Kendime küçük bir gülümseme izni veriyorum. Tabii ki uykuya daldı ve tabii ki bunu rekor sürede yaptı. I

kanepeye yaslanıp ona sarılmakla yetiniyorum. Bunun bir daha olmayacağına ona inanıyorum. Herkül zaman zaman yanlış yönlendirilmiş olabilir ama önceliklerini sıraya koymuştur. İhtiyacı olduğuna karar verdiği insanlara yardım etmek için başka yollar bulacaktır. Ne de o parlak zırhlı bir şövalye. Yeraltı Dünyası'nda yaşamak ve sevmek bile o zırhı lekelemeye yetmez.

Başka türlü olmasını istemezdim.

BU KISA ORJİNAL OLARAK [Patreon](#)'um için Kasım 2020 kısısı olarak ortaya çıktı. Her ay, kullanıcılar favori çiftlerini ve karakterlerini aday gösteriyor, birini oyluyor ve ben de kazananı içeren yepyeni bir kısa yazıyorum. Daha fazla bonus hikaye için lütfen [Patreon](#)'uma katılmayı düşünün.

GECE GEÇ SAATLERDE KONUŞMALAR

AURORA

E Asansör yükselirken yorgunluk üzerimde ağır bir yük oluşturuyor. Bir dizi uzun gecenin içinde uzun bir gece oldu. Yeraltı dünyası bugünlerde her zamankinden daha yoğun. Mutluluk iyi görünüyor

ve sonuç olarak hepsi tavşan gibi sevişiyor. Birkaç haftadır görmediğim tek kişi Tink ve bunun nedeni de sabah bulantılarının her zaman bulantıya dönüşmesi. Yarın izin günüm ve elimde üzümlü dondurmalarla gelip ayaklarını ovacağım. Hook sadece bunu yiyebildiğini söyledi, ben de onu doyuracağım.

Ama o yarın.

Asansör yavaşça durdu ve kapılar açıldı. Dışarı bir adım atıyorum ve keskin bir nefes alıyorum. Bu kokladığım şey de ne? Tekrar içime çekiyorum, Malone ile paylaştığım çatı katına doğru sürükleniyorum. Mutfğa doğru ilerliyorum, hâlâ kokluyorum ve çatı katına sinen ağır sulandırıcı kokuyu tanımlamaya çalışıyorum.

Malone'u mutfak tezgâhında otururken buluyorum, elinde bir kadeh kırmızı şarap, ocağın üzerinde elmalı turta ve kısa bir süre duruyorum. "Hey. Bu kadar geç saatte ne yapıyorsun?" O da biraz gece kuşudur ama çalışma saatlerinin çoğu sabah olduğu için Malone ben eve geldiğimde genellikle uyuyor olurdu.

Yukarı bakıyor ve işte o zaman gerçekten endişeleniyorum. Yeşil gözleri loş ışıktaki parlıyor ve yüzünde belirgin gözyaşı izleri var. Çantamı bırakıp ona doğru koştum. " var? Ne oldu? *Stresle mi pişiriyordun?*"

"Hiçbir sorun yok." Garip bir kahkaha attı. "Sadece düşündüğümde daha fazla etkilendim."

"Hâlâ mantıklı konuşmuyorsun." Şarap bardağını dikkatlice elinden alıp tezgâhın üzerine koyuyorum. "Neler oluyor?"

"Evraklar ."

Yorgun zihnimin onun neden bahsettiğini anlaması birkaç dakika alıyor. Anladığımda da boğazım yanmaya başlıyor. "Al- hazır mı? Bir şey duymamızın en az haftalar süreceğini söylediler."

Malone bana dönüyor, ellerimi tutuyor. "Görünüşe göre yanılmışlar." Yüzü çok solgun. En son ne zaman bu kadar görüldüğünü hatırlayamıyorum, bu Malone'da belli belirsiz bir şey olsa bile. "Her şey çok hızlı geliyor. Hazırlıklı değilim."

Göğsümde bir şey sızlıyor ama onu bastırıyorum. Son altı ayımızı bir çocuk evlat edinmek hakkında konuşarak geçirdik, süreci başlattık ve uzun bir bekleyiş içinde olduğumuz gerçeğiyle barıştık. Malone'un bağlantıları ve birleşik servetimizle bile bu işler zaman alıyor.

Ya da en azından ben öyle sanıyordum.

İşte o zaman dirseğinde duran dosyayı fark ediyorum. Dosyayı açıp bilgileri taramak için ellerinden birini yeterince uzun süre serbest bırakıyorum. Kaşlarımı çatıyorum ve tekrar okuyorum. "Burada iki kişi olduğu yazıyor."

"Bir bebek ve bir yürümeye başlayan çocuk. Birlikte geldiler ve kurum onları bir arada tutmak istiyor." Her kelimedede kendini daha fazla kontrol ediyor gibi görünüyor ya da belki de sadece benim artan şokuma karşılık veriyor. Beni daha yakına çekiyor ve kollarını

Bel. O otururken ve ben ayaktaayken, neredeyse aynı boydayız. "Sabaha kadar karar vermeliyiz."

Saate bakıyorum. Saat sabahın beşı. Sabah olmuş. "Kulübü aramalıydın."

"Biliyorum, ama bunu yapmaya karar verdiğimizde, iş ve özel hayatınızı ayrı tutmanız üzerinde anlaştığımız şeylerden biriydi."

Bunu biliyorum. Anlaşmadan memnunum ama bu özel bir durum gibi geliyor. Malone'un bana sarılmasına izin veriyorum ve iki çocuğun fotoğraflarına bakıyorum. Bebek çok küçük, hala buruşuk ve kırmızı. Bir kız çocuğu. Yeni yürümeye başlayan iki yaşında, bir erkek. İri kahverengi gözleriyle kameraya bakıyor, saçları siyah buklelerden oluşuyor. "İki çocuk büyük bir sıçrama. Zaten eninde sonunda bunu konuşuyorduk ama sıfırdan ikiye çıkmak çok büyük bir şey."

"Biliyorum." Bunu o kadar dikkatli söylüyor ki, sanki beni bir şekilde zorlamak istemiyormuş gibi.

Bu bana cevabın ne olmasını istediğini her şeyden çok anlatıyor. Malone canı istediğinde beni ezip geçme konusunda fazlasıyla yetenekli, ama asla böyle şeylerle denemiyor. Önemli şeyler. Hayat değiştiren şeyler. Sertçe yutkunuyorum. "Onları istiyorsun."

Kolu belime dolanıyor ve yavaşça nefes veriyor. "Evet. Ama ilk evlat edinme konuşmasında olduğu gibi, bu bir uzlaşmanın mümkün olduğu bir şey değil. Ya evet diyeceğiz ya da hayır diyeceğiz. Biri olmadan diğerine sahip olamayız."

"Bunu asla istemezdim." Bakışlarım tekrar resimlere kayıyor. Büyürken kaç kez bir kardeşimin olmasını dilemiştim? Etrafımdaki yetişkinlerin asla *anlamadığı* bir şekilde *anlayan* birini. Benim arkamı kollayacak ve benim de onlarınkini kollayacağım biri. O zamanlar çocukça bir hayaldi -kardeş ilişkilerinin sorunsuz olduğunu düşünmemem gerektiğini iyi biliyorum- ama görünüşe göre kalıntıları beni tam olarak terk etmedi. "Ayrılmamalılar."

Ona karşı rahatlıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Bu büyük bir karar, ama gerçekten öyle mi? En başından beri çocuk istediğimizi biliyorduk -çoklu ple'de olduğu gibi- ve belki de bu tam olarak karar verdiğimiz yol değil, ama sonuç yine de aynı. Kollarımı Malone'a doladım ve parmaklarımı kısa saçlarının arasından geçirdim. "Hey."

Beni biraz daha yaklaşıyor ve dudakları kıvrılıyor.

"Merhaba." "Seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Malone ellerini atletimin altına daldırıyor ve kalçalarımı hafifçe kavıyor. "Ben de seni seviyorum."

İşin özü bu. Birbirimizi seviyoruz. Son bir yıl sorunsuz geçmedi, ancak duygularımız hiç değişmedi ve hatta daha da güçlendi. Her ikimiz için de işe yarayan uzlaşmanın ardından uzlaşmayı bulduk ve *işe yarayan* bir hayat yarattık. Mutlu olduğumuz bir hayat. Gerçekten çok mutluyuz. Gülümsüyorum. "Hadi yapalım şu işi. Sen varsan, ben de varım."

O kadar hareketsiz ki nefes aldığından bile emin değilim. "Emin misin?"

Elimden geldiğince dürüstçe cevap veriyorum. "Biraz korkuyorum ama sanırım sinirden. Bu ne zaman olursa olsun korkardım çünkü bu çok *büyük* bir adım. Ne kadar emin olayım, bir çocuk evlat edinmek gibi büyük bir hayat değişikliği konusunda elbette gergin olacağım. Ama bu, bunu yapmak istemediğim anlamına gelmiyor. İstiyorum." Titrek bir kahkaha attım. "Hangi ilk kez ebeveyn olacak kişi, hamilelik olayını gerçekleştirmiş olsa bile gergin değildir ki? Tink ve Hook tam bir karmaşa ve harika ebeveynler olacaklar."

"Ben de gerginim." O kadar yumuşak söylüyor ki, ancak bir fısıltının üzerinde. "Annem iyi bir anneydi ama pek de sıcak biri sayılmazdı. Ya onlara zarar verirsem?"

Garip bir şekilde onun sinirleri benimkileri yatıştırıyor. Ellerimle yüzünü kavıyorum. Sıcak olmayabilir ama hayat bundan ibaret değil.

"Mal-

Birincisi, sen tanıdığım en şefkatli insanlardan birisin. Harika bir anne olacaksın."

"Emin misin?"

Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık. Birçok kez. Malone'un yetiştirilme tarzı tam olarak sevgiden yoksun olmasa da, ikimizin de masaya getirecek çok fazla yükü var. Ama Sabine Valley farklı bir tür ve çocuklar hakkında konuşmaya başladığımızdan beri bunun acı bir şekilde farkında. Dudaklarına hafif bir öpücük konduruyorum. "Emin değilsen, bekleyebiliriz."

Beni daha sıkı kavlıyor. "Beklemek istemiyorum." Ses tonunda şimdiden sahiplenici bir hava var ve "Eminim" derken beni gülümsetiyor.

Hafif bir kahkaha attım. "O zaman bunu yapalım." O kadar basit değil ama evlat edinme sürecine hazırlanmak için evrak işlerini tamamlamadan önce bile ebeveynliğin ikimiz için bir şey olacağına dair bir planımız vardı. Yeraltı Dünyası'ndaki çalışma saatlerimi azaltacağım ve Malone da kendisine zaman yaratmak için biraz daha agresif bir şekilde delege edecek. Boş yatak odasını henüz bir çocuk odası olarak donatmadık, ancak ihtiyaç duyacağımız her şeyin tam bir listesi ve dekorasyon seçeneklerimiz var çünkü... tabii ki var.

Malone beni öpüyor ve kendine olan güveninin parça parça yeniden yerleştiğini hissedebiliyorum. Şüphe duymasının onu daha çok sevmeme neden olması garip gelebilir ama bunu konuştuğumuz için çok mutluyum. Bu konuda kendimi çok *iyi* hissediyorum. "Onlara ne zaman haber vereceğiz?" diyecek kadar başımı kaldırıyorum.

"Yaklaşık bir saat içinde." Dudaklarıma son bir öpücük konduruyor ve beni bir adım geriye itiyor. "Seni son gördüğümünden beri bir şey yedin mi?"

Tenim ısınıyor ve bakışlarını tam olarak tutamıyorum. "Yoğun bir geceydi." Ve normalde vardiyadayken yemek yemeyi sevmem. Bu

güç çubuğu ya da gibi bir solumak daha kolay.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kıçımı sıktı ve beni serbest bıraktı.

"Git bir duş al, ben de senin için yumurta çorbası ısıtayım."

Midem guruldamak için o anı seçiyor ve ben biraz gülüyorum.

"Kulağa hoş geliyor." Bir adım uzaklaşıyorum ve tereddüt ediyorum.

"Malone?"

"Evet?"

"Gerçekten çok mutluyum." Hayal çok daha mutluyum. *Malone* ile bunu bulmuş olmak hâlâ aklımı başımdan alıyor ama bunu hiçbir şeye değişmem.

Gülümsemesi sıcak ve geniş. "Ben de mutluyum. Şimdi git duşunu al." Şaşırtıcı derecede hafif bir kahkaha attı. "Anne baba olmak üzereyiz."

YAZAR HAKKINDA

Katee Robert, *New York Times* ve USA Today çoksatan çağdaş romantizm ve romantik gerilim yazarıdır. *Entertainment Weekly* onun yazdıklarını "konuşulamayacak kadar ateşli" olarak nitelendiriyor. Kitapları bir milyondan fazla satmıştır. Kuzeybatı Pasifik'te kocası, çocukları, kendini köpek sanan bir kedisi ve kendilerini kucak köpeği sanan iki Danua'sıyla birlikte yaşamaktadır.

www.kateerobert.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.